

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

29

ΕΤΟΣ Γ' ΔΡΙΘ. 143

ΕΤΟΣ ΤΡΙΤΟΝ ΦΥΛΛΟ 143

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ :

Έτησία 200
Έξάμηνος 100

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ :

Ευρώπη Δίρ. 1.10.0
Αμερική Δολ. 6

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ :
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

12-18 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1936

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται

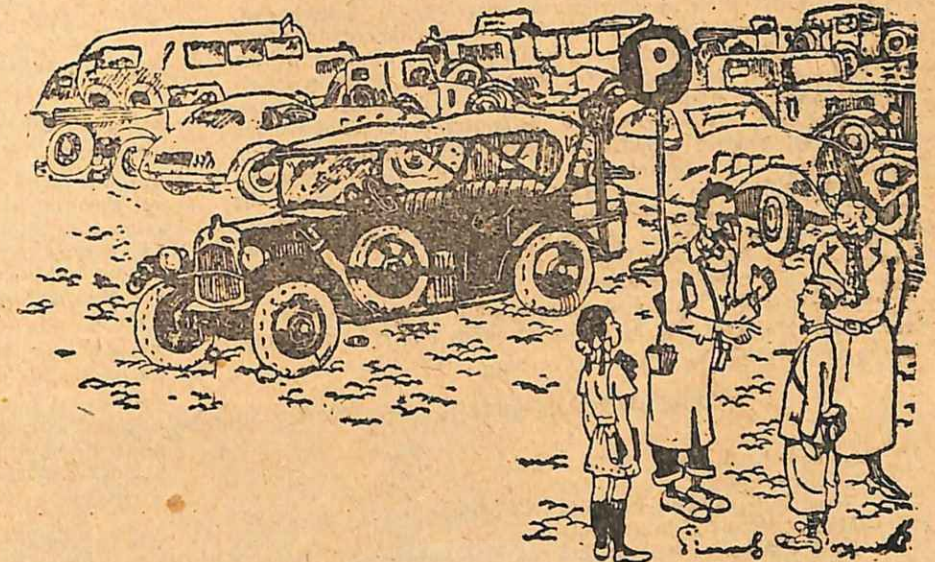

ΤΑ ΜΠΑΝΙΑ

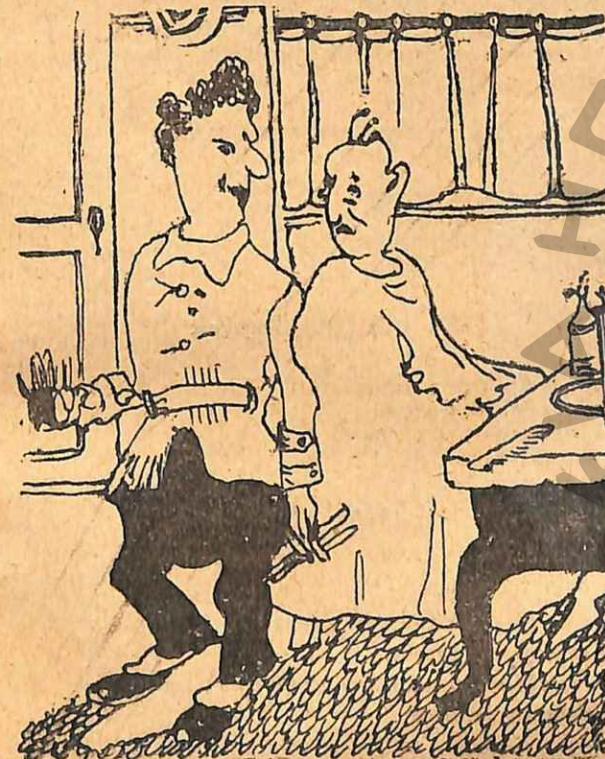
‘Η ισχνή. Χωρίς άλλο τὰ λουτρά σας
θὰ τὰ κάνετε στὴ Βουλιαγμένη.
‘Η παχυνά (μὲ κακία). Καὶ οεῖς βέβαια
στὸ... Καλαμάκι !
Κύριος. Γιατὶ δὲν πᾶτε κυρίες μου στὰ
Παλούκια ποῦναι τὰ νερά καθαρώτερα ;

ΟΙ ΠΕΡΙΗΓΗΤΑΙ

— ‘Εσὺ θὰ πᾶς νὰ δῇς τὴ Μητρόπολη ἢ μὰ τὸ Μουσεῖο ἐγὼ τὸν νέο σταθμὸ
κι’ ἐσεῖ θὰ μποροῦμαι νὰ ποῦμε πῶς τὰ εἶδαμε ὅλα.

Η ΛΥΣΙΣ

— Τί νὰ κάνω γιὰ νὰ φυλάξω τὰ τελευταῖά μου μαλλιά ;
— Νὰ πάρετε ἓνα μετατόν.

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ

‘Ο γιατρός μὲ συμβόλευσε νὰ καπνίζω ἕνα μόνο τσιγάρο
τὴν ἡμέρα.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΗΓΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1.1.1936

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.35

ΑΡΙΘ. 36017

Έχω ταξιδέψει
πολύ στη ζωή μου.
Έχω γνωρίσει όλη
σχεδόν τη γη. Είδα

χώρες παρόδοξες, φυτά και λουλούδια
έξωτικά, γυναικίς κάθε φυλής. Και
μου έχουν τύχει, στά διάφορα μέρη
που γύρισα, ένα σωρό έρωτικές πε-
ριπέτες. Οι περισσότερες απ' αυτές
δεν άφησαν βαθειά ίχνη μέσα στην
καρδιά μου.

Θυμάμαι βέβαια ως τώρα κάποια
μάτια πιο όμορφα άκόμα, κάποια φι-
λιά φλογερότερα. Μά έπάνω από ό-
λες τις γυναίκες που γνώρισα, στά
μακρινά μου ταξίδια, ξεχωρίζει μία
νέα Βραζιλιάνη, ή Τζέννα... Η Τζέννα
πνύ την φίλησα ποτέ...

Κάποτε είχα χάσει τον δρόμο μου
σ' ένα πυκνό δάσος της Βραζιλίας.
Είχε βραδυάσει και τό δάσος άνη-
χούσε από τό ούρλιάσματα των ά-
γοριών.

Καθώς λοιπόν προχωρούσα χωρίς
νά ξέρω κι' εγώ που έπληγαίνα, φοβι-
σμένος και σχεδόν άπελπισμένος, διέ-
κρινα έξαφνα τά φωτισμένα παραθύ-
ρα ενός σπιτιού.

Βγάζοντας ένα στεναγμό άνακου-
φίσεως, έτρεξα άμέσως προς τό σπι-
τάκι αυτό και χτύπησα την πόρτα.
Μου άνοιξε ένας άγαθος μισός και
μπήκα μέσα, ενώ με περικυλώσανε
ένα σωρό μικρά παιδιά. Η οικοδέ-
σποινα έτρεξε νά με χαιρετήσει.

Τόσο αυτή, όσο κι' ό σύζυγός της
με περιποιήθηκαν πολύ, μου πρόσφε-
ραν φρούτα και κρασί και μου έστρω-
σαν ένα άναπαυτικό ντιβάνι γιά νά
ξεκουραστώ.

Έξαφνα, καθώς μιλούσαμε, μου
φάνηκε πώς άκουσα έναν βαθύ στενα-
γμό κι' οι φιλόξενοι άνθρωποι μ' έ-
πληροφόρησαν ότι ήταν ή Τζέννα.

—Είμαι μία μικρή όρφανή που
την υιοθετήσαμε και τώρα είναι άρρωστη μου πρόρθεσε ή οικοδέ-
σποινα.

—Και τί άρρώστεια έχει; ρώτησα άγώ.
—Δέν ξέρουμε, είπε ό μισός, έσεις όμως κάτι θά καταλάβετε
άν την ήγες. Φαίνεται πολύ διαβασμένος άνθρωπος. Δέν μάς κά-
νετε τί χάρη νά την έπισκευθήτε;

Πήγαμε στό διπλανό δωμάτιο κι' είδα μία μελαχροινή νέα
πνευμένη σ' ένα χαμηλό κρεβάτι.

Φορούσε ένα λευκό πουκάμισο, που καθώς ήταν κολλημένο έ-
πάνω στό ιδρωμένο της σώμα, άνδειχνε τις υπέροχες γραμ-
μές της.

Μόλις ή νέα με είδε άνασηκώθηκε, έπάνω στά προσκέφαλά
της και με κύτταξε με τά φλογισμένα από τόν πυρετό μάτια της,
δύο μάτια άνήσυχια και άεικίνητα, σαν τά μάτια μιας φοβισμένης
ελαφίνας.

—Μη φοβάσαι Τζέννα, είπε ή οικοδέσποινα, ό κύριος μπορεί νά
σέ κάνει καλά.

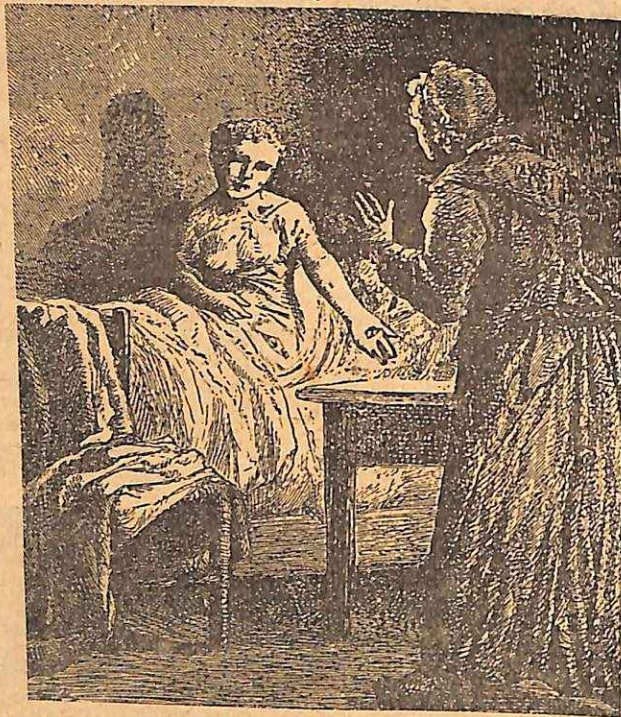
Και γυρίζοντας προς έμένα επρόσθεσε:

—Τη Τζέννα την άγαπούμε σαν παιδί μας. Είναι όρφανή κι' ά-
πό πολύ μικρούλα οι καλόγηρες την είχαν πάρει γιά νά την μεγα-
λώσουν. Της έμαθαν νά διαβάει, νά γράφει, νά ράβει και νά τρα-
γουδάει. Μαθαίνει πολύ γρήγορα κάθε τι, αλλά ήταν πάντα με-
λαγχολικά. Νοσταλγούσε τά δάση, τά φυτά, τά δένδρα, τά λου-
λούδια και τά τραγούδια των πουλιών. Στενοχωριόταν νά διαβά-
ζει. Και μία μέρα, έφυγε από τις καλαγρές κι' ήρθε εδώ σέ μάς
ζητώντας φιλοξενεία. Γιατί νά μήν τη δεχθούμε; Έδώ ήταν ευ-
τυχισμένη, έτρεχε στά δάση κι' έλουζόταν στις ηγής που τρέχουν
από τούς βράχους. Μά έξαφνα άρρώστησε και τώρα είναι πολλές
μέρες που τρέμει από τόν πυρετό.

Ενώσω μιλούσε ή οικοδέσποινα, ή Τζέννα μ' έκυτεούσε, μ' έ-
κυτεούσε... Έκσταλάβα άμέσως ότι έπασχε από έλνοσεία. Είχα
πάντα μαζί μου κυνίνο. Της έδωσα μερικά κουφέτα, την άφη-

ΕΤΣΙ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ

ΑΠ' ΑΓΑΠΗ!

—Μη φοβάσαι Τζέννα, είπε ή οικοδέσποινα.

τότε μία γλυκειά συγκίνησης μ' έκυριεύε ολόκληρον.

Έφθασε τέλος ή μέρα που έπρεπε νά φύγω.
Η Τζέννα από τό πρωί είχε καταφύγει σέ μία γωνιά τοῦ
σπιτιού με τό πρόσωπό της προς τόν τοίχο και δέν γύριζε καθό-
λου νά με κυττάξει. Φεύγοντας άφησα μερικά δώρα γιά τά παιδιά.
Η Τζέννα όμως άρκέσθηκε νά πάρη τό δώρο που της προσέφε-
ρα. Δέν θέλησε ούτε νά μου δώσει τό χέρι της.

Μόνο, τη στιγμή που μπήκα στό άμάξι, που έφερε απ' τό γει-
τονικό χωριό ό μισός, ή Τζέννα ώρμησε και στάθηκε μπροστά
στό άμάξι που ήταν έτοιμο νά ξεκινήσει φωνάζοντας:

—Πάρτε με μαζί σας, πάρτε με! Και ξέσπασε σέ λυγμούς.

της. Δέν είμαστε έμεις οι πραγματικοί της γονείς. Δέν μπορούμε
νά την έμποδίσουμε νά πάη όπου θέλει. Και τί νά την κάνω με
πιά έμεις εδώ! Καθώς λέει μία βραζιλιάνη παροιμία: «Η γυ-
ναίκα όταν άγαπάει δέν άκούει παρά μόνο την καρδιά της».

Γιά μία στιγμή μου ήρθε νά πάρω μαζί μου την Τζέννα, μά
σκέφτηκα πώς δέν θά ήταν σωστό νά γυρίσω στην Ιταλία μαζί
μέ μία κρεολή. Άλλως τε, είχα ακόμη όρεξη γιά πολλές περι-
πέτειες.

—Αν την πάρω μαζί μ' υ την Τζέννα, θά γίνη πιο δυσευχι-
σμένη από τώρα, είπα στό θεό της πατέρα.

—Όπως θέλετε, άπάντησε έκείνος στεναζώντας. Και τράβηξε
προς τό σπίτι τη Τζέννα που θρηνηούσε.

Δέν την είχα ξεχάσει τη μικρή κρεολή. Θυμώμουν νά φλογερά
της μάτια, που με κύτταζαν με τόσο πάθος. Τά μάτια της τά γε-
μάτα έρωτα και τρόμο.

Και κάποτε έλεγα μόνος μου:

—Γιατί δέν την πήρα μαζί μου;

Θυμώμουν τούς ρεμβασμούς μας στό δάσος και στην όχθη τοῦ

(Συνέχεια εις την σελίδα 2065)

σαμε νά ήσυχάση
κι' εγώ έπεσα νά
κοιμηθώ στό καλο-
στρωμένο ντιβάνι.

Την άλλη μέρα, όταν ξύπνησα,
είδα ότι ή τοποθεσία γύρω ήταν μα-
γευτική. Διάφορα πολύχρωμα που-
λιά, άγριοι παπαγάλοι και παρα-
δείσια, πετούσαν κάθε τόσο γύρω και
γέμιζαν τόν άέρα με παράδοξες
κραυγές. Κι' ολόγυρα, τό άπέραντο
μυστηριώδες δάσος μουρούριζε δι-
αρκώς. Ο μισός μου επρότεινε νά
μείνω νά κυνηγήσω κι' εγώ. Ήμουν
έτοιμος ν' άρνηθώ, όταν είδα στό
κατώφλι της πόρτας τη Τζέννα, τη
μικρή μου άρρωστη, που μ' έκύτα-
ζε μ' ένα θερμό βλέμμα ευγνωμοσύ-
νης. Ήλθε κάπως δειλά κοντά μου,
πήρε τά χέρια μου στά χέρια της,
τά φίλησε, και κυττάζοντας με στά
μάτια, ψιφύρισε:

—Μείνετε, καλέ μου γιατρέ!

Η Τζέννα έπειτα από λίγες μέ-
ρες χάρις στό κυνίνο, είχε γίνει έντε-
λως καλά. Με παρέσυρε μαζί της στό
μονοπάτι του δάσους, τά νυστά-
σκια και μυστήριο, Μάξευα λουλού-
δια ζωηρόχρωμα και σιόλιζε μ'
αυτά τά κατάμαυρα μαλλιά της. Πη-
δούσε έπάνω στους βράχους σαν ζαρ-
κάδι κι' εγώ την άκολουθούσα όαν ζαρ-
χοντας. Ύστερα ξεκουραζόμαστε τρέ-
οι δυο σέ κανένα βράχο της όχθης
τοῦ ποταμού.

Οι ώρες μου περνούσαν μέσα σέ
μία παράδοση εύδαιμονία. Η έξέστη,
ή όμορφιά τοῦ περιβάλλοντος κι' ή
πορούσια της Τζέννας, γέμιζαν την
ψυχή μου. Μερικές μέρες πέρασαν
έτσι σέ μία γλυκειά άμεση...
Μιλούσαμε πολύ λίγο, ή Τζέννα
έγώ, αλλά κυττάζαμε πολύ.

Κάποτε ή Τζέννα έταίριζε τά
χέρια μου και τάσφιγγε τρυφερά. Και

ΣΕ ΠΟΝΩ

Τάχα θυμάσαι τό πρώτο μπουκέτο με τά φρεσκανογιμένα
τριαντάφυλλα που σούφερα δειλά στό σπίτι σου, γλυκειά μου ά-
γάπη. Ήταν Μάης τότε, κι' εγώ, αϊχμαλωτισμένος από την άνθη-
σμένη φύση, γοητεύτηκα άληθινά μόλις σέ πρωταντίκρυστα στό
σαλόνι σου.

Φορούσες μία χαριτωμένη κατάλευκη ρομπίτσα, που μόλις έ-
κουβε απ' τά έκδαμβα μότια μου τις λυγρές καλλονές τοῦ κορ-
μιού σου. Και τά γυνιά, ροδόλευκα και μικροσκοπικά ποδαράκια
σου τρύπωσαν ξαφνιασμένα και γοργά στά βελουδένια πασουμάκια
μόλις μ' αντίκρισες στό κατώφλι. Χαμογέλασες γλυκά, κατόπιν και
μέ μάλωσες τσαχπίνικα γιά τό ευγενικό μου δώρο, τό δέχτηκες
ύστερα στό μπράτσο σου, άνάσanes βαθειά την ευωδία του και
διαλέγοντας ένα δροσόλουστο μπουμπούκι, που μόλις άνοιγε δειλά
τά πέταλά του, μου τόβαλες στη μπουτονιέρα μου.

Κι' είδα' πρόλαβα νά διακρίνω την άνά-
λαφρη τρεμούλα τοῦ χεριού σου! Πέρασαν
λίγες μέρες. Τό μπουκέτο μου σκόρπιζε ά-
κόμα τά μύρα του στό σαλονάκι σου και
τό τρυφερό ειδύλλιό μας άκτινοβολούσε την
παρθενιά του. Η ψυχή μου λαχταρούσε τη
ψυχή σου, οι καρδιές μας χτυπούσαν με τό
γοργό ρυθμό, τά μάτια μας άντικρυστά φλυ-
αρούσαν άναμεταξύ τους και τά χείλη μας
άνυπομονούσαν νά σμιξουν σ' ένα φίλι!..

II
Άλλάξαμε μία μέρα — επί τέλους—τό
πρώτο μας φίλι. Ένοιωσα τη θερμή των
χειλιών σου, μεθούσα από τη μυρωμένη σου
πνοή και με μισόκλειστα κι' οι δυο μάτια,
άφηναμε τά χείλη μας, ζευγαρωμένα σφι-
χτά.

Έξαφνα, δυνατό η πνοή άνέμου, άνοιξε βί-
αία τό τζάμι και τά χνουδάτα μισομαραμέ
να ροδοπέταλα τοῦ μπουκέτου μου, ξεφύλλι-
σαν απότομα και κυλίστηκαν στό άσπρο
παρκέτο. Κυτταχτήκαμε κάπως τρομαγμένοι
κι' ύστερα χαμηλώσαμε τά μάτια.

Ναί, αυτά τά νοιώσαμε κι' οι δυο μας
Με τό πρώτό μας, φίλι, κάτι σκίασε άνάλα-
φρα την άσπιλη άσπράδα της παρθενικής
μας άγάπης.

III
Μά σου είπα νά μή σέ νοιάζει. Άν κάτι
συντριβήκε απ' την άγνή ποιήση της ά-
μοιβαίας μας άγάπης—και τό συνεπής τό
άνεμος τοῦ άμοιβαίου μας πόθου, κατόπιν—
μάς μένουν άκόμη κι' άλλα ζηλευτά και μυ-
ροπόθητα λουλούδια, που θά ξαναμυρω-
σουν πιο έντονα άκόμη την άνήσυχη άγάπη

μας. Ναί, θά σου στείλω μπουκέτα με αίματοβαμμένα τριαντά-
φυλλα, γιά σύμβολο τοῦ φλογερού μας πόθου. Θά σου στείλω,
αϊγόκλημα ευωδιαστό γιά σύμβολο των σφιχταγκαλιασμένων
κορμιών μας.

Κι' ύστερα θά σου στείλω μαργαρίτες ντροπαλές γιά σύμβολο
της γλυκειάς συστολής που θά σκιάζει τις ψυχές μας, ύστερα από
τόν ήδονικό σασμό τοῦ λυγερού κορμιού σου στη φλογισμένη άγ-
καλιά μου!..

IV
Κι' ύστερα ;.. Άχ, ύστερα φοβούμαι. Φοβούμαι, γιατί θυμώ-
μαι πώς όταν πρωτοδέχτηκες απ' τά χέρια μου τό μπουκέτο, πρῶ-
τα βύθισες τη ματιά σου στά δροσερά τριαντάφυλλά του κι' ύ-
στερα καίδεσες έπιπόλαια τά λαχταρισμένα μου μάτια με τ' άστατα
μισόψυχρα δικά σου!.. Ναί, μου χαμογέλασες γιά χάρη τους κι'
ή ξήλεια μουρμουρίζει στην ψυχή μου.

Γινήκαμε πιο θαρρετοί άργότερα. Γινήκαν στάχτη και καπνός
οι πέπλοι που σκίαζαν πριν ντροπαλά, τά πρώτα ριφονιδύνα
και διαστακτικά άγκαλιάσματά μας. Έγινε πάθος πιά ή άδολή
πριν άγάπη μας κι' οι φλόγες τοῦ πάθους μας αὐτοῦ έκαψαν τούς
πέπλους της δειλίας, ξέσταναν όδονηρά μά ήδονικά τά κορμιά
μας, κι' άναψαν στις άνώπτες πριν, ψυχές μας την άμοιβαία δί-
ψα και την άμοιβαία ξήλεια!.. Και παραδινόμαστε διαρκώς στό

ΑΚΟΜΑ

δνειροπόλημα, άλλοτε ευάριστο κι' άλλοτε τυραννικό.
Θυμάσαι κάποιον περίπατο μαζί στό πάρκο τοῦ Λουξεμβούρ-
γου; Εκεί πρωτονοιώσαμε κι' οι δυο μας τις πρώτες έκδηλώσεις
αυτής της τυραννικής φαγούρας που ματώνει από τότε τις ψυ-
χές μας.

Περπατούσαμε χειροπιαστοί, πλάι-πλάι. Τό κεφάλια μας ήσαν
σκυφτά κι' οι ματιές μας χαμηλόβλεπαν. Άκούγαμε στόν άέρα
οὐράνια μουσική και νομίζαμε πώς τά πουλιά κελαϊδούσαν την
άγάπη μας. Κι' όμως μου φαινόταν, πώς ή γλυκειά μας ρέμβη
ήταν μία ψευτιά και πώς ή άμοιβαία ήρεμη σιγαλιά μας ήταν
γεμάτη από άνησυχίες!..

Ναί!.. Η ψυχή μου συγκλονιζόταν από την ήδονική άγωνία
νά μαντέψω τις άληθινές σου σκέψεις, γιά την άγάπη μας, κι' ή
δηθεν όνειροπλανεμένη ματιά σου πάσχιζε λαθραία νά τσακώσει
την άπιστία στη δική μου. Νόμιζες πώς κυ-
τούσα άλλες, και πώς σέ άλλες έτρεχε, εκείνη
τη στιγμή, τό άστατο μυαλό μου!..

Καθίσουμε κάποια μέρα στην άκρη μιας
γαλάζιας λίμνης. Μόλις είχαμε άγαπήσει,
ύστερα από γερό καυγά κι' από νευριασμένες
έκρηξεις ξήλειας.

Στό πλάι σου ξαπλωμένος, σέ κυττούσα
γλυκά στά μάτια και προσπαθούσα νά ξεχά-
σω στην πλανεύτρα ματιά σου, τις δυσάρεστες
στιγμές που μ' έκανε πριν λίγη ώρα νά
περάσω.

Διψούσα κι' ένοιωθα πώς διψούσες, νά
ζητήσωμε συγγνώμη άμοιβαία και νά ξα-
ναβρούμε και πάλι τό άξέχαστο παληό με-
θύσι, στην έντονη έπαφή των φλογισμένων
χειλιών μας.

Κι' όμως δέν ξεστομίσαμε μιλά. Ξανάρ-
ριξα βουβός τη ματιά μου στη χρυσωμένη
δύση, έσκυψες με ρέμβη τό κεφάλι και φανή-
καμε κι' οι δυο μας ναρκωμένοι από ευτυχία,
ένώ τό γλυκοκελάδημα ενός δίχως ταίρι άη-
δονιού, νανούριζε τά όνειρά μας και γέμιζε
τις ύτάξεις μας από όόριστη μελαγχολία.

Όστόσο, υποκρινόμαστε κι' οι δυο
άναζητούσα νά μαντέψω τις κρυφές και σκε-
πασμένες σκέψεις σου, ενώ εσύ—κι' είμαι βέ-
βαιος γι' αυτό—άκούγες δίχως συγκίνηση τό
ταραποναρικό άη-ονάκι όπως θάκούγες κι'
ένα άδιάφορο κορμάτι από άρχαίο πια-
νίστα!..

VI
Παρ' όλα αυτά, άκουσέ με, άγαπημένη
μου. Είτε μ' άγαπούσες είτε δέν μ' άγαπού-
σες, είτε μου έλεγες άλήθειες, είτε μου σώρια-
ζες ψευτιές, ή άλήθεια στην περασμένη μας άγάπη ήταν ή έξις:

“Οτι μου μένουν άξέχαστα τά ραντεβού μας. “Οτι γεύτηκε ή-
δονές πλανεύτρες στη μυρωμένη άγκαλιά σου. “Οτι σου χάρισα
γιά άντάλλαγμα ένα κομμάτι απ' την ψυχή μου. Κι' ότι χαράχη-
κε γιά πάντα στην νοσταλγική θύμισή μου ή γλυκειά και διαλε-
χτή ύπαρξή σου!..

Είσαι ευχαριστήμένη από μένα; Φαντάζομαι πώς πρέπει...
Γιατί συχνά ή άγάπη είναι όλο καύμοι και βόρανα. Σπάνια τη
γλεντούμε ως τό τέλος, μονάχα απ' τη γλυκειά της όψη. Άς χω-
ρίσωμε άν θέλεις τώρα, που έχουμε καιρό άκόμα.

Άγ' ηπιθήκαμε προσωρινά κι' ήπιαμε απ' τό κρασί τοῦ ποτη-
ριού της άγάπης αυτό που έπρεπε νά πιούμε. Λίγες σταγόνες
δηλαδή!..

Γιατί τό άλλο κρύβει πικράδες, που φαρμακώνουν τόσο, όσο
γλυκαίνουν οι πρώτες ρουφηξιές. Κρύβει μαρτύρια και σπαρα-
γμούς, που ματώνουν τις ψυχές μας τόσο, όσο την άπαλοκαϊδεύ-
ουν οι πρώτες ρουφηξιές. Και παγώνει την άηδονισμένη ύπαρξή
μας τόσο, όσο την γλυκοθερμαίνουν οι πρώτες ρουφηξιές.

Άς χωρίσωμε γιά λίγο, ως νά ξαναγειμίσω πάλι τό μισάδειο
τώρα ποτήρι της άγάπης μας. Κι' άς βιαστούμε κατόπιν νά ρου-
φήξουμε και πάλι, τις πρώτες σκείνες σδυμένες σταλαγματιές του.

Η συνέχεια εις την σελ. 2065)

Η ΣΤΙΓΜΗ ΤΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ

Τελευταία λόγια καταδίκων.—Τί ζητούν.—Πώς φέρονται.—Τί αισθάνονται.—Πώς σκέπτονται.

Οι διάφοροι σοφοί, ιδιαιτέρως οι ψυχολόγοι έμελέτησαν τὰς έντυπώσεις και τὰ συναισθήματα τών μελλοθανάτων και εξέηγαγον διάφορα συμπεράσματα, τὰ όποια εξέθεσαν στο συγγράμματα τους.

Ο 'Αμερικανός πάστορ 'Ασουον, ό όποιος από έτών διατελει έξομολογητής τών καταδίκων, σε δυό πολιτείες της 'Αμερικής, έδημοσίευσε τελευταιώς ένα βιβλίο, στο όποιο αναφέρει ποιά στάση έτήρησαν οι διάφοροι μελλοθάνατοι κακούργοι, στις τελευταιές τους στιγμές, τί ειπαν, τί εξέητησαν, τί ευχήθηκαν. 'Ο 'Αμερικανός πάστορ ύποστηρίζει ότι στις τελευταιές του στιγμές ό κακούργος, επειδή είναι κυριευμένος από τόν τρόμο, αφήνει μόνο τó ύποσυνείδητό του να τού ύποβάλλει τόν εϊνρό τών φράσεών του. Κι' έτσι παρουσιάζεται μπροστά σου ανάγλυφη ή εϊκόνα της ψυχής του.

Όλοι οι κατάδικοι, κατά κανόνα—γράφει ό 'Ασουον—προσποιούνται ότι είναι ψυχραιμοί και τολμηροί. 'Όσο στο βάθος τών ματιών τους μπορεί κανείς να διακρίνη την αγωνίαν της ψυχής τους και τόν τρόμο τους.

Είναι παρατηρημένο άκόμη, ότι όλοι έλπίζουν, μέχρι της τελευταιάς των στιγμής. Προσδοκούν μίαν αίφνιδια χάρη, ή μιά μετατροπή της ποινής των.

Όλοι οι κατάδικοι, στών όποιων παρευρέθηκα στην εκτέλεση, δέν μου μιλούσαν ποτέ για τόν θάνατο που τούς έπεριμενε, αλλά για τὰ μελλοντικά των σχέδια, που θα τὰ εφηρμοζαν ύστερα από την άπελευθέρωσίν των.

Ο ΟΥΪΝΣ.

Όταν πρωτοδιωρίσθηκα έξομολογητής τών φυλακών, σε δέκα μέρες έπρόκειτο να εκτελεσθή ό περιώνυμος μαύρος έγκληματίας ΟυΪνς, που έσκότωσε περισσότερους από πέντε ανθρώπους.

Όταν μπήκα στο κελλί του ΟυΪνς, τόν βρήκα να κάθεται άμίλητος στο κρεβάτι του.

Όταν με είδε σηκώθηκε και μου έτεινε τó χέρι.

—Πράγματι θ' άνεβώ στην ήλεκτρική καρέκλα σε μιά ώρα; με ρώτησε.

—Απέφυγα να τού απαντήσω, ψιθυρίζοντας λόγια παρηγορητικά. 'Αλλά εκείνος εξαγορεύθηκε. 'Αρχισε να βρίζη και τούς ανθρώπους και τὰ θεϊα κι' άπεπειράθη να μ' άρπάξη άπ' τó λαιμό.

Όταν τόν οδηγούσαν στην ήλεκτρική καρέκλα, δέν έλεγε λέξη. Γύριζε δεξιά και άριστερά τó βλέμμα του και μās έβλεπε όλους με μίσος.

Όταν κάθισε στην καρέκλα, φώναξε: «Θά ήθελα να ήμουν έλεύθερος, για να μπορώ να σκοτώσω όλόκληρο τόν κόσμο».

Αυτά ήταν τὰ τελευταιά του λόγια.

Ύστερα παρηκολούθησα την εκτέλεση του Μπάλλ, τού κακούργου που έσκότωσε την μητέρα του.

Όταν τόν ρώτησαν τί ήθελε, αυτός ζήτησε ούϊσκυ. 'Αφού ήπιε άρκετά, κατόπιν ζήτησε σαντινίτς. 'Εφαγε κατά κόρον, χωρίς να μιλά.

Όταν επεχείρησα να τόν πλησιάσω μ' έμπόδισε.

—'Εγώ δέν έχω καμιά σχέση με τόν Θεό, μου είπε.

Όταν κάθισε στην ήλεκτρική καρέκλα είχε ένα σατανικό μειδίαμα στα χείλη του κι' όταν τού προσήρμισαν τὰ

καλώδια, έψιθύρισε.

—Τώρα τελειώνουν όλα.

Άλλοι κατάδικοι.

Έγνύωσθ μου προζένησε ή εκτέλεσις τού 'Ωντ, τού κακοποιού που έσκότωσε δυό τραπέζιτες, για να τούς κλέψη.

Τό είχε ρίξει στις προσευχές κι' έμοιαζε με τόν πιο φιλόθρησκο άνθρωπο τού κόσμου. 'Όταν μ' αντίκρυσε έτρεξε σαν τρελλός κοντά μου και μου φίλησε τó χέρι.

—'Εχω ανάγκη της παρηγορίας σου, μου είπε.

Προσπάθησα να τού δώσω θάρρος, αναφέροντάς του πολλές περιοπές από την 'Αγία Γραφή.

Έκείνος τις ήξερε όλες. Είχε μιά εκπληκτική θεολογική μόρφωση!

Μου είπε ότι ήταν ένοχος, αντίκρυζε όμως τόν θάνατο με θάρρος. Δέν άπέκλειε ξαφνική χάρη.

Όταν έφθασε ή ώρα κι' είδε ότι ή χάρις άπεκλείετο πιά, άλλαξε κυριολεκτικώς στάση. 'Εγινε άλλος άνθρωπος. 'Αρχισε να βρίζη, ν' άπειλή, να φωνάζη.

Αρπάξε, μάλιστα κι' ένα χονδρό ύπόδημα και μου τó πέταξε στο κεφάλι, πράγμα που μ' έκανε να ύποφέρω πολύ.

Όταν κάθισε στην ήλεκτρική καρέκλα, ούρλιαζε άπαισία.

Ό παιδοκτόνος ΟυΪλσον αντιμετώπισε τόν θάνατο με καταπληκτική ψυχραιμία. Μέχρι σήμερα δέν κατόρθωσα να εξηγήσω την άταραξία εκείνη τού φοβερού αυτού έγκληματίου.

Μιλούσε πάντα. Γελούσε με την καρδιά του, έλεγε καλαμπούρια κι' έκανε πειράγματα.

Έτρωγε πάντα καλά όταν όμως έφθασε ή στιγμή της εκτέλεσως, τού κόπηκε ή όρεξις, αλλά δέν έσταμάτησε την φλυαρία.

Μ' έπιασε από τó μπράτσο και στηριζόμενος σε μένα βάδισε ως την ήλεκτρική καρέκλα. Ταυτοχρόνως μου μιλούσε για την μέλλουσα ζωή και για την άθανασία της ψυχής. Όταν κάθισε στην ήλεκτρική καρέκλα, μου έρριξε ένα άτάραχο βλέμμα και μου είπε: «Χαιρετισμούς στη ζωή!»

Οι κατάδικοι Στρίφορ και 'Αρμστρεγκ, έδειξαν μεγάλη μικροψυχία όταν είδαν την ήλεκτρική καρέκλα. 'Εκλαιαν όπως τὰ παιδιά και παρακαλούσαν να τούς χαρισθ ή ποινή.

Με ψυχραιμία αντίκρυσε τόν θάνατο κι' ό περίφημος Χάουπμαν.

Όταν μπήκα στο κελλί του μ' έπιασε άπ' τó χέρι και με παρακάλεσε να τονίσω ότι είναι άθωος.

Δέν ζήτησε τίποτε να φάη κι' όταν κάθισε στην ήλεκτρική καρέκλα, μου φώναξε.

—Μή ξεχάσετε να μιλήσετε για την άθωότητά μου.

Όμολογώ ότι όλες τις εκτελέσεις τών κακοποιών, τις παρακολούθη χωρίς καθόλου να συγκινούμαι.

Στην εκτέλεση τού Μπροϋνο Χάουπμαν όμως ταραχθήκα και δέν μπόρεσα να κρύψω δυό δάκρυα, που τὰ άντελήφθη και ό ίδιος ό κατάδικος και μου έρριξε ένα βλέμμα σαν να θελε να μ' ευχαριστήση που τόν συμπονούσα.

Μπροστά στην ήλεκτρική καρέκλα.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ

Πώς έγινοντο οι άγώνες.—Ρεκόρ που καταπλήσσουν.—Νικηταί—

ήμιθεοι.—Κατορθώματα άπίστευτα.

Αν οι άσσοι τού άθλητισμοϋ οι άγωνιζόμενοι στην 11ην 'Ολυμπιάδα τού Βερολίνου κατέρριψαν τὰ νεώτερα παγκό-

σμια ρεκόρ τών διαφόρων άγωνισμάτων, επέτυχαν άραγε να προσεγγίσουν τις καταπληκτικές επιδόσεις τών αρχαίων 'Ολυμπιονικών;

Έξ δων δυνάμεθα να κρίνωμεν εκ τών γνωστών πηγών, δέν κατώρθωσαν να τούς πλησιάσουν καθόλου.

Κατά τούς νεωτέρους χρόνους, προστετέθησαν διάφορα άγωνίσματα, αλλά και τὰ παλαιά, έτροποποιήθησαν άρκετά. Και μ' όλον ότι τὰ άγωνίσματα ήσαν δυσκολώτερα τότε, αι επιδόσεις ήσαν μεγάλαι και σχεδόν άπίστευτοι.

Ο δρόμος.—Ο δρόμος είναι τó αρχαιότερον άγώνισμα, άφού έγένετο και κατά τούς 'Ομηρικούς χρόνους. Στην 'Ολυμπία έτρεχαν ένα στάδιον, δηλαδή 600 ολυμπιακούς πόδας (192 μέτρα) και έτρεχαν επάνω στην άμμο. Δέν ήγωνίζοντο όλοι μαζί, αλλά 2—5 δρομείς κι' οι νικηταί κάθε σειράς διη'ωνίζοντο έπειτα μεταξύ των.

Όταν άργότερα εισήχθη ό «όπλιτης δρόμος» οι δρομείς έτρεχαν με πληρη πανοπλία δυό φορές τó στάδιον.

Και μέχρι μέν της 15ης 'Ολυμπιάδος, οι δρομείς φορούσαν κάτι που κρεμάσαν από τὰ ισχία· άλλ' όταν κατά την 'Ολυμπιάδα έκείνη έπεσε τυχαίως τó περιζώμα αυτό από τόν Μεγαρέα 'Ορσιπον, τόν έμιμήθησαν και οι συναγωνισταί του όπως αναφέρει ό Πausανίας και από τότε καθιερώθη να μπεινουν οι δρομείς στο Στάδιον γυμνοί.

Ο ταχύτερος δρομείς ήτανε ό Λάκων Λάδας, ό όποιος υπολογίζουν ότι έκανε τὰ 192 μέτρα εις 15 δευτερόλεπτα!

Πάλη.—'Υπήρχαν δυό είδη πάλης. Στο ένα έπρεπε να ριχθ ή ό αντίπαλος τρεις φορές και οι όμοι του να έγγίσουν τó έδαφος. Οι αντίπαλοι αλείφοντο με λάδι και έπειτα έπασπαλίζοντο με άμμο και έστέκοντο άπέναντι αλληλων, με άνοικτά τὰ σκέλη. κυρτό τó επάνω μέρος τού σώματος με τó κεφάλι πεπιεσμένο στους ώμους και τούς βραχιόνες στις πλευρές τού στήθους. 'Εγίνετο τότε ή πρώτη έξοδος, που συνήθως ήταν και όριστική. Προσπαθών έδίσταζαν να τόν πιάσουν από τούς ώμους ή τὰ χέρια, δέν ποδιά. 'Επιτρέποντο όλα, εκτός τών κυπημάτων. 'Επίεζαν τó μέτα δάκτυλά του: Στο δεύτερο είδος της πάλης ό άγών εξακολουθούσε έως ό του ό ένας ώμολογούσε την ήτταν του.

Και ό τρομερότερος παλαιστής ήταν ό Μίλων ό Κροτωνιάτης, δυνατότερος τού όποιου ήταν ό Αϊτωλός βουκόλος Τιμόθεος. Όταν ό Μίλων έμαθε την δυνάμιν του, πήγε και τόν συνήντησε και για να τόν καταπλήξη έπιασε ένα έξαγριωμένο ν ταύρον από τὰ πεινάρια πόδια και τόν εκράτησε άκίνητο. Τότε ό Τιμόθεος έπιασε και εκράτησε άκίνητους δυό ταύρους, έξαγριωμένους έπίσης και ό Μίλων ώμολόγησε την ήττα.

Οι άρματοδρομείς ήταν τó θεαματικότερο άγώνισμα.

ταν του.

Πυγμή.—'Η πυγμή ήταν τó τρομερότερο άγώνισμα, γιατί πολλές φορές ό πυγμάχος επέβαινε στον τόπον τού ά-

γώνος, για να μην όμολογήση την ήτταν του.

Οι πυγμάχοι έτύλιγαν τὰ κάτω μέρη των βραχιόνων των με πετσιά βωδινα. Τὰ δάκτυλά τους έμεναν έλεύθερα να κλείνουν και στις σπουδαιότερες πυγμαχίες φορούσαν εκτός από τὰ πετσιά και κομμάτια σκληρού δέρματος με όξεις γωνίες με κεφάλια από πρόκες ή κομμάτια μολύβια. Τό αίμα έτρεχε, ιδίως από τή μύτη, τ' αυτιά και τὰ δόντια και οι αντίπαλοι παρηγορούνητο. Τό μεγαλειότερο κατορθώμα ήταν ν' άποφύγη ένας παλαιστής τὰ κυπημάτα. Και ό 'Ηλείος παίς 'Ιππόμαχος έφημίλαιο τὰ κυπημάτα. Και ό 'Ηλείος παίς έφηνε να δεχθ ήττα ούτε ένα ζετο ότι ενίκησε τρεις αντίπαλους του, χωρίς να δεχθ ήττα ούτε ένα ζετο.

Παγκράτιον.—'Ηταν τó δυσκολότερον άγώνισμα· πάλη και πυγμαχία μαζί. Για να νικήση κανείς σ' αυτό, έπρεπε νάχη την επιτηδεότητα τού παλαιστήου και δύναμη μεγάλη. Οι τρομερότεροι παγκρατισταί ήταν ό Θεαγένης και ό Πολυδάμας. 'Αλλοτε έπιασε ένα ταύρον από τὰ πεινάρια νύχια. 'Αλλοτε, όταν άκόμη παιδί 9 χρονών, εκλεψε ένα χάλκινο άγαλμα, τó φορτώθη στους ώμους του και τó πήγε σπίτι του. 'Επήγε 1400 στεφανούς!

Ό Πολυδάμας, όπως διηγείται ό Πausανίας κατέβαλλε ένα λεοντάρι στον 'Ολυμπο, χωρίς νάχη ούτε τó παραμικρότερο όπλο. 'Αλλοτε έπιασε ένα ταύρον από τὰ πεινάρια νύχια. Τό εξαγορεύμενο ζώον πηδούσε και κλωτσούσε, αλλά δέν ξέφευγε από τὰ χέρια του. Και τέλος έλευθερώθηκε, αφού ξεκόλλησαν τὰ νύχια του κι' έμειναν στα χέρια τού Πολυδάμα.

Κάποτε, ένώ είχε άφηνιάσει ένα άλογο ζεμμένο σε άρμα, ό Πολυδάμας έπιασε τó άρμα από πίσω με τó ένα του χέρι και τó κράτησε άκίνητο. Και σκοτώθηκε προσπαθώντας να κάνη κάτι ύπεράνθρωπο. 'Ενώ ήταν με φίλους του μέσα σε μιά σπηλιά έτύλιξε ένα όλόκληρο βουνό επάνω κι' αυτός ήθέλησε να τó συγκρατήσει με τα χέρια.

Πένταθλον.—Τό άγώνισμα αυτό συνίστατο από πέντε άλλα: τόν δρόμον, τó άλμα, την πάλην, τόν δίσκον και τó άκόντιον. Από όλα αυτά τὰ άγωνίσματα τó άλμα έθεωρείτο τó δυσκολότερον και ήταν τεσσάρων ειδών· άλμα άπλοδν εις μήκος, εις ύψος άνευ φοράς, εις ύψος μετά φοράς και εις βάθος. Στην 'Ολυμπία μόνον τó πρώτον γινότανε από τούς ήλικους άγώνες και οι διαγωνιζόμενοι κρατούσαν αλτήρας.

Περιφημότερος αλτήρ ήταν ό Φάυλος, από την Κρότωνα ό όποιος επήδησε εις τούς Πυθικούς άγώνες 55 πόδας, δηλαδή 17 μέτρων.

Δίσκος—άκόντιον—άρματοδρομίες.—

Ένας δίσκοβόλος έρριξε δίσκον 95 πόδας. Όταν έρριγαν τó άκόντιον έσημάδευαν άρισμένο σημεϊον.

Οι άρματοδρομίες ήταν τó θεαματικότερο άγώνισμα και οι νικηταί του έστέφοντο με κλάδους δάφνης.

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Β. ΛΟΥΓΚΑΣΕ

Τὰ φωτεινά μάτια της φώτιζαν τὴ ζωὴ μου...

— Έσείς μοιμαχί-
σατε καμμία φορά στην
ζωή σας; ρώτησε ἡ κυ-
ρία Φαίη τὸν "Αντον "Αυρες.

— Ρικεῖνος, πού παρηκολούθησα μ' ἐν-
διαφέρον τις ἀφηγήσεις τῶν ἄλλων φί-
λων μου, γιὰ τις διαφωρές τους μονο-
μαχίες, χαμογέλασε πικρά.

— Παρ' ὀλίγον νὰ μονομαχήσω μιὰ
φορά, εἶπε. Κι' ἡ μονομαχία μου ἐκεί-
νῃ, πού δὲν ἐγινε συνδέεται μὲ μιὰ πο-
νύ θλιβερὴ ἱστορία, πού θὰ σὰς τὴν
ἀφηγηθῶ.

— "Ολοι τὸν κύτταξαν περίεργα καὶ μ'
ἐνδιαφέρον, ἐνῶ ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ
λέη:

— Ἡ ἱστορία, πού θὰ σὰς διηγηθῶ,
εἶναι πολὺ παλιὰ. Ἡμουν, τότε, νέος
εἰκοσι πέντε χρόνων, εὐθυμὸς καὶ ἐν-
θουσιώδης. Μόλις εἶχα τελειώσει τὸ
Κολλέγιο κι' ὁ πατέρας μου προσπα-
θοῦσε νὰ μοῦ βρῇ καμμία δουλειά,
γιατί δὲν βρισκόνταν σὲ καλὴ κατάστα-
ση τὰ οἰκονομικά μας.

Εἶχα μιὰ εὐθυμὴ παρέα ἀπὸ συμμα-
θητάς μου καὶ χολούσαμε μαζί τὸν κό-
σμο. Συχνάζαμε σ' ὅλα τὰ νυχτερινὰ
καμπόρια, παίζαμε μπριτζ κι' εἶχαμε
μεγάλῃ ἐπίδοσιν στὸ πόλο. Γιὰ τὸν ἑ-
ρῶτα δὲν ἐνδιαφερόμαστε καθόλου. Ἦ-
θις ἐγὼ αἰσθανόμουν γιὰ τις γυναι-
κες ἀποστροφή, ὡς ὅπου γινώρισα τὴν
Σίμμου, τὴν ἀδελφὴ ἐνὸς συμμαθητοῦ
μου. Ἡ γοητευτικὴ ὁμορφιά της ἐλυ-
ωσε ἀμέσως τὸν πάγο τῆς ψυχῆς μου.
Τὰ φωτεινὰ μαύρα μάτια της ἔγιναν
οἱ προβολεῖς πού φώτιζαν τὴν ζωὴ μου
καὶ τὸ χαμόγελό της μοῦ γεννοῦσε τις
πιο τρελλὰς ἐλπίδες.

Μὲ τὴν Σίμμου δὲν ἀργήσαμε ν' ἀγα-
πηθοῦμε.

Βγαίναμε ἔξω μαζί, πηγαίναμε στὰ
θέατρα, στοὺς κινηματογράφους, ἡ κά-
ναμε μακρινὰς ἐκδρομὰς.

Κανεὶς δὲν μᾶς παρεγγυοῦσε, γιατί
μᾶς θεωροῦσαν οἱ περισσότεροι γιὰ ἀε-
ραβωνισμένους.

Κι' ἔτσι ἀπολαμβάναμε τὸ μεθύσι τῆς ἀγάπης μας, εὐτυχισμέ-
νοι, ὁλόχαροι, ἀμέριμνοι...

Μιὰ μέρα γύρισε ἀπ' τὴν "Αμερικὴ κάποιος μακρινὸς, ἐξάδελ-
φος τῆς Σίμμου.

Ἦταν φορτωμένος δολλάρια καὶ ἦρθε γιὰ νὰ κἀν μιὰ μεγα-
λὴ ἐπιχείρηση. Τὸν ἔλεγε Σεντ "Αλλου καὶ εἶχε ἕνα πρόσωπο
πολὺ συμπαθητικὸ.

Δὲν ἄργησε νὰ μὴ κι' αὐτὲς στὴν παρέα μας καὶ νὰ κυνηγᾷ
καὶ δὲν μᾶς ἄφηνε ποτὲ νὰ βγοῦμε ἔξω μονάχοι. Φυσικὰ αὐτὸ
ποῦσε τὴ Σίμμου. Αὐτὸ ἦταν ὁλοφάνερο, ἀλλὰ γιατί ἀγα-
ματιὲς καὶ τὴν κρατοῦσε πάντα σφιχτὰ ἀπ' τὸ μπράτσο. Ἐμένα
μὲ ζήλευε, ἀλλὰ δὲν τὸ εἶδεινε. Φυσικὰ μοῦ φερόταν πάντα μ'
τοῦ προκαλοῦσα.

Συνέβη τότε κάτι πού ἐξέπληξε πολὺ τὸν "Αλλου προσεῖ-
κα κι' ἐκεῖνος ἀνέλαβε νὰ τὸν βοηθήσῃ.

Τοῦ ἔδωσε, ὑπὸ τύπον δανείου, ἕνα σημαντικὸν ποσὸν καὶ τοῦ
ἔκανε καὶ τὸν ὑπαινιγμὸ ὅτι ἤθελε νὰ παντρευθῇ τὴν κόρη του.
Ἡ Σίμμου, ὅταν τ' ἄκουσε, ἔκανε σὰν παντρευθῇ τὴν κόρη του.
βρῆκε καὶ μοῦ τὰ εἶπε ὅλα. Εἶχε τὴν γνώμη ὅτι ὁ πατέρας της
θὰ τῆς ἐπέβαλλε νὰ τὸν παντρευθῇ, ἀδιαφορώντας ἂν αὐτὴ τὸν ἤ-
θελε ἢ ὄχι.

Δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω. Κυττοῦσα τὴν Σίμμου περίλυπος κι' ὅσο
τὴν ἐβλεπα νὰ κλαίῃ, τόσο μοῦ σπάραιε ἡ καρδιά. Τὴν ἀγαποῦ-
σα πολὺ καὶ δὲν θὰ τὴν ἄφηνα, φυσικὰ, νὰ φύγῃ μέσᾳ ἀπ' τὰ
χέρια μου. Θὰ ὑπερασπιζόμουν ὅπως δὴ ποτε τὸν ἑρῶτά μου.

Καθησύχασα τὴν Σίμ-
μου καὶ τῆς εἶπα πῶς θὰ
ἐσπεύδα νὰ τὴν ζητοῦ-

σα σὲ γάμο κι' ἐγὼ ἀπ' τὸν πατέρα
της.

Κι' ἔτσι ἔκανα. Μὰ ἐκεῖνος μὲ ἀπήλ-
πισε. Μοῦ εἶπε:

— "Εσύ, παιδί μου, δὲν δημιούργη-
σες ἀκόμη τὸ μέλλον σου καὶ ζητᾷς νὰ
παντρευθῇς; Δὲν εἶναι καθόλου σωστό!

Καὶ ἐπρόσθεσε:

— "Αλλοῦσε ἡ Σίμμου θὰ παντρευθῇ
τὸν Σεντ "Αλλου.

— "Αναγνώρισα. Δὲν εἶπα τίποτε; χαιρέ-
τισα κι' ἔφυγα.

Τὴν ἄλλη μέρα ἦρθε πάλι ἡ Σίμμου
καὶ μὲ βρῆκε. Μοῦ εἶπε πῶς ὁ "Αλλου
τὴν ζητήσε ἐπίσημα σὲ γάμο κι' ὁ πα-
τέρας της δέχτηκε πρόθυμα.

— Καὶ τώρα, μὲ ρώτησε, τί θὰ γίνῃ;
Δὲν ἤξερα τί νὰ τῆς ἀπαντήσω. Τῆς
χάιδενα μόνο τὰ μαλλιά, ἐνῶ ἡ καρδιά
μου σπάραιε.

Μεῖναμε, ἔτσι ἀμίλητοι, γιὰ λίγη ὥ-
ρα. Ἐξαφνὰ μοῦ ἦρθε μιὰ σκέψιν στὸ
μυαλό, πού τὴν εἶπα καὶ στὴν Σίμμου.
Θὰ πῆγα νὰ παρακαλοῦσα τὸν "Αλ-
λου, ν' ἀλλάξῃ ἰδέαν, γιατί δὲν θὰ γι-
νόταν εὐχρηστικὸς μαζί της. Στὴν ἄ-
νάγκη, ἂν ἐπέμενε, θὰ τὸν ἀπειλοῦσα
κι' ὅλας.

Ἡ Σίμμου συμφώνησε μαζί μου καὶ
ἐγὼ ἐσπεύσα νὰ τὸν συναντήσω. Τὸν
βρῆκα σπῆτι του, νὰ κάθεται στὸ γρα-
φεῖό του καὶ νὰ διαβάζῃ.

Τοῦ ἐξήγησα μ' ἐξαιρετικὴν ταραχὴ
τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου κι' ἐκεῖ-
νος μ' ἄκουε ψυχρὸς καὶ σβητός.

— "Ὅταν τελειώσα, μοῦ ἀπάντησε ὅτι
ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ παντρευθῇ ὁ-
πωσδήποτε τὴν Σίμμου κι' οἱ συστάσεις
μου ἦσαν κομικὲς καὶ παιδαριώδεις.

Θύμωσα καὶ τὸν ἀπειλοῦσα.

— "Ὅ "Αλλου ὅμως δὲν ἦταν διατεθει-
μένος νὰ μ' ἀνεχθῇ. Χωρὶς νὰ μοῦ πῇ
τίποτε ἄλλο μὲ προκάλεσε μ' ἀδίσφο-

ρία σὲ μονομαχία.

— "Ἔτσι πρέπει νὰ λυθῇ, μοῦ εἶπε, ἡ διαφορά μας!

— "Ὅταν βγῆκα στὸν δρόμο, περπατοῦσα σὰν μεθυμένος. Θὰ
ἐκ τῶν προτέρων. Δὲν ἤμουν καθόλου καλὸς σκοπευτὴς, ἐνῶ ἐκεῖ-
νος φημιζόταν γιὰ τὴν δεινότητά του. Δὲν μπορούσα ὅμως ν' ἀ-
ποφύγω. Ὁ ἀντεμετώπιζα μὲ θάρρος τὴν μονομαχία, τὸν θάνατο.

Τὸ βράδυ, ἦρθε ἔξαλλῃ στὸ σπῆτι μου ἡ Σίμμου. Μ' ἄρπαξε
στὴν ἀγκαλιά της καὶ μὲ ἰκέτευσε νὰ μὴν μονομαχήσω.

— Σίγουρα εἶσαι χαμένος, μοῦ εἶπε μὲ λυγμούς.

Δὲν ἄκουα τίποτε. Τὴν παρεκάλεσα νὰ μὴν ἐπιμένῃ καὶ νὰ μ'
ἀφήσῃ νὰ κάνω τὸ καθήκόν μου. Δὲν μπορούσα ν' ἀνεχθῶ κανέ-
να ἐξευτελισμό.

Ἡ Σίμμου ἐπακολούθησε τις προσπάθειές της νὰ μὲ μεταπει-
σῃ, χωρὶς νὰ μπορέσῃ, βέβαια, νὰ τὸ ἐπιτύχῃ.

Ἀπελπισμένη κι' ἀφοῦ ἄκουσε τὴν κατηγορηματικὴν δήλωσή
μου, ὅτι ἡ μονομαχία θὰ γινόταν ὅπως δὴ ποτε, σηκώθηκε, μὲ
χαράς, καὶ μοῦ ἔδωσε ὅπως δὴ ποτε, σηκώθηκε, μὲ

τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν πῆγα στὸ πεδὸν τῆς τιμῆς, εἶδα μ' ἐκ-
σὲ λίγα λεπτά μόνο, παρουσιάστηκε κάποιος ἄγνωστός μου κύ-
ριος καὶ μοῦ ἔδωσε ἕνα γράμμα. Προερχόταν ἀπ' τὴν Σίμμου κι' ἡ-
γιατὶ εἶχε γίνῃ ἡ πέτρα τοῦ σκανδάλου. Κι' ἡ τελευταία της ἐπι-
θυμία ἦταν νὰ συμπληρωθῇ μὲ τὸν "Αλλου. Τί ἔπαθα, τότε,
τῆς Σίμμου μ' ἔρριξε γιὰ τρεῖς μῆνες στὸ κρεβάτι...

Κι' ἀφοῦ σταμάτησε γιὰ λίγο τὴν ἀφήγησή του, πρόσθεσε:

— Αὐτὴ εἶναι, κύριοι, ἡ ἱστορία τῆς μονομαχίας μου, πού δὲν
ἔγινε ποτέ.

Β. ΛΟΥΓΚΑΣΕ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

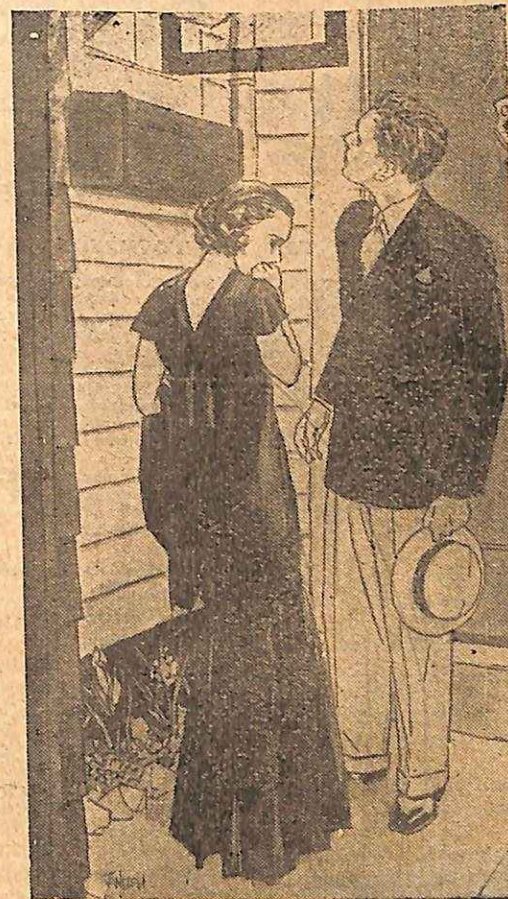
ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Σ' ΑΓΑΠΩ!

ΥΠΟ Μ. ΜΠΡΑΝΚΑΤΣΙ

Στὸ λιμάνι τῆς κο-
σμητικῆς ἐκείνης λουτρο-
πόλεως ἦσαν ἀραδιασμέ-

να ἀρκετὰ κόττερα καὶ γιώτ, πού ἀνῆκον
στὸν ἀριστοκρατικὸ κόσμον πού παραθέριζε
ἐκεῖ. Κάθε βράδυ ἡ ἀτμόσφαιρα πλημυ-
ριζε ἀπὸ ἤχους μουσικῆς, τραγούδια, γέλια
καί... ἐρωτικὲς ἐξομολογήσεις. Ἀνάμεσα σ'
αὐτὰ τὰ κομψὰ καὶ πολυτελῆ σκάφη, λυ-
κνιζόταν στὰ νερά τοῦ λιμανιοῦ κι' ἕνα
κόττερο πού ἀνῆκε σὲ μιὰ νέα, ὡραιότα-
τη, ξανθιά καὶ ψηλὴ, τὴν πιὸ ὁμορφη κο-
πέλλα ἀνάμεσα στὸν ὠραιόκοσμον τῆς πλάς
ἐκείνης.

Ἡ νέα αὐτὴ ἦταν ἡ κόρη τοῦ ἐργοστα-
σιάρχου Αὐγούστου Ντιφάρρα πού πέθανε
πρὸ ἔτους ἐξ αἰτίας τῆς οἰκονομικῆς κατα-
στροφῆς του. Τώρα ὅμως, ἐπλανᾶτο μιὰ
ἄλλη φημὴ! "Ὅτι ἡ κόρη τοῦ Εὐγενία, ἀφοῦ
ἐσπατάλησε ὅτι τῆς ἀπέμεινε ἀπὸ τὴν πα-
τρικὴ τῆς περιουσία, κατήντησε νὰ ὀφείλῃ
χρήματα καὶ σὲ διαφόρους ἄλλους καὶ τώ-
ρα νὰ βγάξῃ τὸ γιῶτ της «Γαλάζιος Πρίγ-
κη» στὸν πλειστηριασμὸ γιὰ νὰ πληρώ-
σῃ τὰ χρεῖ της. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία!
"Ὁ πλειστηριασμὸς ἐσήμαινε τὴν τελεία οἰ-
κονομικὴ καταστροφή της.

Ἡ εἰδησις ἔφτασε καὶ σ' αὐτιὰ τοῦ
Οὐγου Μαρίτσι. Διάβασε, κατὰ πλῆθος καὶ
συγκινημένος τὴν εἰδησιν πού ἀνέγραφε
μιὰ ἐφημερίδα τῆς πόλεως κι' ἀναρωτιώ-
ταν γιὰ ποῖο λόγο ἡ Εὐγενία δοκίμαζε
μιὰ τέτοια ταπεινώση.

Κάθισε σὲ μιὰ πολυθρόνα τοῦ χῶλ τοῦ
ξενοδοχείου του καὶ μὲ τὴν σκέψιν του ξα-
νάζησε τὸ παρελθόν, τέσσερα χρόνια πῆ-
σω, ὅταν ἦταν ἀκόμη ἕνας ταπεινὸς μηχαν-
ικὸς στὰ ἐργοστάσια τοῦ Αὐγούστου Ντι-
φάρρα.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ καρδιά του πλημ-
μύριζε ἀπὸ ἔρωτα γιὰ τὴν κόρη τοῦ ἐργο-
στασιάρχου, τὴν Εὐγενία, πού τότε ἦταν
μόλις δέκα ὀκτὼ χρόνων. Μὰ ἡ ἀγάπη του
οὔ μινε κρυφῇ μέσᾳ στὰ στήθη του καὶ
τὸν ἐβασάνιζε φρικτὰ γιατί δὲν μπορούσε

τὴν ἐξομολογήσῃ. Ἔτσι πέρασαν ἀρκετοὶ μῆνες ἀγωνίας καὶ θλί-
ψεως ὅσπου μιὰ σπουδαία ἐφεύρεσίς του τοῦ ἔδωσε τὰ μέσα νὰ
προοδεύσῃ καὶ νὰ εἶναι σήμερα ὁ ἰδρυτὴς καὶ γενικὸς διευθυντὴς
μιάς μεγάλης βιομηχανικῆς ἐταιρείας.

Ἡ τύχη τὸν εἶχε κἀν πλουσιότατο. Καὶ τώρα, ἀπὸ δῶ καὶ
εἰκοσι μέρες βρισκόταν σ' αὐτὴ τὴν λουτροπόλιν γιὰ ν' ἀναπαυθῇ.
Εἶχε καταλύσει σ' ἕνα πολυτελὲς ξενοδοχεῖο ἀλλὰ περνοῦσε μιὰ
ζωὴ μελαγχολικὴ καὶ συνεσταλμένη.

Κατὰ τὸ διαστημα τῶν τριῶν ἐκείνων ἐβδομάδων συναντοῦσε
σχεδὸν κάθε ἀπόγευμα στὸν περὶπατο, τὴν ξανθὴν Εὐγενία πού ἔ-
κανε τὸν περιπατὸ τῆς στὴν πλάς μὲ τὸ μεγαλόσωμο σκύλο της.
Εἶχε νοιώσει νὰ ἀνάβῃ πάλι στὴν καρδιά του ὅλη ἐκείνη ἡ ἐρω-
τικὴ φλόγα, πού ποτὲ δὲν εἶχε σβύσει τελείως. Μὰ ὁ πλοῦτός του
ὁ τωρινὸς τὸν ἔκανε δεῖλὸ ὅπως πρὶν πού ἦταν φτωχός. Τοῦ φαι-
νόταν πῶς ἐκείνη ἡ ξαφνικὴ ἀλλαγὴ τῆς ζωῆς του δὲν ἦταν ἀντα-
ξία τῆς νέας πού ἀγαποῦσε.

Μὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, μόλις διάβασε τὴν ἀγγελία, δὲν μόρε-
σε πιά νὰ συγκρατηθῇ. Ἐπλησίασε ἡ ὥρα τοῦ περιπάτου. Πῆγε
καὶ στάθηκε στὴ γωνία κάποιου δρόμου καὶ περίμενε νὰ περά-
σῃ ἀπ' ἐκεῖ ἡ Εὐγενία.

Τὴν εἶδε νὰ προχωρῇ στὴ λεωφόρο, ὑπερήφανη, γεμάτη θριαμ-
βευτικὴ ὁμορφιά.

Τὴν πλησίασε.

— Δεσποινὴς Ντιφάρρα... διάβασα μιὰ ἀγγελία...

— "ὦ! Σεῖς! Πῶς εἰσθε; Πολλὲς φορές συναντηθήκαμε ἀλλὰ
ἀλλὰ δὲν θελήσατε νὰ μὲ πλησιάσετε.

— Συγγνώμην, δεσποινίς, δὲν τολμοῦσα....

— Δὲν τολμοῦσατε; Γιατί;... Ἐνας φίλος τοῦ μακαρίτη τοῦ
πατέρα, ἕνας διάσημος... πλούσιος ἐργοστασιάρχης. Ἐμαθα τις
ἐπιτυχίες σας.

Χαμογελοῦσε. Μὰ σὸ χαμόγελό της αὐτὸ στὸν Οὐγο φάνηκε
πῶς διέκρινε μιὰ μεγάλη λύπη καὶ γύρισε ἄλλου τὸ πρόσωπο γιὰ

νὰ μὴν τὴν προσβάλλῃ
δείχνοντας πῶς ξέρεῖ
τις οἰκονομικὰς στ' νο-

χώριες της. Ἀλλὰ ἡ νέα δὲν εἶχε φαίνε-
ται διάθεσιν νὰ κρυφθῇ.

— Εἶμαι λυπημένη, εἶπε. Ἀναγκάζομαι
νὰ βγάλω στὸν πλειστηρι...

— Ντροπὴ!... ταπεινώσεις! τὴν διέκοψε ὁ
Οὐγο.

— Ναι, γιατί μοῦ ζητοῦν πολλοὶ πιστω-
ταί μου... Ἀναγκάστηκα, λοιπόν, νὰ πλει-
στηριάσω τὸν «Γαλάζιον Πρίγκηπα», τὸ μό-
νο πού μοῦ ἐπέμεινε ἀπὸ τὴν περιουσία
τοῦ πατέρα μου. Πούλησα τὴν βίλλα μου
στὸ Μιλάνο καὶ τώρα θ' ἀποχωρισθῶ γιὰ
πάντα ἀπ' τὸ κόττερό μου... Αὐριο θὰ φύγω.
Ἐφυγα ἀπ' τὸ σκάφος κι' ἐπῆρα ἕνα δω-
μάτιο στὸ ξενοδοχεῖο «Καβούρ». Θάφευγα
ἀμέσως ἀλλὰ θέλω νὰ μάθω τὸνομα ἐκεί-
νου πού θάγοράσῃ τὸν «Γαλάζιον Πρίγ-
κη».

Μιλοῦσε σιγά, μὲ τὸ βλέμμα ἀφηρημένο
καὶ μὲ σβυσμένο χαμόγελο. Στὸν Μαρίτσι
φαίνονταν πῶς ἔβλεπε μπροστά του ἕνα σα-
κωμένο τὴν λύπη καὶ τὸν πόνο τῆς ψυχῆς!
Δὲν μπόρεσε νὰ πῇ τίποτε. Ἐσφίξε μηχαν-
ικὰ τὸ χέρι τῆς νέας κι' ἔφυγε. Πῆγε στὸ
ξενοδοχεῖό του. Ἀνέβηκε καὶ κλειδώθηκε
στὸ δωμάτιό του καὶ δὲν κατέβηκε οὔτε
γιὰ τὸ δείπνο.

Πέρασε μιὰν ἀγρυπνὴν νύχτα. Τὸ πρωὶ
βρέθηκε στὴν αἴθουσα πού θὰ γινόταν ὁ
πλειστηριασμὸς. Μέσα στὸ στήθος του τὸν
ἐκαίγε μιὰ φλόγα. Σιγά-σιγά ἡ αἴθουσα
γέμισε ἀπὸ κόσμον κι' ὕστερα παρουσιάστη-
κε ὁ κήρυξ.

— Κυρίες καὶ κύριοι! Τὸ γιῶτ «Γαλά-
ζιος Πρίγκη» εἶναι ἕνα σκάφος 120 τόν-
νων, ταχύτης...

— Ἀρκεῖ ὡς ἐδῶ! οὐδίσιασε ὁ Μαρί-
τσι. Προσφέρω δύο ἑκατομμύρια!

— "Ὅλο γύρισαν σιωπηλοὶ κι' ἐκύτταξαν
τὸν νεό. Ὁ Μαρίτσι στεκόταν στὴν γωνί-
α τῆς αἰθούσης, ταραγμένος, πελιδνός.

Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ κήρυξ ξαναφώναξε.

— Κατακυρώνεται στὸ ὄνομα τοῦ κυρίου...

Ὁ Μαρίτσι ἀφῆκε τὴν αἴθουσα καὶ ξαναγύρισε στὸ ξενο-
δοχεῖο.

Κάθισε στὸ γραφεῖό του κι' ἔγραψε:

«Δεσποινίς Εὐγενία, ἀγόρασα τὸν «Γαλάζιον Πρίγκηπα». Σὰς
τὸν ἐπιστρέφω. Δεχθῆτέ τον σὰν ἕνα δῶρο ἐνὸς ἀνθρώπου πού
δούλεψε στὰ ἐργοστάσια τοῦ πατέρα σας. Σὰς ἀγαπᾷ, Εὐγενία!
Σὰς ἀγαπᾷ! Μὰ θέλω νὰ καταλάβετε πῶς δὲν ἐννοῶ νὰ σὰς ἀγο-
ράσω μὲ τὸ χρήμά μου. Συγχωροῦτέ με γι' αὐτὸ πού σὰς γράφω.
Εἴμ' ἑτοίμος νὰ ἐξαφανισθῶ ἀπὸ κοντὰ σας, ἀλλὰ δεχθῆτε τὸ δῶ-
ρό μου σὰς ἰκετεύω».

Οὐγο Μαρίτσι.

Ἦταν κανάχλωμος. Δὲν ξαναδιάβασε τὸ γράμμα.

— "Ὅσοι ἀπὸ μισὴ ὥρα πῆρε τὴν ἀπάντησιν:

Τὰ χέρια του ἔτρεμαν καθὼς ἀνοίγε τὸ μυρμινο μακρούστε
νο γολάζιο φάκελλο.

Ἐξαχριστῶ, κύριε Μαρίτσι. Ὡς γαμήλιο δῶρο δὲν εἶναι καὶ
ἀσχημο. Εἶναι ἕνα δῶρο ἀνάξιο γιὰ ἕνα κορίτσι σὰν ἐμένα
πού ἔχει δέκα ἑκατομμύρια προίκα. Ναι, Οὐγο, συγχωροῦτέ με
κι' ἐσύ, ἀγάπη μου, πού σοῦ εἶπα ψέμματα. Σὲ γέλασα ὅπως κι'
ὅλον τὸν κόσμον πού σήμερα πιστεύει καὶ χαιρέται γιὰ τὴν κατα-
στροφὴν μου καὶ αὐριο θὰ ἐκπληγθῇ γιὰ τὴν πλοῦτην μου. Ἐσκη-
νοθέτησα τὴ φάρσα αὐτὴ γιὰ νὰ νικήσω τὴν ἀτολμία σου, γιὰ
νὰ σὲ κάνω νὰ μοῦ δείξῃς τὴ γενναϊότητά σου, γιὰ νὰ μοῦ πῇς
ὅτι διάβασα τὰ μάτια σου, ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἐργαζόσουν στοῦ
πατέρα μου. Κι' εἰμὶ τόσο εὐτυχισμένη, Οὐγο! Ἀπὸ δῶ καὶ
τέσσερα χρόνια θέλω νὰ πέσω στὴν ἀγκαλιά σου καὶ νὰ νοιώσω
τὴν εὐτυχία. Σ' ἀγαπᾷ Οὐγο.

Εὐγενία.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἐκείνη δὲν ἔδωσε οὐτε μιά ματιά στὸν θεῖο της καὶ σὰν νὰ μὴν εἶχε ἀκούσει τίς ἐξηγήσεις πού τῆς ἔδινε τὸ βλέμματά της ἔμειναν στηριγμένα σὰ μάτια τοῦ Ροδόλφου.

— Εἶναι ἀλήθεια κύριε. Τὰ ξέρετε ὅλα;

— Μάλιστα, δεσποινίς! εἶπε ἀνήσυχος ὁ ἀξιωματικός.

— Ὅλα;... Τὰ γεγονότα...

τίς περιστάσεις; ἐπέμεινε κείνη.

— Ὅλα.

— Καὶ ποτέ δὲν θὰ ἐπανεέλθεις ἐπ' αὐτῶν;

— Ὄ! διημαρτυρήθη ἔκείνος, πῶς μπορεῖτε νὰ πιστεύετε;

Ἐπειδὴ τὸν ἔκανε προσεκτικὸν ὁ κ. Ντὲ λὰ Σαπονάιρ καὶ ἦταν βέβαιος ὅτι ἡ Ζιλπέρτ ἔκανε ὑπαινιγμὸν γιὰ τὸν μυστηριώδη θάνατον τῶν γονέων της, ἔβαλε ὅλην τὴν ψυχὴν στὴν διαμαρτυρίαν του.

— Τότε, εἶπεν ἐκείνη ἀργά, δέχομαι νὰ γίνω γυναίκα, σὰς κύριε... καί, ἂν μπορέση ἡ εὐθύτης σας νὰ μὴ λησμονήσῃ ποτέ τὴν σημερινήν σας ὑπόσχεσιν.

Ἡ φωνὴ της εἶχε γίνει ὑπόκοφον προφέροντας τὰ τελευταῖα λόγια καὶ μιά ξαφνικὴ ἀγωνία συνέλαβε τὸ ὄρατο της πρόσωπο, τὸ ἔως τότε ἀπαθές.

Ἐκείνη ἔδωσε τὴν ἀκρὴ τῶν δακτύλων της στὸν Ροδόλφον, ἀλλὰ καθὼς αὐτὸς μὲ σεβασμὸν ἦταν ἑτοιμὸς νὰ τὸ πιάσῃ ἡ νέα ἀπέσυρε τὸ χέρι της καὶ ἔσπασε σὲ λυγμούς.

Ἡ κόμης Ντὲ λὰ Σαπονάιρ ἐσηκώθη ἀπότομα καὶ μὲ ἓνα πλατάγισμα τῆς γλώσσης.

— Ἀλήθεια Ζιλπέρτ εἰσθε πολὺ λίγο λογική, παρετήρησε ἐρεθισμένη. Διάλεξες πολὺ ἀσχημὴ ὥρα γιὰ δάκρυα.

Ἡ φωνὴ του ἐφάνη νὰ ἐρεθίσῃ τὴν φιλοτιμίαν της νέας. Σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ νευρικά ἐσοῦπισε τὰ κοκκινισμένα μάτια της.

— Ἐχετε δίκην, κύριε! Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ κλαίω σήμερα. Τὸ μέλλον ὁποιοδήποτε καὶ ἂν εἴναι, δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ ἐπιφυλάξῃ τίποτε τὸ χειρότερο ἀπὸ τὸ καταρριμμένον παρελθόν.

Καὶ ἐνῶ τὸ πρόσωπόν της γινότανε καὶ πάλιν ἥρεμο καὶ ἀγέωχο ἄπλωσε καὶ πάλι τὸ χέρι της στὸν Ροδόλφον.

— Συγχωρήστέ με κύριε... αὐτὰ τὰ δάκρυα εἶναι τὰ πρῶτα ἀλλὰ καὶ τὰ τελευταῖα τὰ ὅποια θὰ χύσω πρὸς σας.

Ὁ Ντὲ Φραγκὸν ἦταν ταραγμένος ἀπὸ αὐτὴν τὴν γρήγορην σκηνὴ καὶ ἂν καὶ τὸν εἶχαν προειδοποιήσει γιὰ τὸν ἐξαιρετικὸ λυπητερόν χαρακτήρα τῆς Ζιλπέρτ, δὲν κατ' ὀφθαλμὸν ἐν τούτοις νὰ βρῇ φυσικὴν αὐτὴν τὴν ξαφνικὴν κρίσιν τῶν δακρύων.

Δυσπιστία γεννιόταν μέσα του, χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ ἐξηγήσῃ τίς χίλιες ὑποθέσεις πού στριφογυρίζαν στὸ μυαλό του. Πῆρε τὸ χέρι πού τοῦ ἔδωσε ἡ νέα καὶ κλείνοντάς το αἰχμάλωτο στὸ δικό του τὴν ρώτησε μὲ μιά εἰλικρινὴ εὐμένειαν.

— Σὰς εἶπαν δεσποινίς, ὅτι εἶμαι πτωχός... πολὺ πτωχός.

— Γνωρίζω.

— Καὶ παρ' ὅλα αὐτά, σεῖς, ἡ ὁποία μπορεῖτε νὰ ἔχετε ἀξιώσεις στὰ ὀραιότερα πεπρωμένα, δέχεσθε νὰ γίνεται ἡ σύζυγος ἐνὸς μετρίου ἀξιωματικοῦ ὅπως ἐγώ;

— Εἶναι τὸ μόνον πλεονέκτημα πού μοῦ ἐπιτρέπει ὁ πλοῦτός μου, ἐπεξηγήσεν ἡ Ζιλπέρτ, τῆς ὁποίας τὰ μάτια, παρὰ τὴν ἑνερ γιγικότητά της, ἐσκοτείνιασαν ἀπολύτως μιά φορά.

— Δὲν μὲ γνωρίζετε... ἡ τοῦλάχιστον πολὺ λίγο.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

— Ἐχομε δόλοκληρη τὴ ζωὴ γιὰ νὰ γνωρισθῶμεν... Ἀλλῶστε σὰς λέγουν πολὺ καλόν, γιὰτί δὲν θὰ εἶχα ἐμπιστοσύνην;

— Εὐχαριστῶ γι' αὐτὸν τὸν καλὸν λόγον. εἶπε, σφίγγοντας τὸ μικροσκοπικὸ χεράκι τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν ἀφήσει. Ἀλλὰ εἰπῆτέ μου ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἡ ἐρώτησις θὰ εἴναι ἡ τελευταία πού θὰ ἐπιτρέψω στὸν ἑαυτόν μου σὰς ἀποτείνω, ἀραγε ἐλευθέρως δέχεσθε τὸν γάμον αὐτόν;

— Ἀλλὰ βέβαια, ἀπεκρίθη ἡ κείνη, λίγο νευριασμένη γιὰτί ὑφίστατο αὐτὴν τὴν ἀνάκριση.

Μιλώντας ζητοῦσε νὰ ἀποσπάσῃ τὸ χέρι της τὸ ὁποῖον ἔκεινος δὲν ἄφηνε.

— Καμμιὰ πίεσις δὲν ἐξησκῆθη ἐπάνω σας γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν συγκατάθεσίν σας; ἐπέμεινε ἑσταθερὰ ὁ Ροδόλφος.

— Ὅχι καμμιὰ.

— Ὡστε λοιπὸν ἀπὸ μόνην τὴν θέλησίν σας θὰ λάβω τὸ δικαίωμα νὰ σὰς ὀνομάσω γυναίκα μου;

— Μάλιστα, ἐπιθυμῶ νὰ γίνῃ ὁ γάμος αὐτός.

Παρὰ τίς διαβεβαιώσεις της νέας ὁ Ντὲ Φραγκὸν δὲν ἔμεινε ἱκανοποιημένος. Πολλὲς ἄλλες ἐρωτήσεις τοῦ ἀνέβαιναν στὰ χεῖλην, σότερο, χωρὶς νὰ γίνῃ γελοῖος, ἐδέχθη τὴν κατάστασιν.

Τὰ χεῖλη του ἤγγισαν ἐλαφρὰ τὰ λεπτὰ δάκτυλα, τὰ ὅποια κρατοῦσε ἀκόμη.

— Ὁ κύβος λοιπὸν ἐρρίφθη! Ἄς εἴμεθα ἐνωμένοι καὶ ἄς προσαπαιθώμεν νὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλον.

Ἐκείνη ἐμεῖδισε ἓνα θλιβερὸ μειδίαμα! Ἐπειτα γιὰ νὰ κἀνὴ κατὰ πρὶν φθάσουν στὶς συνηθισμένες φράσεις, ἔξητάσε μὲ τὸ δάκτυλο ὁ Ροδόλφος.

Καὶ πρώτη αὐτὴ διέκοψε τὴν ἐνοχλητικὴν σιγὴν, μὲ ἓνα εὐγε- νικὸ ὕφος.

— Δυὸ λεοπάρδαλεις πού σέρνονται, εἶναι τὰ σύμβολα τῆς Νορμανδίας κύριε Ντὲ Φραγκὸν! Εἰσθε ἀπόγονος τοῦ Ρολλόν, πρώτου δουκὸς τῆς Νορμανδίας;

VI

— Ἔτσι λοιπὸν, Φραγκὸν, εἶναι ἀλήθεια ὅτι παντρεύεσαι;

Καὶ κατὰ τὸ ἀπ' ἐμπειρίαν αὐτὸ ὁ νέος ἠσχολεῖτο στὸ δωμάτιόν του μὲ τὴν τουαλέττα του, ἡ ὁποία δὲν ἐτελείωνε ἀπὸ τίς λεπτομέρειες μιάς παιδαριώδους κοκκεταρίας, ἐνῶ ὁ Βερλαῖν ἓνας νέος ὑπολοχαγὸς τῆς ἰδίας με αὐτὸν σειρὰς, ἑαλωμένος στὸ ντι- κύκλος τοῦ καπνοῦ τοῦ τσιγάρου τὸ ὁποῖον μόλις εἶχεν ἀνάψει.

Στὴν ἐρώτησιν τοῦ συναδέλφου του ὁ Ντὲ Φραγκὸν ἀπάντησε μὲ λίγα λόγια.

— Παντρεύομαι.

— Καὶ ἀφήνεις τὸν στρατόν;

— Τὸν ἀφήνω.

— Ὁ ἄλλος ἔμεινε σκεπτικὸς γιὰ μιά στιγμὴ.

— Εἶναι παράξενο, ἐσυρμούρισε!

— Ὁ Ντὲ Φραγκὸν ἐγύρισε πρὸς αὐτόν.

— Τί σοῦ φαίνεται παράξενο, Βερλαῖν;

— Αὐτὸς ὁ ξαφνικὸς γάμος καὶ αὐτὴ ἡ ὀχι ὀλιγώτερο ξαφνικὴ παραίτησις.

— Καὶ ὅμως δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ ἀστεῖον σ' αὐτό, ἀπάντησε γελώντας ὁ νέος.

— Naί, φίλε μου, ἐπέμεινε ὁ ὑπολοχαγός. Εἶναι ἀλλόκοτο! Δὲν παντρεύονται καὶ δὲν φεύγουν ἔτσι. Ἀλλῶστε ἐξέπληξες ὅλον τὸν κόσμον καὶ καθέναν μὲ βεβασάνιζε μὲ ἐρωτήσεις γιὰτί ἐπίστει- αν ὅτι τὸ ἔξερα... πρᾶγμα πού ἂν λάβη κανεὶς ὑπ' ὄψει του τὴν φίλιν πού μὰς συνδέει, θὰ ἦταν φυσικώτατον.

Λίγη μνησικία διεκρίνετο στὸν τόνον πού μεταχειρίζετο ὁ Βερλαῖν ὁμιλώντας καὶ ὁ Φραγκὸν ἐκατάλαβε τὸ φιλικὸ παράπο- νο. Ἐκανε κάποια ἀόρατη κίνησιν θλίψεως καὶ στενοχωρημένος, ζητώντας μιά εὐλογον ἐξηγήσιν, τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν εὗρισκε, ἀφωσιώθη στὴν τελειοποίησιν τῆς τουαλέτας του.

— Τέλος, ἐπανελάβε ὁ ἄλλος δὲν εἶμαι κακιωμένος μαζί σου γιὰ τὴν ἐχεμύθεια πού κράτησες. Ἔτσι θὰ μπορούσα νὰ σὲ ὀνο- μάσω κορινθίον καὶ νὰ σὲ κατηγορήσω φιλικὰ γιὰ τὴν φροντίδα πού ἔλαβες νὰ μοῦ κρύψῃς τὰ σχέδιά σου! Ἀλλὰ ξέρω ὅτι θὰ σοῦ ἀπευθύνω μομφὴ ἀδικαιολόγητη.

— Ἄ! μὰ!... Ἐκανε ὁ νέος μὲ λίγη ἐκπληξή. Καὶ ἀπὸ ποῦ σοῦ ἐρχεται αὐτὴ ἡ ὠραία ἔμπνευσις σὲ μένα;

— Ἀπλούστατα, γιὰτί, πρὸ δύο ἡμερῶν δὲν ἐσκέπτεσο οὐτε νὰ παντρευθῇς οὐτε νὰ μὰς ἀφήσῃς. Ἀκόμη προχθὲς τὸ πρωῒ μοῦ μιλοῦσες γιὰ τίς ἐργασίες σου, τὸ μέλλον σου, καὶ κατέληξες χα- ρούμενα ὅτι σὲ ὅλα αὐτὰ δὲν ἔβλεπες καθόλου θέσιν γιὰ μιά νό- μιμη γυναίκα καὶ τὰ ἀγοράκια πού θὰ τῆς ζητήσῃς.

— Ἀλλὰ εἶδα ἀπλούστατα, εἶπε ὁ Ντὲ Φραγκὸν μὲ ἓνα μει- διάμα πού μόλις ἐφάνη.

— Μάλιστα! ἀλλὰ πολὺ γρήγορα! Καὶ ἀκριβῶς αὐτὸ εἶναι ἔκεινο πού εὐρίσχω παράξενο.

Ὁ νέος ἐσιώπησε. Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ συναδέλφου του τὸν ἔβαλ- λε σὲ ἀγωνία. Ὁ Βερλαῖν ἐμάντεψε τὴν στενοχωρίαν πού τοῦ γεννοῦσε μὲ τὰς ἐρωτήσεις του: καὶ μ' ὅλον ὅτι ἡ περιέργειά του δένικανο ποιήθη, ἐν τούτοις παρήκτισε τὸ φλέγον ζήτημα γιὰ νὰ ἐπιληφθῇ ἐνὸς ἄλλου μικροτέρου ἐνδιαφέροντος.

— Μὲ λίγα λόγια, φίλε μου, ἂν κάποιο σπουδαῖο γεγονός ἐπέσπευσε τὴν ἀπόφασίν σου, ἐλπίζω ὅτι δὲν διέθεσες σὰν ἀνόητος ὅλο ληρὴ τὴ ζωὴ σου!.. Ὅτιδῆποτε καὶ ἂν συμβαίη σοῦ εὖχο- μαι εἰλικρινῶς τὴν μεγαλειτέραν εὐτυχίαν καὶ σοῦ ζητῶ νὰ μὴ γημονήσῃς τίς ἡμέρες τῆς φιλίας μας, ὅταν θὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ τελειωτικά.

Ἐνας παλμὸς συγκινήσεως ἐχρωμάτιζε τὴν ἰσχυρὴ φωνὴ τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ καὶ ὁ Ντὲ Φραγκὸν, ὁ ὁποῖος αἰσθανότανε μιά πραγματικὴ στοργὴ γιὰ τὸν καλὸν αὐτὸν συναδέλφον ἔσπευσε πρὸς αὐτόν καὶ τοῦ ἔσφιξε δυνατὰ τὰ χεῖρια τὰ ὅποια ἔτεινοντο πρὸς συνάντησιν τῶν ἰδίων του.

— Σκέπτομαι τόσο λίγο γιὰ νὰ σὲ λησμονήσω καλὲ μου Βερ- λαῖν, εἶπε στοργικά, ὥστε λογάρισα νὰ σοῦ ζητήσω νὰ γίνῃς κουμπάρος. Θὰ ἦταν γιὰ μένα μιά πραγματικὴ εὐτυχία τὸ νὰ σὲ αἰσθανθῶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην στὸ πλευρό μου.

— Δέχομαι! ἀνεφώνησεν ὁ ἄλλος, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπο ἐπαιρνε χαρούμενη ὄψη. Καὶ ζήτω ἡ νύφη, πρόσθεσε ῥίχνον- τας παιδιάστικα τὰ γάντια του στὸ ταβάνι καὶ νὰ τὰ ξαναπιάσῃ ἔπειτα στὸν ἀέρα.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνομι- λίας αὐτῆς ὁ Ντὲ Φραγκὸν εἶχε τελειώσει τὴν τουαλέττα του.

Οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ ἄφησαν τὸ δωμάτιον καὶ κατέβηκαν στὸν δρόμο.

Στὸ πεζοδρόμιον ἐχωρίσθη- σαν.

— Πηγαίνεις στὸ Παρίσι;

— Τὸ γρηγορώτερο.

— Εὐτυχισμένε θνητέ. Σὲ περιμένει μὲ καρδιά πού κτυπάει ἓνα σάλπισμα ἐγερτηρίου ἐν ὥρᾳ κινδύνου.

Ὁ Ντὲ Φραγκὸν ἐμει- δίασε.

— Δὲν ξέρω ἂν ἡ καρδιά κτυπάει μὲ διπλὰ κτυπήματα, εἶ- πε, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι μὲ περιμένουν. Γιὰ ἓνα μνηστῆρα δύο ἡμερῶν, ἂς μὴ ζητᾶμε πα- ρισσότερα.

Ἐσφίξαν τὰ χεῖρια καὶ καθέννας τοὺς ἐπῆρε διαφορετικὴ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

κατευθυνθή.

Πραγματικῶς ἐπερίμεναν τὸν Ροδόλφον στὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Ἰωνᾶ καὶ ὁ κ. λὰ Σαπονάιρ μὲ ἓνα μικρὸ σημεῖωμα τοῦ ὑπενθύ- μισε, ὅτι ἡ ἀνηψία του καὶ αὐτὸς θὰ τὸν ἐβλεπαν μὲ εὐχαρίστησιν νὰ παίρνῃ θέσιν κάθε βράδυ στὸ οἰκογενειακὸ τους τραπέζι.

Γιὰ πρώτη φορά ὁ νέος θὰ ἐπαρουσιάζετο ὡς ἐπίσημος ἀρ- ραβωνιαστικὸς καὶ αἰσθανότανε κάποια ἀνησυχία σχετικῶς μὲ τὴν στάσιν τὴν ὁποίαν θὰ ἔπρεπε νὰ λάβῃ ἀέναντι τῆς ὀρφανῆς.

Ἡ νέα τώρα πού 48 ὥραι σκέψεως θὰ τὴν εἶχαν συνειθίσει στὴν ἰδέαν ὅτι θὰ γίνῃ γυναίκα του, θὰ διατηροῦσε μπροστά του τὸ ἀλαζονικὸ καὶ περιφρονητικὸ ὕφος τῆς προηγούμενης ἡμέρας;

Ἄν καί, ὁ νέος ἀξιωματι-ὸς πού δὲν αἰσθανότανε καμμιὰ ταραχὴ στὴν καρδίαν, καμμιὰ ἐπιθυμίαν στὴ σάρκα, δὲν εἶχε καμ- μιὰ διάθεσιν νὰ συντρίψῃ τὸν πάγον αὐτόν, τὸν ὁποῖον θὰ τοῦ ἀντέτασσαν.

Ἐρώταγε τὸν ἑαυτόν του στὰ μύχια του καὶ νευριασμένος μὲ τὸ νὰ τὸν βρίζῃ τόσο παράξενα ψυχρὸ, ὁμολογοῦσε ὅτι δὲν εἶχε τὴν θέλησιν νὰ κἀνῃ τὰ πράγματα νὰ ἀλλάξουν δρόμο πρὸς ὀφελός του ἢ ἀτιλούστερα, νὰ τὰ διευθύνῃ πρὸς μιά εὐχάριστη κατεύθυνσιν.

Συγκατετέθη στὸν γάμον αὐτὸν χωρὶς νὰ κἀνῃ καμμιὰ προσ- πάθειαν γιὰ νὰ τὸν ἰδῇ νὰ τελειῶν καὶ παρατηροῦσε ὅτι θὰ ἐδέ- χετο μὲ τὴν ἰδίαν ἀδιαφορίαν τὰ γεγονότα πού θὰ προήρχοντο ἀπὸ αὐτὸν τὸν γάμον.

Ἡ στάσις τῆς Ζιλπέρτ θὰ κανόνιζε καὶ τὴν δικήν της οἱ ἐ- πιθυμίες της θὰ ἱκανοποιούντο χωρὶς νὰ κἀνῃ καμμιὰ προσπά- θεια γιὰ νὰ τίς τροποποιήσῃ. Ὅτιδῆποτε καὶ ἂν συνέβαινε, ἐνό- μιζε ὅτι εἶχε μιά τεραστίαν δύναμιν ἀπαθείας καὶ ἀδιαφορίας. Ἐν τούτοις μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν ἤθελε νὰ πᾶνε ὅλα τὰ καλλίτε- ρα καὶ νὰ μὴν τὸν κἀνῃ ἡ Ζιλπέρτ νὰ χάσῃ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγ- μὴ τὴν λίγην καλὴν διάθεσιν πού εἶχε.

Ἡ ἀφίξις του στὸ μέγαρον ἐπαρτίσθη μὲ τὰ φιλόφρονα μει- διάματα τῶν ὑπαρετῶν πού συνήχησε καὶ συνεπέρανε μὲ ἱκανο- ποιήσιν τοῦ ὅτι ἀφοῦ ἔκεινοι ἀπηχοῦσαν ἓνα μέρος τῆς γνώμης τῶν κυριῶν τῶν, ἡ ὑποδοχὴ πού θὰ τοῦ ἐπιφύλασσαν ἡ Ζιλπέρτ καὶ ὁ θεῖός της, θὰ ἦταν καλλίτερα ἀπ' ἐκείνην τὴν ὁποίαν φοβότανε.

Καὶ πραγματικῶς ἔτσι ἐγίνε.

— Προχωρήστε γρήγορα, κακὲ ἀργοπόρε, ἀνεφώνησε χαριέν- τος ὁ κόμης, πηγαίνοντας εἰς συνάντησίν του ἀμέσως μόλις τῶν ἀνιγγεῖλαν.

— Καθυστερήσα; εἶπε γελώντας ὁ νέος. Καὶ ἐγὼ πού φοβό- μουν ὅτι θὰ ἤμουν ἀδιάκριτος πού ἤλθε τόσο ἐνωρίς.

— Ἡ ἀνηψία μου θὰ σὰς εἰπῇ ὅτι εἶχατε λάθος.

— Ἀλήθεια ἀραγε, δεσποινίς; ὅτι εἶχατε λάθος, εἶπε ὁ νέος, ἀντιθέτως ὅτι εἶχατε ὀψιμότητα, ὅπως νὰ εἴπαί μοι τὴν καλὴν ἀνά- μνησίν σας;

Ἐκείνη ἐσηκώθη καὶ τοῦ ἐ- τεινε τὸ χέρι πρὸς φίλημα.

— Ἀλλὰ βεβαίως, κύριε, σὰς ἐπερίμενα, ἐβεβαίωσε ἐκείνη μὲ ἓνα ψυχρὸ μειδίαμα.

Ἐπειτα σὰν ἡ προσπάθεια αὐτὴ, νὰ εἶχε συντρίψει τίς δυνά- μεις της κατέπεσε λυπημένη στὸ καθίσμα τῆς, σιωπηλὰ ξαναπῆρε τὸ πλέξιμό της στὸ ὁποῖον εἰργά- ζετο ὅταν αὐτὸς μῆλκε στὸ δω- μάτιον.

Θορυβώδης καὶ φιλοφρονη- τικὸς ὁ κ. Ντὲ λὰ Σαπονάιρ ἐγέ- μιζε τὸ δωμάτιον μὲ τίς συνειθι- σμένες καὶ χωρὶς ἐνδιαφέρον φράσεις.

— Ποιὰ ὥρα φύγατε ἀπὸ τίς Βερσαλλίες; ποῖο δρόμο ἀκο- λουθήσατε γιὰ νὰ ἐλθετε ἐῶς ἐδῶ; πῶς ὁ συνταγματάρχης σας ἐδέ- χθη τὴν παραίτησίν σας;

Ἐπειτα συγκεχυμένες ἐξηγή- σεις ἀναφελεῖς.

— Θὰ δειπνήσωμεν οἱ τρεῖς μὰς ἀπόψε μὲ κάθε οἰκει- οτητα. Εἶδα πρὸ ὀλίγου τὴν ἐξα- δέλφην σας. Ὁ συμβολαιογράφος

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

της ἀνηψιάς μου, ὁ ὁποῖος ἦταν ὁ ἴδιος καὶ τοῦ πατέρα της, θὰ εἶναι καλεσμένος αὐτοῦ βοῦδου. Ἐπιμένω νὰ συντάξω ἀμέσως τὸ συμβόλαιον... Αὐτοὶ οἱ συμβολαιογράφοι δὲν εἶναι ποτὲ ἐτοιμοὶ ἐγκαίρως.

Καὶ μιλῶσα διαρκῶς, ἀλλὰ χάρις στὴν πολυλογία τοῦ ὁ κηδεμὼν κατόρθωνε νὰ διασκεδάσῃ τὴν ὥρα τῆς ἀναμονῆς πού προσηύχεται τοῦ δείπνου καὶ οἱ νέοι μποροῦσαν νὰ σιωποῦν καὶ νὰ συγκεντρώνουνε τίς μύχιες σκέψεις τῶν.

Ὁ Ροδόλφος μπόρεσε τώρα νὰ ἐξετάσῃ καλλίτερα τὴν νέαν.

Τὴν ἀνέλυε προσεκτικὰ καὶ ἐξεπλήσσετο μὲ τὸ νὰ τὴν βροῖσκῃ τόσο ἐντελὼς ὁμοία καὶ στὴ στάση της ὅπως τοῦ εἶχε φανῇ καὶ κατὰ τὴν πρώτην συνάντησίν των, ὅμως τόσο ἐντελὼς διαφορετικῶς ὅσο τὴν καινούργια ἐντύπωση πού τοῦ προξενούσε. Εἴχε τὴν ἴδια ἀκαμψία, τὴν ἴδια ἀγέρωχη ἐπιφυλακτικότητα ἀλλὰ αἰσθανότανε ὅτι ἡ ἀκαμψία αὐτὴ ἦταν προσποιητὴ, ὅτι αὐτὴ ἡ ἐπιφυλακτικότης δὲν ἦταν παρὰ μιά μάσκα πού τῆς ἐπέβαλλεν ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ ἡ ἐπιθυμία νὰ παραμείνῃ κλεισμένη στὸν ἐαυτὸν της. Ὅλα στὴν νέαν αὐτήν, παρὰ τὴν δύναμιν τῆς προσποιήσεως ἐφανέρωναν τὸ βεβιασμένον καὶ τὸ προσποιητό.

Οἱ μαῦρες βλεφαρίδες κατεβάσαντο ζωηρὰ στὶς ἐξεταστικὰς ματιὰς τοῦ ἀξιωματικῆ, ἀλλὰ μὲ αὐτὸ ἐπρόδινε καλὴν τὴν μεγάλην ἀγωνίαν τῶν μεγάλων ματιῶν, πού ἀνέφευγαν τὰ δικά του.

Καὶ τὴν ἐπιτηδεύμενα ἐκεῖνα χεῖλη, πού ἐφαίνοντο ὅτι δὲν εἶχαν γνωρίσει παρὰ μόνον τὴν πτυχὴν εἰρωνικῶν μειδιαμάτων δὲν ἐκλείνοντο τόσο σταθερὰ, παρὰ γιὰ νὰ κρῦψουν καλλίτερα τὴν πικρίαν των καὶ αὐτὴ ἡ σιωπὴ πού μόλις διεκόπητο ἀπὸ μονοσυλλαβὰς, ἦταν γιὰ τὸν Φραγκὸν μιά ἀποκάλυψις. Πῶς ἀδιάκριτη ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν στάσιν της, τὰ μάτια καὶ τὰ χεῖλη, ἡ φωνὴ τῆς θὰ ἐπρόδινε ἐκεῖνο πού τόσο ἀγρία ἐννοοῦσε νὰ κρῦψῃ ἡ ψυχὴ της.

Συγκινημένος ἀπὸ τὰ τόσο λίγα πράγματα πού κατάλαβε ἀπὸ τὸ γυναικεῖον αὐτὸ πρόσωπο, τοῦ ὁποῦ ἡ προσπάθεια φαίνεται ὅτι συγκεντρωνότανε εἰς τὸ νὰ προσποιητῇ, ὁ νέος ἀξιωματικὸς ἐκατάλαβαινε ὅτι γινότανε σοβαρὸς καὶ σκεπτικὸς.

Δὲν κατόρθωνε νὰ ἐννοήσῃ τί ἦταν ἓνας νέος καλῆς οἰκογενείας, ὁ ὁποῖος παντρεύεται μὴ κληρονόμο καλῆς οἰκογενείας.

Αὐτὸ ἦταν πραγματικῶς γι' αὐτόν, ἓναν μικρὸν ἀξιωματικὸν χωρὶς πενήτα ἔτη, μὴ πολλὴ καλὴ τύχη καὶ ζητοῦσε τὸ ἀσθενὲς σημεῖον αὐτῆς τῆς θαυμασίας περιπτώσεως.

Ἐπὶ δυὸ ἡμέρας συνεχῶς μάλιστα ἡ ὑπηρεσία του ἐτελείωνε ἐπὶ γαίαν στὸ Παρίσι στὸ σπίτι τῆς Σοφίας ντὲ Φραγκόν, γιὰ νὰ τὴν ρωτήσῃ.

Ἡ γηραιά γυναικὴ δὲν ἦταν σίτι τῆς καὶ ὁ ἀξιωματικὸς μάταια κτυποῦσε καὶ ἐπερίμενε στὴν πόρτα της.

Στὸ δείπνο αὐτό, ὅπου θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι γεμάτος χαρὰ γιὰ τὴν συνάντησίν του μὲ τὴν πλουσίαν καὶ ὡραίαν ἡμισυ τῆς, ὁ Ντὲ Φραγκὸν καθότανε σκεπτικὸς, μὲ τὴν ψυχὴ ἀνήσυχη καὶ διστωκτικὴ, μὲρὸς σ' ἓνα αἰνίγμα, τὸ ὁποῖον ἐπίστευε ὅτι τοῦ ἔκρυβαν καὶ τὸ ὁποῖον ὅμως εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μάθῃ.

Προσβλητικὰ ὑποθέσεις γιὰ τὴν νέαν τοῦ ἤρχοντο στὸ μυαλὸ καὶ παρὰ τὴν θέλησίν του ἐξήτασε τὸ παρυσιαστικὸν της. Ὑπερεώθη ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι τίποτε, οὔτε στὸ πρόσωπο, οὔτε στὴν στάση τῆς ὁρφανῆς δὲν ἐπέτρεπε μιά τέτοια ὑπόνοια. Τὸ μέτωπό της ἦταν τόσο καθαρό, τὰ μεγάλα μάτια της τόσο ἐλκρινῆ, τὸ πρόσωπο τόσο ἀφελές, τὸ παράστημα τόσο λυγρὸν, ὥστε καὶ ἡ μικροτέρα ἀμφιβολία γινόταν μιά ὕβρις. Καὶ ὁμολόγησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ πρὸς ἄλλην κοτεῦσθαι τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος, τὸ ὁποῖον τὸν ἀνήσυχουσε.

Τὸ φαγητόν, παρὰ τὴν προσπάθειαν τοῦ κ. Ντὲ λὰ Σαπονάϊρ δὲν μπόρεσε νὰ φέρῃ ἀντιπεριπερασμὸν στὶς ὀφθαλμικὰς ἀπασχολήσεις τῶν συνδαιτημένων του.

Πέρασαν στὸ σαλόνι, ἐνῶ ἐπροπορευόταν ἡ Ζιλπέρτ γιὰ νὰ δείξῃ τὸν δρόμο, σὰν νὰ ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὸ μπράτσο πού θὰ τῆς προσέφερε ὁ Ροδόλφος.

Τὸ μακρὺ λευκὸ φόρεμά της ἐπυροῦτο ἁρμονικὰ ἐπάνω της

καὶ ἄφηνε νὰ μαντεύῃ κανεὶς στὴν μικροτέραν κίνησιν τοῦς ραίους γοφούς της.

Ὁ Ντὲ Φραγκὸν περιέβαλλε μὲ μιά ἱκανοποιημένη ματιὰ τὴν θαυμασίαν σιλουέταν της.

Ἀλήθεια εἶναι μιά ὁρατὴ κόρη, διεπίστωσε εὐχαριστημένος, κολακευθεὶς μὲ τὸ νὰ σκέπτεται ὅτι ἐκεῖνη πού θὰ γινόταν γυναικὴ του δὲν θὰ περνοῦσε ἀπαρτήρητη στὸ πλεῖστον τοῦ.

Σὲ λίγο, στὸ καπνιστήριον, ὅπου ἀπεσύρθηκαν γιὰ νὰ τελειώσουν τὴν βραδυά, οἱ δυὸ νέοι ἔμειναν μόνοι μερικὰ λεπτά, γιὰ τὸν κόμη ἐκλήθη στὸ τηλέφωνον.

Ἐπεκράτησε μετὰ τῶν κατ' ἀρχὰς μιά στιγμὴ σιωπῆς ἐνοχλητικῆς. Πρῶτη φορὰ βρισκόνταν μόνοι καὶ ἡ ἐπιφυλακτικὴ στήσις τῆς Ζιλπέρτ ἔκανε δύσκολη κάθε ἐναρξὴ συννομιλίας.

Ἀλλὰ ὁ Ροδόλφος ἐσηκώθη καὶ ἐβημάτιζε σκεπτικὸς. Μὲ τὸν ὅλον φόβον τῆς μαχητικῆς του φύσεως ἀφυπνίζετο στὴν προσέγγισιν τῆς ὁρφανῆς. Τώρα ἐνοιώθη τὴν ἀνάγκην νὰ κατακτήσῃ αὐτὴν τὴν ψυχὴν ἡ ὁποία τὸν ἀπέφευγε νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ ἐκδηλωθῇ καὶ νὰ τοῦ ἐμπιστευθῇ, νὰ ἀλλάξῃ, τέλος τὴν ἀτμόσφαιραν ἐκείνην τῆς κοσμικότητος καὶ ἐπιφυλακτικότητος στὴν ὁποίαν ἔμενε τυλιγμένη.

Καὶ ξαφνικὰ ἐπλησίασε τὴν νέαν.

— Δεσποινίς, Ζιλπέρτ ; εἶπε ἡρεμα.

Ἐκεῖνη ἐσήκωσε ἀπότομα τὸ κεφάλι της.

— Τί ;

Ἡ λέξις αὐτὴ ἐρρίχθη τόσο γοῆ, γορὰ ὥστε νὰ φαίνεται σὰν ἐχθρική.

Ὁ Ντὲ Φραγκὸν τὸν ὁποῖον κατεῖχαν γενναϊόφρονες προθέσεις δὲν θέλησε νὰ παρατηρήσῃ τὴν ξηρότητα τοῦ τόνου.

— Δεσποινίς Ζιλπέρτ, ἐπανελάβε μὲ τὴν πειστικὴν φωνὴν του, ἀφοῦ ὀφείλομε, σὲ ἓνα προσεχὲς μέλλον, νὰ τὴν ζοῦν τὸν παντρεμμένον ἀνδρῶπον, δὲν βρῖσκετε ὅπως καὶ ἐγώ, ὅτι θὰ ἦτο ἀξιοπρεπέστερον γιὰ μᾶς νὰ διώξωμε λίγο ἀπὸ σήμερα αὐτὴν τὴν ἀπάθειαν, ἡ ὁποία μᾶς δίνει τὴν ψυχρὴν αὐτὴ τυπικότητα τὴν ὁποίαν προσποιούμεθα ;

— Δὲν προσποιούμαι, διέκοψε ἐκείνη ἀγέρωχα.

Ἐπερίμενε τόσο λίγο αὐτὴν τὴν υπερήφανη δῆλωση, ὥστε δὲν ἔκρυψε τὴν κατάπληξίν του.

— Δὲν προσποιεῖσθε ! εἶπε σὰν νὰ μὴν μποροῦσε τὸ μυαλὸ αὐτοῦ νὰ ἐννοήσῃ τὰ ἀπλὰ αὐτὰ λόγια.

— Ὁχι ! καθόλου ! ἐβεβαίωσε ἐκεῖνη, μὲ τὴν ἴδια συντομία.

Ἐρρίξε ἐπάνω της ἐπὶ μιά ἀρχαεὲς στιγμὴ τὴν λυπημένη ματιὰ του, ἡ ὁποία ἐν τούτοις δὲν ἐσκοτεινίσαζε ἀπὸ κανένα πεισμα.

— Τότε, εἶπε, πολὺ ἥρεμος, συγχωρεῖτέ με τὸ ὅτι ἐτόλμησα νὰ εἰπῶ αὐτό. Συγχωρεῖτέ με. Ἐπιτρέψατέ μου νὰ μὴν τελειώσω ἐκεῖνο πού εἶχα ἀρχίσει νὰ σᾶς εἰπῶ... Ἡ αὐθάδειά μου θὰ μπό.

Ἀρχίσε νὰ γελᾷ καὶ νὰ εἰρωνεύεται τὸν ἑαυτὸν του.

— Καὶ ἐνόμιζα ὅτι θὰ ἠθέλατε νὰ συγκατατεθῇτε νὰ γνωρισθῶμε..

Ὅσονδήποτε αὐτὴ συγκαλυμμένη ; ἂν ἦτο ἡ ἐλαφρὴ μομφὴ τοῦ εἶχε θίξῃ τὴν υπερφάνειαν τῆς Ζιλπέρτ. Ἐμάζεψε τὰ φρύ.

τὸν ἐκύτταξε καλὰ καὶ μὲ φωνὴν ξαφνικὰ πῦρ γλυκεῖα, παρετήρησε μελαγχολικά.

— Νὰ γνωρισθῶμε ! Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ἀληθινὰ δὲν ἔχομε πλέον νὰ μάθωμε τίποτε ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλον ! Τὸ ὄνομά σας, ἡ κατάστασίς σας ἡ οἰκογενεὰ σας ! Τὰ ξέρω ὅλα αὐτά. Τί θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ εἰπῇτε ἀκόμη, τὸ ὁποῖον δὲν ξέρω ;

(Ἀκολουθεῖ)

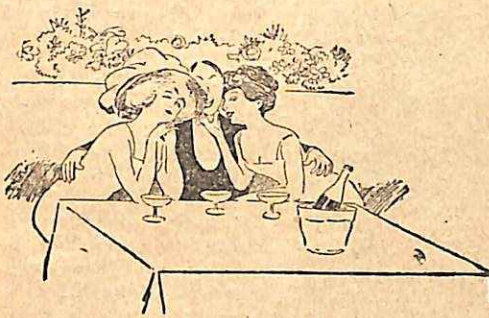
ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Ὁ πλούσιος δικηγόρος—Οἱ ἀνέλπιστοι κληρονόμοι—Ἡ ἐρωμένη πού παρεφρόνησε—Ἀλλὰ ἔξω.

φρενικαὶ διαθήκαι

Εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι τὰ πῶς περιέργως πράγματα συμβαίνουν στὴν Ἀμερικὴ. Ὁ Ἀμερικανὸς εἶναι ἐκ φύσεως ἰδιόρρυθμος καὶ ἐκκεντρικὸς καὶ ἀρᾷ σκεταὶ νὸς κἀν ἁπαραιτήτως, μόνον ὅτι εἶναι πρωτότυπο καὶ πρωτοφανές.

Μιά ἀκόμη ἐν

δειξις τοῦ παράξενου χαρακτήρος τῶν Ἀμερικανῶν εἶναι καὶ οἱ ἐξωφρενικὲς διαθήκαι των, μερικὲς ἀπ' αὐτὰς ὅποιες θὰ ἔκαναν ἓναν Εὐρωπαῖον νὰ νομίσει, ὅτι ὁ διαθέτης δὲν μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι ἀνισόδορος.

Μιά ἀπίστευτη διαθήκη.

Στὴν πολιτεία Ὁχάϊο ζοῦσε ἀάποιος γέρος δικηγόρος, ὁ Τζῶν Χάρβισταρ. Εἶχε σχηματίσει—γιατί ἦταν πολὺ ἐργατικὸς—τερασία περιουσία καὶ ἓνας κεντρικὸς οὐρανοξύστης στὸ Σάν Φραγκίσκο ἦταν ἰδιοκτησία του.

Ζοῦσε, ἐν τούτοις, μὴ ζωὴ ἀπείρητη, σχεδὸν φτωχικῇ. Συγγενεῖς εἶχε πολλοὺς καὶ μάλιστα στενοὺς. Εἶχε δυὸ ἀδελφοὺς καὶ μιά ἀδελφή, πού ἔδειχνε πὼς τοὺς ἀγαποῦσε πολὺ. Ἀλλὰ ἡ συμπάθειά του ὅμως ἦταν ἀφιερωμένη σὲ δυὸ μικροὺς ἀνηψιούς του, πού περνοῦσαν τὸν περισσότερο καιρὸ κοντὰ του καὶ οἱ ὁποῖοι ἐθεωρεῖτο βέβαιον ὅτι θὰ κληρονομοῦσαν τὸ μεγαλύτερον μερίδιον ἀπ' τὴν κολοσιαία περιουσία του.

Ὁ Χάρβισταρ ὡς μόνον ὑπηρετὴ εἶχε ἓναν γέρον οἰκονόμον τὸν ὁποῖον ὅμως δὲν χώνευε διόλου καὶ ἀκόμη περισσότερο δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τὸν γιὸν τοῦ γέρον ὑπηρετοῦ του, ἓναν τύπο ῥάθυμον καὶ τεμπέλῃ νέον πού δούλευε καὶ αὐτὸς κάπου κάπου στὸ σπίτι τοῦ Χάρβεστερ.

Κάποια μέρα ὁ Χάρβεστερ πέθανε. Οἱ συγγενεῖς του ἀφοῦ τὸν κήδεψαν ἔτρεξαν ν' ἀνοίξουν τὴν διαθήκην του, γιὰ νὰ εἰσπράξουν ὅ,τι θὰ τοὺς ἀναλογοῦσε.

Ποιὰ ἦταν ὅμως ἡ ἐκπληξίς των, ὅταν ἐπληροφορήθηκαν πὼς ὅλη του τὴν περιουσία ὁ Χάρβεστερ τὴν ἄφηνε στὸν οἰκονόμον καὶ στὸν γιὸν του. «Αὐτὸ εἶναι τὸ σωστό», ἔγραφε. «Τοὺς βασάνισα πολὺ ὅταν ζοῦσα καὶ ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀνταμείψω πλουσιοπαρόχα».

Παρ' ὅλα τὰ διαβήματα τῶν συγγενῶν τοῦ Χάρβεστερ, ἡ διαθήκη δὲν ἠκυρώθη καὶ ὁ οἰκονόμος μὲ τὸ γιὸν του εἰσέπραξαν τὰ ἑκατομμύρια, πού δὲν εἶχαν δὴ οὔτε σ' ὄνειρό τους.

Ἡ ἱστορία ὅμως αὐτὴ εἶχε καὶ ἓνα τραγικὸ ἐπίλογο. Ἐνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀγαπημένους ἀνηψιούς τοῦ Χάρβεστερ, δὲν μπόρεσε νὰ ὑποφέρῃ τὴ μετοχέτευση σὲ ξένες τσέπες τῶν ἑκατομμυρίων τοῦ θείου του καὶ ἠττοκτόνησε.

Ὁ κτηματίας καὶ ἡ φίλη πού παρὰφρονεῖ.

Μιά ἄλλη παράξενη διαθήκη, πού ἐπροξένησε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση, ἦταν τοῦ κτηματία Οὐίλιαμ Τρέντον, ἀπὸ τὸ Σικάγο.

Ὁ Τρέντον πού ἡ περιουσία του ἔπερνοῦσε τὰ 50.000.000 δολλάρια ἦταν παντρεμμένος καὶ εἶχε μάλιστα καὶ δυὸ παιδιὰ. Ἐνα ἀγόρι καὶ ἓνα κορίτσι. Εἶχε ἐπίσης καὶ πολλοὺς ἄλλους ἀκόμη συγγενεῖς, μὲ τοὺς ὁποῖους διατηροῦσε ἀριστὲς σχέσεις.

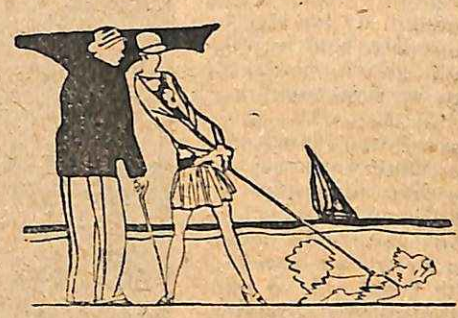
Ὁ Οὐίλιαμ Τρέντον δὲν φαινόταν γιὰ ἀνδρῶπον παράξενος καὶ ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν γιὰ τὴν καλὴν του καρδιά καὶ τὸν ἀγαθὸν του χαρακτήρα.

Ὁ Τρέντον εἶχε στὰ νειάτα του μιά περαστικὴ ἐρωτικὴ περιπέτεια μὲ μιά κάποια Ἑβραία, τὴν Ἰουδήθ Ἀαρὼν, μὲ τὴν ὁποία εἶχαν συνδεθῇ γιὰ λίγο, ἀλλὰ ὕστερα χωρίσαν χωρὶς νὰ ὑπάρξῃ καμμιὰ σοβαρὰ αἰτία καὶ χωρὶς πῶς νὰ ξαναῖδῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.

Προσβληθεὶς ἀπὸ καρκίνο ὁ Τραίντον, πέθανε μιά μέρα μέσα σὲ φρικτοὺς πόνους. Ὁ λοιπὸς συγγενεὶς τοῦ ἔκλαψαν εὐλαγμένα καὶ ἡ γυναικὴ του καὶ τὰ παιδιά του φαινόταν ἀπαρηγόρητοι.

Ὅταν ἀνοίξαν τὴν διαθήκην του, ἔμειναν ὅλοι κατάπληκτοι. Αὐτὸ πού διάβασαν ἦταν ἀπίστευτο. Ὁ Οὐίλιαμ

Τρέντον ἄφηνε ὅλη τὴν περιουσία του στὴν Ἑβραία Ἰουδήθ Ἀαρὼν «τὴν γυναικὴ πού ἀγάπησε, πού ἀγαποῦσε καὶ πού θ' ἀγαποῦσε καὶ στὸν τάφο ἀκόμα».

Ἡ ἐγκυρότης τῆς διαθήκης δὲν ἔγινε δυνατόν νὰ προσβληθῇ. Γι' αὐτὸ ἀνεζητήθη ἡ εὐτυχὴς Ἑβραία, πού εἶχε γίνῃ ξαφνικὰ ἑκατομμυριούχος.

Ὑστερα ἀπὸ πολλὰς ἐρευνὰς εὐρέθη στὴν Ἰταλία, ὅπου ἦταν παντρεμμένη καὶ εἶχε καὶ πέντε παιδιά.

Ἦταν πολὺ φτωχὴ καὶ ζοῦσε καὶ αὐτὴ καὶ ἡ οἰκογενεὰ της μὲ μεγάλες στερήσεις. Ὅταν ἔμαθε λοιπὸν τὴν ἀνέλπιστη εἰδηση δοκίμασε τέτοια συγκίνηση ὥστε παρεφρόνησε καὶ ἔμεινε τρελλή, ὡς δυοὺς πέθανε σὲ κακὰ χάλια, στὸ νοσοκομεῖο τῆς Νεα πόλεως.

Ἄλλες διαθήκες.

Μιά ἄλλη ἐξωφρενικὴ διαθήκη ἦταν καὶ τῆς περιφήμου συγγραφέως Ἀλεξάνδρας Οὐίλσον, πού ζοῦσε στὴν Βάσιγκτων.

Ἡ Οὐίλσον εἶχε κερδίσει ἀπ' τὰ βιβλία της πολλὰ ἑκατομμύρια καὶ εἶχε ὑπογεγραμμένα μὲ διαφόρους ἐκδότες συμβόλαια, πού τῆς ἔφεραν τεράστια εἰσοδήματα τὸν χρόνον.

Ἡ Οὐίλσον δὲν εἶχε στενοὺς συγγενεῖς, οὔτε καὶ εἶχε ποτὲ καμμιὰ αἰσθηματικὴ περιπέτεια στὴ ζωὴ της.

Ὅταν πέθανε τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς περιουσίας της τὸ ἀφῆσε στὸν συγγραφέα πού γνώρισε τίς μεγαλύτερες ἀπογοητεύσεις στὸν Οὐίλσον Στάνλεϋ. Αὐτὸς εἶχε πραγματικῶς ἄρκετὰ καλὰ ταλέντα, ἀλλὰ τὸ κοινὸν δὲν τὸν ἐννοοῦσε καὶ δὲν ἀγίαζε διόλου τὰ βιβλία του. Τρεῖς φορὲς ἀποπειράθηκε ν' αὐτοκτονήσῃ καὶ εἶχε πάρῃ ἀπ' τὴν γυναικὴ τοῦ διαζύγιον, γιὰ τοῦ εἶχε κάνει μαρτυρικὴ τὴν ζωὴ.

Ὁ Στάνλεϋ τὰ ἑκατομμύρια τῆς Ἀλεξάνδρας Οὐίλσον τὰ διέθεσε σ' ἐκδοτικὰς ἐπιχειρήσεις. Μιά ἀπ' αὐτὰς εἶναι καὶ ἡ παγκοσμίως γνωστὴ ἐφημερίς «Κήρυξ τῆς Νέας Ὑόρκης».

Τὸ ὑπόλοιπον τῆς περιουσίας ἄφηνε ἐντολὴ νὰ κατατεθῇ σὲ μιά τράπεζα καὶ τὰ εἰσοδήματά τους νὰ διανέμονται στοὺς τρεῖς συγγραφεῖς πού θὰ κτυπήθουν περισσότερο ἀπ' τοὺς κερτικοὺς ἐκεῖνο τὸ χρόνον. Κι' ἔτσι μέχρι σήμερα μεγάλες φιλονικίες γίνονται μετὰ τῶν ἀποτυχόντων συγγραφέων, γιὰ τὴν ἀπόκτηση, κάθε χρόνον, τοῦ στρογγυλοτάτου ποσοῦ τοῦ εἰσοδήματος.

Ἄλλη περίεργη διαθήκη ἦταν τοῦ Λίσον Μακντόναλντ, πού ἄφηνε ὅλη τὴν περιουσία του σὲ κάποιον Ἑντουαρ, πού «ὑπῆρξε, καθὼς ἔγραφε «ὁ πῶς μεγάλος μου ἐχθρὸς, ἀφοῦ φθάσαμε ὡς τὸ σημεῖον νὰ μονομαχήσωμε κρυφὰ, κάποτε, μαζί, χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα».

Ἐνας ἄλλος πάλι, ὁ Ρίχον Ἀφρεϋ, ἄφηνε τὴν περιουσία του στὸν παπὰ τῆς ἐνορίας του καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Πίκφορντ στὸν γιατρό του. Ὁ Ντὲν Ντὲννὲν ἄφηνε γενικὸ κληρονόμον τοῦ ἐκείνου πού θ' ἀποδεικνύετο ὅτι ἦταν ὁ πῶς φτωχὸς ἀνδρῶπος τοῦ Τέξας καὶ ὁ Τζέιμς Ἑντντον... τὴν σπιτονοικοκυρὰ τῶν φοιτητικῶν του χρόνων ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχε ἀποκομίσει τίς πῶς δυσάρεστες ἀναμνήσεις.

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΣΟΥΝ ΟΙ ΝΕΥΡΙΚΟΙ

Όταν ο Ραυμόνδος Μαρσέλλι ξήγησε την άδεια νύχτα στη Σάλλα της φοίκτης ο διευθυντής του μεγάλου μουσείου των κερένιων αγάλματων έμεινε κατάπληκτος και ώμολόγησε ότι αυτός δεν θα τολμούσε ποτέ να επιχειρήσει ένα τέτοιο πράγμα, αν και είχε περάσει όλη του τη ζωή μαζί με τα αγάλματα και τα είχε συνηθίσει.

Ο Μαρσέλλι όμως ήταν ένας δυστυχισμένος δημοσιογράφος, με γυναίκα και παιδιά κι επιθυμούσε να γράψει στην εφημερίδα του ένα άρθρο με άσυνήθιστο θέμα, για να μπορέσει να γίνει γνωστός. Ο διευθυντής τον άδηγησε ο ίδιος ως τη Σάλλα, όπου υπήρχαν τα αγάλματα των δολοφόνων. Το δωμάτιο έμεινε, άκανονιστος οχήματος και με λάδι στο φωτισμό, έμοιαζε με κρύπτη προσωρισμένη για κάποια μυστηριώδη λατρεία. Οι κέρνιοι κακοήργοι ήταν παρατεταγμένοι επάνω στα βάντα των.

Αυτός ποιος είναι; ρώτησε ο Μαρσέλλι, δείχνοντας ένα από τα αγάλματα, που το άδύνατο πρόσωπό του, το ψηλό του ανάστημα και τα μουστάκια του ήταν άγνωστα.

Είναι ο δόκτωρ Μπρουνέτι, ξήγησε ο διευθυντής. Για πολύ καιρό τρομοκράτησε το Μιλάνο. Ήταν ένας τρελλός που είχε ως σκοπό της ζωής του να κόβει τον λαιμό των ανθρώπων με ένα ξυράφι. Έπαι τέλους τον ανέκαλυσαν. Ένώ όμως σκεπτόταν αν έπρεπε να τον στείλουν στη φυλακή ή στο φρενοκομείο, αυτός κατέφθινε να δραπέτευση και να εξαφανισθεί. Διέπρεξε ακόμη ένα ή δυο παρόμοια εγκλήματα κι έπειτα κανένα πιά... Φαίνεται ότι πέθανε... Το περίεργο ήταν ότι τα θύματά του δεν παρουσίαζαν ποτέ ίχνη πάλης! Είχε τη δύναμη να τα ύπνωτιζε πριν τα σκοτώσει.

Ο Μαρσέλλι άκουσε με φόνη.

Τώρα, κύριε, σάς αφήνω είπε ο διευθυντής. Μη ξεχνάτε ότι απαγορεύεται το κάπνισμα. Φοβούμεθα πάντοτε την πυρκαϊά. Σήμερα το απόγευμα μάλιστα, αναστατωθήκαμε όταν φώναξε κάποιος: «Φωτιά!!» Έντυχως όμως επρόκειτο περί λάθους!

Όταν ο δημοσιογράφος έμεινε μόνος, έτοποθέτησε τη πολυθρόνα του έτσι ώστε να γυρίζει την πλάτη του προς το άγαλμα του δόκτωρος Μπρουνέτι. Ο κακοήγος αυτός του προκαλούσε ένα ακαθόριστο αίσθημα άνεπαθείς, περισσότερο από τους άλλους συντρόφους του. Μέσα στην οίθουσα επικρατούσε σιωπή άπύλητη, νεκρική...

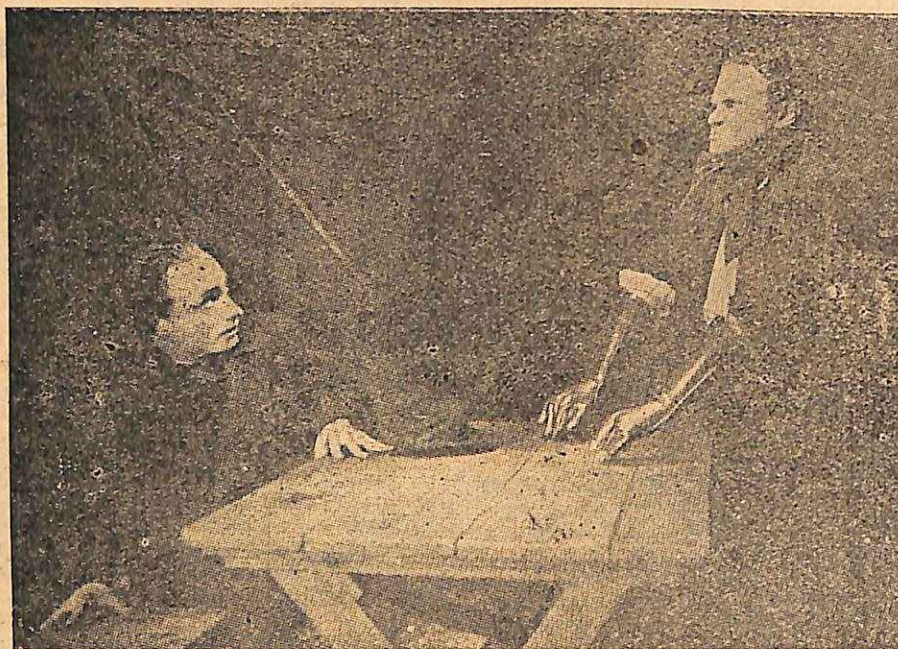
Ο Μαρσέλλι έκνταζε θαρραλέα τα αγάλματα, λέγοντας με το νου του ότι ήταν απλά άψυχα αντικείμενα. Δεν μπορούσε όμως να κατανικήσει τη δυσφορία του στην σκέψη, ότι ο δόκτωρ Μπρουνέτι είχε καρφωμένα τα μάτια του επάνω του. Αισθανόταν επιθυμία ακατανίκητη να γυρίσει προς το μέρος του.

Έπι τέλους γύρισε λίγο την πολυθρόνα του κι έκνταξε πίσω του. Ή μορφή του τρομερού γιατρού ξεχώριζε από τις άλλες, ίσως γιατί φωτιζόταν περισσότερο.

Δεν είναι παρά ένα κερένιο άγαλμα, όπως όλα! Ήπιθόρως προσπαθώντας να καταπνήξη τα νεύρα του που είχαν αρχίσει να τρεφίζονται.

Ναί, ήταν όλα κερένια αγάλματα, άψυχα και άκίνητα. Έν

ΣΤΗ ΣΑΛΛΑ ΤΗΣ ΦΟΙΚΗΣ

Άκούμπησε τα σάν σκελετωμένα χέρια του στο τραπέζι.

τούτοις ο Μαρσέλλι έδοκίμασε την έντύπωση ότι τη στιγμή που κύτταζε πίσω του, οι μορφές που βρισκόταν απέναντί του, μετεκινήθηκαν έλαφρά... Έροίε ένα βλέμμα στο δολοφόνο Λεφρέντι κι ή μορφή του αγάλματος του

άπλητσε μ' ένα χαμόγελο, σάν να ήθελε να του είψη: «Δεν ήμουν έγώ!»

Πράγματι, ούτε αυτός είχε κινήθη, ούτε κανείς άλλος. Τά έρεθισμένα νεύρα του Μαρσέλλι τον είχαν ξεγελάσει...

Κι όταν άποσπούσε το βλέμμα του από ένα άγαλμα, του φαινόταν πώς το έβλεπε με την άκρη του ματιού του να μετακινείται... Για μια στιγμή, έσκέφθηκε να σηκωθεί, να φύγει από εκεί μέσα. Έπειτα όμως μετάνιωσε, συλλογιζόμενος ότι ο νυκτοφύλαξ του μουσείου θα τον είρωνενόταν για τη δειλία του...

...Ω μ' αυτό ήταν πολύ! Τώρα τα αγάλματα άνέπνεαν! Ή μήπως ήταν ή δική του άναπνοή και του φαινόταν πώς έρχόταν από μακριά;... Για να πεισθή σκεπτάθηκε την άναπνοή του και έμεινε άγαλας έναν στενάγχο άνακουφίσως. Ναί, ήταν ή δική του άναπνοή. Άν όμως ήταν κάποιου άλλου, που είχε μαντεύσει ότι άντελήφθη κι έπαισε ν' άναπνέη για λίγα δευτερόλεπτα; Ο δημοσιογράφος κύταξε γύρω του με μάτια άπλανη, μαγνητισμένα.

Ή έντύπωση της μετακίνησης των αγάλματων εξακολουθούσε. Μα έπρεπε επί τέλους να λογικευθή. Ήταν ένας άνθρωπος με σάρκα και όσα. Ένώ οι μορφές που βρισκόταν γύρω του, σία είχε άν τα χαρακτηριστικά τους ήταν χαρακτηριστικά κακούργων; Τά κορμιά τους ήταν φτιαγμένα από άψυχα υλικά. Άλλά το βλέμμα του δόκτωρος Μπρουνέτι τον τραβούσε πάνω του σάν μαγνήτης... Χωρίς να το θέλη, έγύρισε την πολυθρόνα του, ώστε να έχη μπροστά του τα τρομερά μάτια του για να κίνητος, τεντώνοντας το αυτί του. Έπειτα από λίγες στιγμές έβγαλε έναν στενάγχο άνακουφίσως. Ναί, ήταν ή δική του άναπνοή. Άν όμως ήταν κάποιου άλλου, που είχε μαντεύσει ότι άντελήφθη κι έπαισε ν' άναπνέη για λίγα δευτερόλεπτα; Ο δημοσιογράφος κύταξε γύρω του με μάτια άπλανη, μαγνητισμένα.

Ή έντύπωση της μετακίνησης των αγάλματων εξακολουθούσε. Μα έπρεπε επί τέλους να λογικευθή. Ήταν ένας άνθρωπος με σάρκα και όσα. Ένώ οι μορφές που βρισκόταν γύρω του, σία είχε άν τα χαρακτηριστικά τους ήταν χαρακτηριστικά κακούργων; Τά κορμιά τους ήταν φτιαγμένα από άψυχα υλικά. Άλλά το βλέμμα του δόκτωρος Μπρουνέτι τον τραβούσε πάνω του σάν μαγνήτης... Χωρίς να το θέλη, έγύρισε την πολυθρόνα του, ώστε να έχη μπροστά του τα τρομερά μάτια του για να κίνητος, τεντώνοντας το αυτί του. Έπειτα από λίγες στιγμές έβγαλε έναν στενάγχο άνακουφίσως. Ναί, ήταν ή δική του άναπνοή. Άν όμως ήταν κάποιου άλλου, που είχε μαντεύσει ότι άντελήφθη κι έπαισε ν' άναπνέη για λίγα δευτερόλεπτα; Ο δημοσιογράφος κύταξε γύρω του με μάτια άπλανη, μαγνητισμένα.

Ή έντύπωση της μετακίνησης των αγάλματων εξακολουθούσε. Μα έπρεπε επί τέλους να λογικευθή. Ήταν ένας άνθρωπος με σάρκα και όσα. Ένώ οι μορφές που βρισκόταν γύρω του, σία είχε άν τα χαρακτηριστικά τους ήταν χαρακτηριστικά κακούργων; Τά κορμιά τους ήταν φτιαγμένα από άψυχα υλικά. Άλλά το βλέμμα του δόκτωρος Μπρουνέτι τον τραβούσε πάνω του σάν μαγνήτης... Χωρίς να το θέλη, έγύρισε την πολυθρόνα του, ώστε να έχη μπροστά του τα τρομερά μάτια του για να κίνητος, τεντώνοντας το αυτί του. Έπειτα από λίγες στιγμές έβγαλε έναν στενάγχο άνακουφίσως. Ναί, ήταν ή δική του άναπνοή. Άν όμως ήταν κάποιου άλλου, που είχε μαντεύσει ότι άντελήφθη κι έπαισε ν' άναπνέη για λίγα δευτερόλεπτα; Ο δημοσιογράφος κύταξε γύρω του με μάτια άπλανη, μαγνητισμένα.

Ή έντύπωση της μετακίνησης των αγάλματων εξακολουθούσε. Μα έπρεπε επί τέλους να λογικευθή. Ήταν ένας άνθρωπος με σάρκα και όσα. Ένώ οι μορφές που βρισκόταν γύρω του, σία είχε άν τα χαρακτηριστικά τους ήταν χαρακτηριστικά κακούργων; Τά κορμιά τους ήταν φτιαγμένα από άψυχα υλικά. Άλλά το βλέμμα του δόκτωρος Μπρουνέτι τον τραβούσε πάνω του σάν μαγνήτης... Χωρίς να το θέλη, έγύρισε την πολυθρόνα του, ώστε να έχη μπροστά του τα τρομερά μάτια του για να κίνητος, τεντώνοντας το αυτί του. Έπειτα από λίγες στιγμές έβγαλε έναν στενάγχο άνακουφίσως. Ναί, ήταν ή δική του άναπνοή. Άν όμως ήταν κάποιου άλλου, που είχε μαντεύσει ότι άντελήφθη κι έπαισε ν' άναπνέη για λίγα δευτερόλεπτα; Ο δημοσιογράφος κύταξε γύρω του με μάτια άπλανη, μαγνητισμένα.

Ή έντύπωση της μετακίνησης των αγάλματων εξακολουθούσε. Μα έπρεπε επί τέλους να λογικευθή. Ήταν ένας άνθρωπος με σάρκα και όσα. Ένώ οι μορφές που βρισκόταν γύρω του, σία είχε άν τα χαρακτηριστικά τους ήταν χαρακτηριστικά κακούργων; Τά κορμιά τους ήταν φτιαγμένα από άψυχα υλικά. Άλλά το βλέμμα του δόκτωρος Μπρουνέτι τον τραβούσε πάνω του σάν μαγνήτης... Χωρίς να το θέλη, έγύρισε την πολυθρόνα του, ώστε να έχη μπροστά του τα τρομερά μάτια του για να κίνητος, τεντώνοντας το αυτί του. Έπειτα από λίγες στιγμές έβγαλε έναν στενάγχο άνακουφίσως. Ναί, ήταν ή δική του άναπνοή. Άν όμως ήταν κάποιου άλλου, που είχε μαντεύσει ότι άντελήφθη κι έπαισε ν' άναπνέη για λίγα δευτερόλεπτα; Ο δημοσιογράφος κύταξε γύρω του με μάτια άπλανη, μαγνητισμένα.

Ή έντύπωση της μετακίνησης των αγάλματων εξακολουθούσε. Μα έπρεπε επί τέλους να λογικευθή. Ήταν ένας άνθρωπος με σάρκα και όσα. Ένώ οι μορφές που βρισκόταν γύρω του, σία είχε άν τα χαρακτηριστικά τους ήταν χαρακτηριστικά κακούργων; Τά κορμιά τους ήταν φτιαγμένα από άψυχα υλικά. Άλλά το βλέμμα του δόκτωρος Μπρουνέτι τον τραβούσε πάνω του σάν μαγνήτης... Χωρίς να το θέλη, έγύρισε την πολυθρόνα του, ώστε να έχη μπροστά του τα τρομερά μάτια του για να κίνητος, τεντώνοντας το αυτί του. Έπειτα από λίγες στιγμές έβγαλε έναν στενάγχο άνακουφίσως. Ναί, ήταν ή δική του άναπνοή. Άν όμως ήταν κάποιου άλλου, που είχε μαντεύσει ότι άντελήφθη κι έπαισε ν' άναπνέη για λίγα δευτερόλεπτα; Ο δημοσιογράφος κύταξε γύρω του με μάτια άπλανη, μαγνητισμένα.

Ή έντύπωση της μετακίνησης των αγάλματων εξακολουθούσε. Μα έπρεπε επί τέλους να λογικευθή. Ήταν ένας άνθρωπος με σάρκα και όσα. Ένώ οι μορφές που βρισκόταν γύρω του, σία είχε άν τα χαρακτηριστικά τους ήταν χαρακτηριστικά κακούργων; Τά κορμιά τους ήταν φτιαγμένα από άψυχα υλικά. Άλλά το βλέμμα του δόκτωρος Μπρουνέτι τον τραβούσε πάνω του σάν μαγνήτης... Χωρίς να το θέλη, έγύρισε την πολυθρόνα του, ώστε να έχη μπροστά του τα τρομερά μάτια του για να κίνητος, τεντώνοντας το αυτί του. Έπειτα από λίγες στιγμές έβγαλε έναν στενάγχο άνακουφίσως. Ναί, ήταν ή δική του άναπνοή. Άν όμως ήταν κάποιου άλλου, που είχε μαντεύσει ότι άντελήφθη κι έπαισε ν' άναπνέη για λίγα δευτερόλεπτα; Ο δημοσιογράφος κύταξε γύρω του με μάτια άπλανη, μαγνητισμένα.

Ή έντύπωση της μετακίνησης των αγάλματων εξακολουθούσε. Μα έπρεπε επί τέλους να λογικευθή. Ήταν ένας άνθρωπος με σάρκα και όσα. Ένώ οι μορφές που βρισκόταν γύρω του, σία είχε άν τα χαρακτηριστικά τους ήταν χαρακτηριστικά κακούργων; Τά κορμιά τους ήταν φτιαγμένα από άψυχα υλικά. Άλλά το βλέμμα του δόκτωρος Μπρουνέτι τον τραβούσε πάνω του σάν μαγνήτης... Χωρίς να το θέλη, έγύρισε την πολυθρόνα του, ώστε να έχη μπροστά του τα τρομερά μάτια του για να κίνητος, τεντώνοντας το αυτί του. Έπειτα από λίγες στιγμές έβγαλε έναν στενάγχο άνακουφίσως. Ναί, ήταν ή δική του άναπνοή. Άν όμως ήταν κάποιου άλλου, που είχε μαντεύσει ότι άντελήφθη κι έπαισε ν' άναπνέη για λίγα δευτερόλεπτα; Ο δημοσιογράφος κύταξε γύρω του με μάτια άπλανη, μαγνητισμένα.

Ή έντύπωση της μετακίνησης των αγάλματων εξακολουθούσε. Μα έπρεπε επί τέλους να λογικευθή. Ήταν ένας άνθρωπος με σάρκα και όσα. Ένώ οι μορφές που βρισκόταν γύρω του, σία είχε άν τα χαρακτηριστικά τους ήταν χαρακτηριστικά κακούργων; Τά κορμιά τους ήταν φτιαγμένα από άψυχα υλικά. Άλλά το βλέμμα του δόκτωρος Μπρουνέτι τον τραβούσε πάνω του σάν μαγνήτης... Χωρίς να το θέλη, έγύρισε την πολυθρόνα του, ώστε να έχη μπροστά του τα τρομερά μάτια του για να κίνητος, τεντώνοντας το αυτί του. Έπειτα από λίγες στιγμές έβγαλε έναν στενάγχο άνακουφίσως. Ναί, ήταν ή δική του άναπνοή. Άν όμως ήταν κάποιου άλλου, που είχε μαντεύσει ότι άντελήφθη κι έπαισε ν' άναπνέη για λίγα δευτερόλεπτα; Ο δημοσιογράφος κύταξε γύρω του με μάτια άπλανη, μαγνητισμένα.

Ή έντύπωση της μετακίνησης των αγάλματων εξακολουθούσε. Μα έπρεπε επί τέλους να λογικευθή. Ήταν ένας άνθρωπος με σάρκα και όσα. Ένώ οι μορφές που βρισκόταν γύρω του, σία είχε άν τα χαρακτηριστικά τους ήταν χαρακτηριστικά κακούργων; Τά κορμιά τους ήταν φτιαγμένα από άψυχα υλικά. Άλλά το βλέμμα του δόκτωρος Μπρουνέτι τον τραβούσε πάνω του σάν μαγνήτης... Χωρίς να το θέλη, έγύρισε την πολυθρόνα του, ώστε να έχη μπροστά του τα τρομερά μάτια του για να κίνητος, τεντώνοντας το αυτί του. Έπειτα από λίγες στιγμές έβγαλε έναν στενάγχο άνακουφίσως. Ναί, ήταν ή δική του άναπνοή. Άν όμως ήταν κάποιου άλλου, που είχε μαντεύσει ότι άντελήφθη κι έπαισε ν' άναπνέη για λίγα δευτερόλεπτα; Ο δημοσιογράφος κύταξε γύρω του με μάτια άπλανη, μαγνητισμένα.

Ή έντύπωση της μετακίνησης των αγάλματων εξακολουθούσε. Μα έπρεπε επί τέλους να λογικευθή. Ήταν ένας άνθρωπος με σάρκα και όσα. Ένώ οι μορφές που βρισκόταν γύρω του, σία είχε άν τα χαρακτηριστικά τους ήταν χαρακτηριστικά κακούργων; Τά κορμιά τους ήταν φτιαγμένα από άψυχα υλικά. Άλλά το βλέμμα του δόκτωρος Μπρουνέτι τον τραβούσε πάνω του σάν μαγνήτης... Χωρίς να το θέλη, έγύρισε την πολυθρόνα του, ώστε να έχη μπροστά του τα τρομερά μάτια του για να κίνητος, τεντώνοντας το αυτί του. Έπειτα από λίγες στιγμές έβγαλε έναν στενάγχο άνακουφίσως. Ναί, ήταν ή δική του άναπνοή. Άν όμως ήταν κάποιου άλλου, που είχε μαντεύσει ότι άντελήφθη κι έπαισε ν' άναπνέη για λίγα δευτερόλεπτα; Ο δημοσιογράφος κύταξε γύρω του με μάτια άπλανη, μαγνητισμένα.

Ή έντύπωση της μετακίνησης των αγάλματων εξακολουθούσε. Μα έπρεπε επί τέλους να λογικευθή. Ήταν ένας άνθρωπος με σάρκα και όσα. Ένώ οι μορφές που βρισκόταν γύρω του, σία είχε άν τα χαρακτηριστικά τους ήταν χαρακτηριστικά κακούργων; Τά κορμιά τους ήταν φτιαγμένα από άψυχα υλικά. Άλλά το βλέμμα του δόκτωρος Μπρουνέτι τον τραβούσε πάνω του σάν μαγνήτης... Χωρίς να το θέλη, έγύρισε την πολυθρόνα του, ώστε να έχη μπροστά του τα τρομερά μάτια του για να κίνητος, τεντώνοντας το αυτί του. Έπειτα από λίγες στιγμές έβγαλε έναν στενάγχο άνακουφίσως. Ναί, ήταν ή δική του άναπνοή. Άν όμως ήταν κάποιου άλλου, που είχε μαντεύσει ότι άντελήφθη κι έπαισε ν' άναπνέη για λίγα δευτερόλεπτα; Ο δημοσιογράφος κύταξε γύρω του με μάτια άπλανη, μαγνητισμένα.

Ή έντύπωση της μετακίνησης των αγάλματων εξακολουθούσε. Μα έπρεπε επί τέλους να λογικευθή. Ήταν ένας άνθρωπος με σάρκα και όσα. Ένώ οι μορφές που βρισκόταν γύρω του, σία είχε άν τα χαρακτηριστικά τους ήταν χαρακτηριστικά κακούργων; Τά κορμιά τους ήταν φτιαγμένα από άψυχα υλικά. Άλλά το βλέμμα του δόκτωρος Μπρουνέτι τον τραβούσε πάνω του σάν μαγνήτης... Χωρίς να το θέλη, έγύρισε την πολυθρόνα του, ώστε να έχη μπροστά του τα τρομερά μάτια του για να κίνητος, τεντώνοντας το αυτί του. Έπειτα από λίγες στιγμές έβγαλε έναν στενάγχο άνακουφίσως. Ναί, ήταν ή δική του άναπνοή. Άν όμως ήταν κάποιου άλλου, που είχε μαντεύσει ότι άντελήφθη κι έπαισε ν' άναπνέη για λίγα δευτερόλεπτα; Ο δημοσιογράφος κύταξε γύρω του με μάτια άπλανη, μαγνητισμένα.

Ή έντύπωση της μετακίνησης των αγάλματων εξακολουθούσε. Μα έπρεπε επί τέλους να λογικευθή. Ήταν ένας άνθρωπος με σάρκα και όσα. Ένώ οι μορφές που βρισκόταν γύρω του, σία είχε άν τα χαρακτηριστικά τους ήταν χαρακτηριστικά κακούργων; Τά κορμιά τους ήταν φτιαγμένα από άψυχα υλικά. Άλλά το βλέμμα του δόκτωρος Μπρουνέτι τον τραβούσε πάνω του σάν μαγνήτης... Χωρίς να το θέλη, έγύρισε την πολυθρόνα του, ώστε να έχη μπροστά του τα τρομερά μάτια του για να κίνητος, τεντώνοντας το αυτί του. Έπειτα από λίγες στιγμές έβγαλε έναν στενάγχο άνακουφίσως. Ναί, ήταν ή δική του άναπνοή. Άν όμως ήταν κάποιου άλλου, που είχε μαντεύσει ότι άντελήφθη κι έπαισε ν' άναπνέη για λίγα δευτερόλεπτα; Ο δημοσιογράφος κύταξε γύρω του με μάτια άπλανη, μαγνητισμένα.

Ή έντύπωση της μετακίνησης των αγάλματων εξακολουθούσε. Μα έπρεπε επί τέλους να λογικευθή. Ήταν ένας άνθρωπος με σάρκα και όσα. Ένώ οι μορφές που βρισκόταν γύρω του, σία είχε άν τα χαρακτηριστικά τους ήταν χαρακτηριστικά κακούργων; Τά κορμιά τους ήταν φτιαγμένα από άψυχα υλικά. Άλλά το βλέμμα του δόκτωρος Μπρουνέτι τον τραβούσε πάνω του σάν μαγνήτης... Χωρίς να το θέλη, έγύρισε την πολυθρόνα του, ώστε να έχη μπροστά του τα τρομερά μάτια του για να κίνητος, τεντώνοντας το αυτί του. Έπειτα από λίγες στιγμές έβγαλε έναν στενάγχο άνακουφίσως. Ναί, ήταν ή δική του άναπνοή. Άν όμως ήταν κάποιου άλλου, που είχε μαντεύσει ότι άντελήφθη κι έπαισε ν' άναπνέη για λίγα δευτερόλεπτα; Ο δημοσιογράφος κύταξε γύρω του με μάτια άπλανη, μαγνητισμένα.

Ή έντύπωση της μετακίνησης των αγάλματων εξακολουθούσε. Μα έπρεπε επί τέλους να λογικευθή. Ήταν ένας άνθρωπος με σάρκα και όσα. Ένώ οι μορφές που βρισκόταν γύρω του, σία είχε άν τα χαρακτηριστικά τους ήταν χαρακτηριστικά κακούργων; Τά κορμιά τους ήταν φτιαγμένα από άψυχα υλικά. Άλλά το βλέμμα του δόκτωρος Μπρουνέτι τον τραβούσε πάνω του σάν μαγνήτης... Χωρίς να το θέλη, έγύρισε την πολυθρόνα του, ώστε να έχη μπροστά του τα τρομερά μάτια του για να κίνητος, τεντώνοντας το αυτί του. Έπειτα από λίγες στιγμές έβγαλε έναν στενάγχο άνακουφίσως. Ναί, ήταν ή δική του άναπνοή. Άν όμως ήταν κάποιου άλλου, που είχε μαντεύσει ότι άντελήφθη κι έπαισε ν' άναπνέη για λίγα δευτερόλεπτα; Ο δημοσιογράφος κύταξε γύρω του με μάτια άπλανη, μαγνητισμένα.

Ή έντύπωση της μετακίνησης των αγάλματων εξακολουθούσε. Μα έπρεπε επί τέλους να λογικευθή. Ήταν ένας άνθρωπος με σάρκα και όσα. Ένώ οι μορφές που βρισκόταν γύρω του, σία είχε άν τα χαρακτηριστικά τους ήταν χαρακτηριστικά κακούργων; Τά κορμιά τους ήταν φτιαγμένα από άψυχα υλικά. Άλλά το βλέμμα του δόκτωρος Μπρουνέτι τον τραβούσε πάνω του σάν μαγνήτης... Χωρίς να το θέλη, έγύρισε την πολυθρόνα του, ώστε να έχη μπροστά του τα τρομερά μάτια του για να κίνητος, τεντώνοντας το αυτί του. Έπειτα από λίγες στιγμές έβγαλε έναν στενάγχο άνακουφίσως. Ναί, ήταν ή δική του άναπνοή. Άν όμως ήταν κάποιου άλλου, που είχε μαντεύσει ότι άντελήφθη κι έπαισε ν' άναπνέη για λίγα δευτερόλεπτα; Ο δημοσιογράφος κύταξε γύρω του με μάτια άπλανη, μαγνητισμένα.

ένοχλητικές έρωτήσεις. Ίσως μάλιστα νάθελε να με συλλάβει. Για να του ξεφύγω λοιπόν, άνακατέυθηκα με το πλήθος και μπήκα έδω...

Σώτασε για μια στιγμή και κύταξε γύρω του σάν να φοβόταν μήπως τον άκουσε κανείς.

Όταν βρέθηκα, συνέχισε, στη «σάλλα της φοίκτης» μια έμπνευσις μου έδειξε τον τρόπο της σωτηρίας. Έφωναξα: «Φωτιά, Φωτιά!» Και όταν όλοι έτρεξαν προς τις σκάλες, έγώ έκουψα το άγαλμα μου κάτω από το βάθρο του και πήρα τη θέση του. Πέρασα, βέβαια, μια βραδυά κουραστική. Έντυχως όμως τώρα με άποζημιώνει ή ευχαρίστησίς μου που συζητώ μαζί σας.

Με μια κίνηση άνασήκωσε τα μανίκια του και φάνηκαν τα χέρια του γυμνά ώ; τους άγκώνες. Ήσαν κατάμαυρα κι άποσκελετωμένα. Πλησίασε κι άκούμπησε σ' ένα τραπέζακι πουΐαν μπροστά στον Μαρσέλλι και είψε:

Ο διευθυντής δεν σάς είψε την αλήθεια για μένα. Δεν είμαι τρελλός, αλλά ένας έρασιτέχνης συλλέκτης. Οι συλλέκται, μαζεύουν, όπως έξερετε, διάφορα πράγματα άναλόγως του γούστου των. Έγώ, λοιπόν, προτιμώ τους ανθρώπινους λαιμούς!.. Τόν τελευταίο καιρό, είχα άναγκασθή, για λόγους προνοίας, να σταματήσω τη δράση μου. Άπόψε όμως ή τύχη μου στέλνει έσά, για να μου επιτρέψη να ικανοποιήσω την έξαιρετική μου ιδιοτροπία. Έχετε λαιμό παλύ άδύνατον, κύριε. Άν μπορούσα θα διάλεγα άλλον καλλίτερο. Δυστυχώς όμως δεν έχω έλευθερία έκ-

Ο Φαιντόρ Άγιένωφ πλοίαρχος του περιφήμου παγοθραυστικού «Τσελιούσκιν», δημοσιεύει στην «Ισβέστια» ένα πολύ ένδιαφέρον άρθρον για τις διάφορες περιπέτειές του στις παγωμένες πολικές εκτάσεις.

Το «Τσελιούσκιν», γράφει ο Ρώσος πλοίαρχος, είναι ένα το καλλίτερο σκάφος στο είδος του. Έχει κατασκευασθή κατ' έντολή της Σοβιετικής Κυβερνήσεως σά ειδικά ναυπηγεία του Όδησσού, είναι χωρητικότητας 1500 τόννων και ήμμορεί ν' άνταπύξη ταχύτητα 12 κόμβων την ώρα.

Πώς έσώσαμε την άποστολή Σμίθ.

Όλοι θα θυμούνται την όδυνηρή έντύπωση που έπροκάλεσε ή εξαφάνισις της έπιστημονικής άποστολής Σμίθ, στις πολικές εκτάσεις.

Το «Τσελιούσκιν» βρισκόταν, τότε, στην Γροιλανδία και πήρε ραδιογράφημα άπ' το Βλοδιβοστόκ να σπύση άμέσως προς διάσωσιν των ναυαγών.

Λίγα λεπτά μετά τη λήψη της διαταγής άνοιχθήκαμε στο πέλαγος και σπεύσαμε όλοταχώς προς την κατεύθυνση, που μάζεΐχαν δώσει.

Το ταξίδι μας ήταν δύσκολο, γιατί συχνά προσκορούσε σέ όγκοπάγους, οι όποιοι μās άνέκοπαν την όρμη. Προχωρώντας άκόμη περισσότερο, άφου είχαμε περσσει ήδη την Α' ζώνη του Β. Πόλου, δεν συναντούσαμε παρά μόνο όγκοπάγους, τους όποιους κατέφθινε να θραυή το «Τσελιούσκιν», άφου ύφίστατο όμως μεγάλο κλονισμό.

Υστερα από ένα τέτοιο ταξίδι έφθάσαμε στην Β' ζώνη, στην καθ' ύπερ πολική περιοχή. Σε μια μεγάλη νησίδα, σκεπαμένη ήλ από όγκοπάγους, διακρίναμε πολλές λευκές άρκοΐδες, ξεπλωμένες κοντά στην παραλία, ένώ άπ' τη θάλασσα ξεπροβάλλαν διαρκώς τίτάνειες άποκρουστικές φώκιες.

Εξακολουθήσαμε γρήγορα τον δρόμο μας, όταν φθάσαμε στην Γ' ζώνη, όπου είχε χαθή ή άποστολή Σμίθ. Μπροστά μας άλω-νόταν τεράστιες παγωμένες εκτάσεις, που έμοιοζαν σάν φανατισμογραφικές σκηνογραφίες. Οι λευκές άρκοΐδες άφθονούσαν κι έδω, καθώς κι οι φώκιες. Σπάζοντας διαρκώς όγκοπάγους το «Τσελιούσκιν» κατέφθινε να προσορμισθή σ' έναν μικρό όρμο, όπου και βγήκαμε, ώπλισμένοι με τα σύνεργά μας, έγώ και πέντε ναΐται, άρχισαμε τις έξερευνήσεις μας. Προχωρήσαμε άρκετά, μη βλέποντας γύρω μας παρά άσπρες εκτάσεις καί... άσπρο ούρανό. Οι περιπλανήσεις μας έντυχως δεν κράτησαν πολύ. Περνώντας μια τεράστια χαράδρα διακρίναμε τη σκηνή, όπου έμεινε σέ άξιοθρήνητη κατάσταση ή άποστολή Σμίθ.

λογής. Σεις μόνο βρίσκεσθε στή διάθασή μου.

Έβαλε το χέρι στή τσέπη κι έβγαλε κάτι λαμπερό.

Είναι ένα θαυμάσιο ξυράφι, καλοσυνισμένο, προσέθεσε. Θά πεισθήτε κι ο ίδιος για την αξία του.

Δοκίμασε την κόψη του κι έπλησίασε με άργες κινήσεις τον δυστυχισμένο Μαρσέλλι, που τον κύταζε μ' ένα βλέμμα που δεν είχε τίποτε το ανθρώπινο.

Έχετε την καλασύνη, κύριε, ν' άνασηκώσετε λίγο το κεφάλι σας; του είψε μ' ευγένεια. Ευχαριστώ... Λίγο άκόμη... Έτσι! Ευχαριστώ, ευχαριστώ πολύ!

Από τα τζάμια των παραθύρων έμπαιναν στο δωμάτιο οι πρώτες ακτίνες της αύγης που μαζί με το άδύνατο ηλεκτρικό φως, έδιναν έναν τόνο άκόμη πιο φοικτό στο περιβάλλον της σάλλας. Τα κέρνιο αγάλματα βρισκόταν πάντα στή θέση τους, περιμένοντας έπισκέπτες. Ο Μαρσέλλι καθόταν στήν πολυθρόνα του, με το κεφάλι ριγμένο προς τα πίσω. Μολονότι δεν υπήρχε καμιά πληγή στο λαιμό του, ούτε σ' άλλο μέρος του σώματός του, ήταν, έν τούτοις, νεκρός! Τόν είχε σκοτώσει ή άύθυποβολή!!...

Ο δόκτωρ Μπρουνέτι τον κύταζε μ' άδιαφορία επάνω από το βάθρο του. Δεν έκινεΐτο καθόλου. Ούτε και μπορούσε να κινή-θι γιατί ήταν ένα κέρνιο άγαλμα...

M. ΜΟΡΤΑΡΑ

ΑΠ' ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΠΑΓΩΜΕΝΟΥ ΒΟΡΡΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΟ

Φώκιες τεράστιες και λευκές άρκοΐδες. — Πώς έσώθη ή άποστολή Σμίθ. — Άλλαι διασώσεις. — Έσκιμώοι. — Στις παγωμένες εκτάσεις του Πόλου.

Πρό μηνών έπετύχαμε να σώσουμε και τους δυο Ρώσους έξερευνητές Βλατιώφ Μπιούσκωφ και Ίγνάτιο Βογιάφσκυ. Αυτοί είχαν χαθή στην περιοχή «Μολέκουλσι», που θεωρείται άπόλυτα άπρόσιτη. Έν τούτοις το «Τσελιούσκιν» κατέφθινε να φθάση ως εκεί και να τους σώση.

Δυστυχώς όμως ο μόν Μπιούσκωφ ήταν ήμιθανής, ο δέ Βογιάφσκυ σχεδόν είχε παραφρονήσει. Ή σκηνή τους είχε προσσυρθή άπό τον άνεμο κι έμειναν έκτεθειμένοι στή διάθεση του ψύχους και της χεινοθυέλλης.

Όπως είναι γνωστόν ο Μπιούσκωφ έγινε, άργότερα, καλά, αλλά ο Βογιάφσκυ διατηρεί άκόμη μια έλαφρή άφηρημάδα και κάποια άπώλεια της μνήμης.

Το «Τσελιούσκιν» έχει σώσει άκόμη και τον Γάλλο έξερευνητή Μισέλ Μπρενώ με την άποστολή του, ο όποιος είχε χαθή στην περιοχή «Φιλίππε», που είναι γεμάτη από λευκές άρκοΐδες.

Ο Μισέλ Μπρενώ μās είδοποίησε, με τον πρόχειρο του ραδιοφωνικό σταθμό, ότι κινδυνεύει και μās ύτέδειξε άκριβώς που βρισκότανε, ώστε μπορέσαμε και τον βρήκαμε εύκολάστα.

Οι Έσκιμώοι

Τά συχνά ταξίδια μας στις πολικές χώρες μās έκαναν να συνάψουμε στενές γνωριμίες με τους Έσκιμώους.

Όταν πρωτοπήγαμε στην περιοχή τους ο Γκριές, ένας γέρος Έσκιμώος, μās ώδήγησε στην καλύβα του και γνωρίσαμε την κόρη του και τον άντρα της. Οι Έσκιμώοι γελούν μ' ένα παράξενο τρόπο και φιλιούνται, όπως είναι γνωστόν, άγγίζοντας τις άκρες της μύτης τους.

Όταν τους έδειξα πώς είναι το πραγματικό φιλή άπόρησαν κι' έδειξαν δυσαρέσκεια κι' άποστροφή.

Το καλλίτερό τους φαγητό, το όποιον βρίσκουν όμως πολύ σπάνια, είναι το πουλί «Ούλτα Μπορατόριμα», που ξεπέφτει κάπου κάπου, στις πολικές εκτάσεις. Είναι μεγάλου μεγέθους κι' έχει χρώμα λευκό. Ζη, όπως κι' ο γλάρος, με τον όποιον μοιάζει καταπληκτικά, τρώγοντας μικρά ψαράκια.

Οι Έσκιμώοι, το κυνηγούν με πέτρες κι' όταν το χτυπήσουν το μαδούν και το αφήνουν για άρκετή ώρα στο νερό. Μετά το τρών, έτσι ώλά, με μεγάλη ευχαρίστηση.

Άλλά την πιο μεγάλη έντύπωση μου προξενούν οι τεράστιοι όγκοπάγοι, που τους σχίζει σά δύο το «Τσελιούσκιν». Μου φαίνεται πώς, όταν άποχωρίζονται, άναστενάζουν θλιβερά.

ΦΑΙΝΤΟΡ ΑΓΙΕΝΩΦ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙΑΜΟΡΦΩΝΕΙ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ

«Υποθυροειδισμός» και «υπερθυροειδισμός». — Ακρομεγαλία. — Κρε-
τινοί. — Κάτι το άπίστευτον.

Τίσις πολύ λίγοι να ξέρουν ότι ο άνθρωπος φέρει έναν αδέν-
να, τον θυροειδή, ο οποίος παίζει τον πύλο μεγάλο ρόλο στην
ζωή του. Ο θυροειδής βρίσκεται κάπου κοντά στον λάρυγγα
και εκκρίνει τις ορμόνες, οι οποίες διοχετεύονται σ' όλον τον ορ-
γανισμό.

Ο πολυς Άγγλος επιστήμων Λάγκτον έκανε καταπληκτικά
πειράματα υποτροφίας ή τεχνικής υπερτροφίας του θυροειδούς,
με άπίστευτα αποτελέσματα, που έπροκάλεσαν το παγκόσμιο έ-
πιστημονικόν ενδιαφέρον.

Υποτροφία και έκτομή θυροειδών.

Όταν ο θυροειδής άδην ένός ανθρώπου, πάθη βλάβην είναι
αδύνατον το σώμα του ανθρώπου αυτού ν' αναπτυχθή. Διατηρεί
τις διαστάσεις και το δέγμα παιδιού και ή πνευματική του ανά-
πτυξις μένει σε χαμηλή βαθμίδα.

Υποτροφικό θυροειδή αδένά έχουν οι Κρετινοί, μία φυλή
νάνων, ύψους ένός μόλις μέτρου. Το πρόσωπό τους είναι ρυτιδω-
μένο και τα μάτια τους άλαμπη, μικρά και άνεκφραστα. Μιλούν
με μία φωνή υπόκοφη και αδύνατη και δεν έχουν καθόλου άνε-
πτυγμένη τριχοφυία. Σκέπτονται όπως ένα παιδί 10 χρονών κι
είναι έντελώς άνικανοί να κάνουν και την παραμικρή εργασία.

Οι γυναίκες είναι ακόμη πιο μικρόσωμες απ' τους άνδρες. Τα
μαλλιά τους είναι μακρύα και φθάνουν κάποτε μέχρι του έδα-
φους.

Οι Κρετινοί άνεπαθούν φοβερά τους άλλους ά θρώπους και
σκότωσαν, προ καιρού, μία γυναίκα της φυλής τους, έπειδή δέ-
χτηκε να παρουσιάσθι ως νούμερο σε κάποιο άγγλικό ίπποδρόμιο.

Ο Λάγκτον θέλοντας να πειραματισθί
έπi των επιδράσεων των εκκρίσεων του θυ-
ροειδούς άδένος έπηρεσέ κάποιον καταδικασμέ-
νον εις θάνατον, τον Φερθέλουελ, που μόνος
του προσεφέρθη για τον σκοπόν αυτόν και
του άφήρεσε δι' έγχειρίσεως τον θυροειδή ά-
δένά. Οι ορμόνες του θυροειδούς δεν μετο-
χετεύονταν πιά στον οργανισμό και το αποτέ-
λεσμα ήταν, βαθμηδόν, το έξης: Το δέγμα του
καταδίκου άρχισε να ρικνύεται κι' όλες οι
τρίχες του έπεσαν. Έγινε σκελετώδης κι' έπεσαν σιγά-σιγά όλα
του τα δόντια.

Όλα αυτά ήταν συνέπεια του λεγομένου «υποθυροειδισμού».
Ο Φερθέλουελ καμπούρισε και έχασε το χρώμά του και στο τέ-
λος πέθανε χωρίς να αισθανθί πόνους.

Οι επιστήμονες όλου του κόσμου έσχολίασαν το πείραμα αυτό
και συμφώνησαν με τον Λάγκτον, ο οποίος σε ένα σχετικό άρ-
θρο του έγραψε τα έξης: «Μπορεί ένας επιστήμων διά βαθμιαίου
περιορισμού της εκκρίσεως του θυροειδούς άδένος, σ' ένα
άτομο να το μετατρέψη σε νάνο! Και αυτά ακόμη και όσα χά-
νουν βαθμιαίως ήν σκληρότητα τους και περιορίζεται ο όγκος
τους. Τόν Φερθέλουελ θα τον μάλιστα σε νάνο, αν περιώριζε
βαθμιαίως τις εκκρίσεις των ορμονών του θυροειδούς».

Υπερτροφία.

Ο Λάγκτον έκανε κι' ένα άλ-
λο πείραμα, ακριβώς διάφορο
από το πρώτο. Είς άλλον κατα-
δικασμένο σε θάνατον, στέν
Τζώρτζ Ουίλλιαμς, του αύξησε
δι' έγχειρίσεως την εκ-
κρίση του θυροειδούς.
Και αυτόν τον τρόπον έ-
πέτυχε υπερέκκριση ορ-
μονών κι' άκολούθησαν
τά συμπτώματα του «υ-
περθυροειδισμού».

Ο Τζώρτζ Ουίλλιαμς,
ο οποίος ήταν άρτιος

άνδρας, σιγά σιγά παρουσιάσε μία υπερβολική τριχοφυία. Κι'
οι τρίχες δεν φύτρωναν μόνον στα συννηθισμένα τους μέρη, παρά
και σε άλλα, όπως στο μέτωπο και τις παλάμες.

Ο Τζώρτζ Ουίλλιαμς έπαθε έπίσης και την λεγομένη άκρομε-
γαλία. Τα όστά του, δηλαδή, μεγάλωσαν μέχρις έκπληκτικού
διπλάσιον σ' ένα μήνα.

Αποτέλεσμα της άκρομεγαλίας ήταν έπίσης ν' αύξηθι το ύψος
του Τζώρτζ Ουίλλιαμς, σε δύομισι μέτρα.

Το περίεργο όμως ήταν ότι, όλο το κορμί μεγάλωσε κανονικά,
εκτός απ' την κεφαλή, ή οποία έμεινε μικρή και μόλις διεκρίνετο
σ' αυτό το γιγαντιαίο σώμα!

Το μέγεθος των δακτύλων των χειρών διπλασιάσθη, κα-
θώς και τα νύχια που έγιναν γαμψά! Η άκρομεγαλία έπροχώ-
ρουσε, ώς ότου ο Τζώρτζ Ουίλλιαμς, πέθανε.

Ο Λάγκτον έδημοσίευσε ύστερα απ' αυτό το πείραμά του, νέο
άρθρο, στο όποιον ύπεστήριξε ότι ο Τζώρτζ Ουίλλιαμς, αν είχε
πιο δυνατό καρδιά, που να μπορούσε να τροφοδοτή ένα γιγαν-
τιαίο σώμα θα υπερέβαινε σε ύψος τα 3-1/2 μέτρα.

Όστόσο, παρά το μπόι του, ο Τζώρτζ Ουίλλιαμς, δεν είχε κα-
θόλου μυϊκή δύναμη. Πολύ εύκολα καταβάλλετο κι' από ένα
παιδί 15-17 χρονών. Η πνευματική του διαύγεια όμως ήταν
έξαιρετική και μπορούσε να λύση με την μεγαλύτερη εύκολία τα
πιο δύσκολα μαθηματικά προβλήματα.

Ο υπερθυροειδισμός φέρει τον θάνατον μέσα σε δύο μήνες
το πολύ, ενώ ο υποθυροειδισμός σε τέσσαρες ή πέντε μήνες.

Κατά τον Λάγκτον τα παιδιά των σιφυλι-
δικών και άλκοολικών γονέων παρουσιάζουν
κάποτε έλαφρές διαταραχές των εκκρίσεων
των θυροειδών.

Αποτέλεσμα αυτού είναι να γεννώνται ήλι-
θια ή να εξελίσσονται σε κακοήγους. Γιατί
άπεδείχθη ότι οι ορμόνες των θυροειδών
άσκούν έπιρροή και στον χαρακτήρα ακόμη
του ανθρώπου. Τόν δημιουργούν οξύθυμο,
όταν εκκρίνονται έλαττωματικά και άκατά-

στατα ή τον άποβλακώνουν, όταν είναι περιορισμένες.

Σύμφωνα με στατιστικές που έγιναν τελευταίως σιό Λονδίνον
τά 80 ο) των έγκληματιών, έχουν έλαττωματικούς θυροειδείς
άδένες.

Η έλαττωματικότητα αυτή όπως διεπίστωσε κατόπιν σειράς
παρατηρήσεων ο δόκτωρ Λάγκτον όφείλεται κατά μέγιστον πο-
σοτόν εις ώρισμένες οργανικές παθήσεις των και κυρίως εις
άφροδίσια νοσήματα.

Σημειώτέον όμως ότι αί παρατηρήσεις αυτές δεν γίνονται τιώ-
ρα διά πρώτην φοράν.

Πρό πολλών ετών ο διάσημος Ιταλός έγκληματολόγος Τσεζά-
ρε Λομπρόζο έκανε σειράν δολόκληρον παρατηρήσεων
τάς όποιās αναφέρει λεπτομερώς εις το περίφημον βιβλίον του
δ' «έγκληματίας άνθρωπος», μολοντί κατά την έποχήν του αί
ιδιότητες των άδενών και τα αποτελέσματα των εκκρίσεών των
έπi τον άνθρωπινον οργανισμό ήταν άγνωστα ακόμη.

Θα ήμπορούσε λοιπόν κανείς να ύποστηρίξη ότι αί θεωρίες
του δόκτορος Λάγκτον έπi του σημείου αυτού στηρίζονται έπi
πάντως είναι ότι ή κληρονομικότης παίζει σημαντικό ρόλον εις
την έγκληματικότητα.

Γι' αυτό, ακριβώς, ο Λάγκτον έπρότεινε όπως όλα τα παιδιά
των άσθενών γονέων, τα οδηγούν σε ειδικές κλινικές και τα ύ-
ποβάλλουν σε συστηματική θεραπεία. Θα επιδιώκεται δηλαδή,
δι' ένέσεων ύπολυσίνης, ή Ισορροπία των εκκρίσεων των θυροει-
δών των άδενών, όποτε άσφαλώς και αυτόν τον τρόπον θα πε-
ριορισθί πολύ το έγκλημα και όχι με τα άναχρονιστικά μέσα του
«ρασιισμού» που εφαρμόζουν σήμερα στην Γερμανία,

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΥΠΟ Μ. ΜΟΡΤΑΡΑ

Κάθε χρόνο
ή Μαρία Μοντά-
νο έρχοταν στο
Γκράτς για να έ-
πισκεφθί τον
τάφο του παι-
διού της που εί-
χε σκοτωθί κα-
τά τον Εύρωπαϊκό πόλεμο κι' είχε ταφί σ' ένα στρατιωτικό κοι-
μητήριο. Κάθε χρόνο εύρισκε έπάνω στην πλάκα που σκέπαζε
τον ύπολοχαγό Μοντάνο, ένα μπουκέτο μαραμένα φτωχά λουλού-
δια. Ρώτησε τον φύλακα του κοιμητηρίου.

— Άσφαλώς δεν πρόκειται περί κατοίκου του χωριού, την έ-
πληροφόρησε εκείνος. Την έποχή που σκοτώθηκε το παιδί σας,
έδώ δεν ήταν τίποτε άλλο από έρείπια. Πρόκειται μάλλον περί έ-
πισκεπτών που έρχονται κάθε χρόνο την ήμέρα των ψυχών. Άν
θέλετε να τους γνωρίσετε, έλάτε ύστερα από ένα χρόνο την ή-
δια μέρα...

Τόν άλλο χρόνο, το πρωί της ήμέρας των ψυχών, ή κυρ'α
Μοντάνο έφθασε στο κοιμητήριο. Από μακριά είδε δυο γυναίκες
γονατισμένες στον τάφο του παιδιού της. Έπλησίασε αθόρυβα.
Οι δυο έπισκέπτριες δεν την είχαν αντίληφθί. Στόν τάφο έπάνω
ήσαν σκορπισμένα φρεσκοκομμένα λουλούδια. Όσαν πλησίασε
περισσότερο, παρατήρησε ότι ή μία από τις δυο γυναίκες ήταν ά-
κόμη πολύ νέα. Στάθηκε συγκινημένη σε μικρή απόσταση. Όταν
οι δυο έπισκέπτριες στράφηκαν, ή κυρία Μοντάνο έμεινε σάν ά-
ποληθμένη. Η μία, ή μητέρα προφανώς, διατηρούσε κάποια
δμμορφία, μολοντί, ή φυσιογνωμία της ήταν κοινή. Η μικρή ό-
μως ξανθούλα, ή παιδούλα αυτή ή χαριτωμένη με το αύστηρό ύ-
φος, δεν μπορούσε παρά να είναι μία Μοντάνο! Ήταν ή ζωντανή
ζωγραφιά μιάς άδελφούλας του ύπολοχαγού Μοντάνο, ή οποία εί-
χε πεθάνει σ' ήλικία πέντε χρονών από φυματίωση.

Οι δυο έπισκέπτριες κύτταξαν με περιέργεια την μαυροφορε-
μένη γυναίκα που βρισκόταν κοντά τους κι' έτοιμάσθηκαν
να φύγουν.

— Συγχαρηστέ με, είπε ή κυρία Μοντάνο. Θέλω να σας εύχα-
ριστήσω. Βλέπω ότι δεν
είμαι ή μόνη που έρχε-
ται να προσευχηθί
σ' αυτόν τον τάφο.

Γνωρίσατε μ ή πως
τόν ύπολοχαγό Μον-
τάνο, τον γιό μου;

Η νέα γυναίκα ξα-
φνιασθηκε.

— Ναί... απήντησε
διστακτικά. Κατά τόν
πόλεμο.

Και κά'ωχη έ-
πιασε το χεράκι της κό-
ρης της σάν να ζητού-
σε να την υπερασπίση
από κάποιον άόρατο
κίνδυνο.

— Ζητώ συγγνώμην,
κυρία. Πρέπει να πη-
γαίνωμε για να μη χά-
σωμε το τραίνο του
Άράς.

— Δεν πειράζει, απήντησε ή κυρία Μοντάνο. Ήλθα με τ' αυ-
τοκίνητο και θα σας πάω ως εκεί.

— Θα είναι πιο ήμμορφα με αυτοκίνητο, μαμά, πετάχθηκε
ή μικρή.

— Αφού το θέλει ή Ζωρζέττα ; είπε ή μητέρα στην κυρία
Μοντάνο.

Η κυρία άνατρίχιασε ακούγοντας τόνομα της μικρής. Και το
παιδί της το έλεγαν Τζιόρτζιο.

Όταν μήκανε στο αυτοκίνητο ή νέα γυναίκα ψιθύρισε.

— Ευχαριστώ, κυρία μου. Ο σταθμός είναι μακριά από το
νεκροταφείο και θα μάς έπιανε ή βροχή. Κι' ή κόρη μου είναι
τόσο ντελικάτη.

Η κυρία παρατήρησε το αδύνατο κοριτσάκι, πέρασε το μπρά-
τσο της στον ώμο του και το τράβηξε στο στήθος της.

— Πόσο χρόνων είσαι, μικρούλα μου ;

— Δεκατεσσάρων, παρενέβη ή μητέρα της. Άσχημη ήλικία
καθώς λέγει ο γιατρός.

— Γιατί το λέγει αυτό ο γιατρός ;

Κάθε χρόνο, επήγαιναν με το τραίνο ν' αφήσουν τα λουλούδια στον τάφο.

πει να την προσέξω πολύ τώρα τον χειμώνα.

— Ο γιατρός, είπε ή μικρούλα, είπε να πάμε σε μεσημβρινό
κλίμα, αλλά δεν έχουμε λεπτά...

— Άν πάτε... θα σας συνοδεύσω, είπε ή κυρία Μοντάνο.

— Άν θελήση ή μαμά μου...

Η κυρία Μοντάνο σήκωσε τα μάτια. Η μητέρα της Ζωρζέττας
ήταν πελιδνή. Η γρηά δεν ήξερε τί να πη. Ύπάρχουν πράγματα
που δεν μπορούσαν να ξεστομισθούν.

— Η μητέρα σου θα δεχθί, είπε τέλος στην μικρούλα. Κάθε
χρόνο, αφού περάσω από έδώ πηγαίνω στην Νίκαια. Καμιά φορά
πηγαίνω και εις την Αίγυπτο. Θα σε πάω μαζί μου.

— Η μαμά μου κάνει όλα τα θελήματά μου ! Έγώ διατάζω
εκείνη υπακούει.

— Λοιπόν ; Τί λές ; Ναί ;

Το μικρό κοριτσάκι έγινε για μία στιγμή σοβαρό. Έκύτεψε
την κυρία που ήταν συγκινημένη και την μητέρα της που ήταν
κατάχλωμη κι' απήντησε.

— Εγώ το θέλω. Ώναιρευθήκα πάντα να κάνω ταξείδια!

Ύστερα από δυο μήνες ή μικρούλα ήταν άγνωστη. Το πρό-
σωπό της είχε γίνει ρόδινο.

— Θέλεις να πάμε στην Αίγυπτο; της είπε ή κυρία Μοντάνο.

— Βέβαια θέλω !

Στο Κάιρο, μία μέρα, την ώρα που ή Ζωρζέτα έγραφε στην
μητέρα της, ή κυρία Μοντάνο της είπε.

— Δεν πιστεύω να μ' αφήσεις ποτέ για να γυρίσης στο Άράς ;

— Θα λυτηθώ πολύ όταν σας αφήσω γιατί σας αγαπώ και με
αγαπάτε.

— Ναί, σ' αγαπώ πολύ και θα ήθελα να σε κρατήσω για πάντα.

Πόσα μου θυμίζει το
προσωπάκι σου !

— Ναί. Έρώ ! Νομί-
ζετε πως θα δεχόμουν
την έλεημοσύνη μιάς ξέ-
νης ; Έρώ πως είσθε
ή γαγιά μου...

— Μοιάζει πολύ με
τόν Τζιόρτζιο μου. Άν
δεν είχε σκοτωθί θα ή-
σαν πολύ εύτυχισμένη.

Θα κατοικούσες σ' ένα
παλατάκι. Θέλεις να το
ίδης αυτό το παλατάκι ;

— Και ή μητέρα μου
τί θα πη. Δεν μπορώ να
ζήσω μακριά της. Πρέπει
να γυρίσω στο σπίτι
του Άράς.

— Θ' άρνηθί να σε
αφήσω όταν πρόκειται
για την εύτυχία σου;

— Η εύτυχία μου δεν θα είναι σωστή όταν είμαι μακριά της.

Οι κόκνοι της λιμουλάς είχαν άρχισι πιά να γνωρίζουν το
χλωμό κορίτσι και να τρέχουν να παίρνουν από το χέρι της την
τροφή τους. Η κυρία Μοντάνο την πρόσεχε πολύ αλλά ή λύπη ζω-
γραφίζταν κάθε λίγο στην φυσιογνωμία της νέας.

Κατά το τέλος του καλοκαιριού ή Ζωρζέττα άδυνατίσε πολύ.

Ένας πονοκέφαλος, κομάρες, βήχας, ένας έλαφρός πυρετός. Ο
γιατρός που την έπεσκέπτετο τακτικά κούνησε το κεφάλι λυπημέ-
να κι' άλλαξε λίγες λέξεις με την κυρία Μοντάνο.

— Είναι πολύ άρρωστη; ρώτησε ή μητέρα τη γιαγιά, μόλις την
άντίκρισε στο πάγκο όπου έτρεξε να την προϋπαντήση.

— Πολύ, είπε ή κυρία Μοντάνο με τους ώμους κυρτωμένους
από το βάρος του μοιραίου.

Ήλθε ο Νοέμβριος και για πρώτη φορά δεν σκορπίσθηκαν λου-
λούδια στον τάφο του ύπολοχαγού.

Έκει κάτω όμως, κοντά στη λιμουλά με τους κόκκους, δυο γυ-
ναίκες κλαίει, έπάνω από το σκελετωμένο προσωπάκι μιάς μικρού-
λας, που στέλνει το τελευταίο της χαμόγελο στη ζωή.

Αυτό το χρόνο ή ψυχή του Τζιόρτζιο θα δεχθί αντί για λου-
λούδια την κορούλα του.

— Η Ζωρ-
ζέττα μου άρ-
ρώστησε ά-
σχημα στην
άρχή του
χρόνου, είπε
ή νέα γυναί-
κα και πρέ-

Στο πτώμα του Μάκ Λη είχε βρεθεί καρφωμένο ακριβώς στην καρδιά, το μαχαίρι του Τρομοκράτου.

Περίεργο, πολύ περίεργο! Όστε δεν είχε σκοτωθεί ο οικτρός εγκληματίας; Η μήπως διέπραξε άλλος το έγκλημα, χρησιμοποιώντας για να τρομοκρατήσει, το χαρακτηριστικό μαχαίρι του διαβόλου κακοποιού.

Δεν ήξερε κανείς τί να υποθέσει και οι εφημερίδες απέφρασαν να βγάλουν και το παραμικρό συμπέρασμα.

Στους κύκλους της Σκώτλαν Γουάρντ επεκρατήσε η αντίληψη ότι μάλλον άλλοι, πιθανόν μέλη της συμμορίας του Τρομοκράτου έκαναν τον φόνο του Μάκ Λη και των αστυνομικών. Απέκλειαν, δηλαδή, το ενδεχόμενο της υπάρξεως του Τρομοκράτου, περισσότερο για να καθησυχάσουν την κοινή γνώμη.

Γιατί, βέβαια, δεν ήταν καθόλου άπιθανο να μη σκοτώθηκε ο κακοποιός, αλλά να συνέβη κάποια παρεξήγηση.

Ο Ρίσαρντ Νάγκελ άκουσε κι' αυτός έμβρόντητος τους φόνους. Και εξαιρετικά έμπειρος και έξυπνος, όπως ήταν, άρχισε να υποπτεύεται άλλα πράγματα. Όπως οδήγησε ημυπορούσε να δράει. Κρατούσε στα χέρια του πολύτιμο στοιχείο, που θα του απέκαλυπταν το μυστήριο.

Ήξερε πού περίπου ήταν τα καταφύγια του Τρομοκράτου και θα ήταν εύκολο να τ' ανακαλύψει και να τ' ερευνήσει όλα.

Αν συνέβαινε αυτό που δεν τολμούσε καν να διανοηθεί, ο Τρομοκράτης θα κατέφυγε, άσφαλώς, σε κάποιον απ' τους άλλους κρυφώνες του και εκεί θα τον ανακάλυπτε.

Αν, πραγματικώς, δεν είχε πεθάνει ο κακοήγος, εξηγείτο έτσι και η εξαφάνισή της Άννας. Χωρίς άλλο θα νήν είχε πάρει μαζί του, όπως την αγαπούσε.

Στο πολύτιμο σημειωματάριο που είχε βρει, αναφερόταν κατηγορηματικά ότι ο Τρομοκράτης την αγαπούσε. Κατά συνέπεια αν ζούσε ακόμα θα την κρατούσε ως όμηρο.

Κι' ο Ρίσαρντ Νάγκελ σκέφθηκε πως θα μπορούσε να διαλευκάνει το μυστήριο αν έρευνούσε σ' όλα τα καταφύγια του Τρομοκράτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14

Όταν έσβυσε η Άννα το φως, δεν πλάγιασε άμέσως. Κάθισε σε μια καρέκλα και παρεδόθη σε σκέψεις. Τα περασμένα περνούσαν σαν κινηματογραφικό φιλμ απ' το μυαλό της κι' άλλες αναμνήσεις της έφεραν ευχάριστα συναισθήματα κι' άλλες την τάρσαν και την εξουθενώναν. Η ανάμνησις του αδελφού της δεν την έκανε ν' αλλάξει γνώμη. Είχε πάρει την απόφασή της και θα την έκτελούσε όποιαδήποτε.

Έξω από τον κρυφώνα της στο διάδρομο άγρυπνούσε ο Γκάτ, ένας παλός συμμορίτης, πολύ αγαπητός στον Τρομοκράτη.

Η Άννα είχε κακές προαισθήσεις. Κτυπούσε έννευρισμένη το χέρι στο τραπέζι και έσερνε νευρικά το πόδι στο πάτωμα.

Η νύχτα ήταν τόσο υγρή, τόσο καταθλιπτική, που της μεγάλωνε ακόμη περισσότερο την στενοχωρία.

Έξαφνα κάποιος ελαφρός θόρυβος στον διάδρομο κίνησε την προσοχή της. Σηκώθηκε άμέσως κι' άναψε το φως, χωρίς να ξέρει τί να υποθέσει. Άραγε είναι απ' έξω ο Τρομοκράτης, ή άλλος συμμορίτης; Κόιταξε την ώρα κι' απόρησε. Ήταν χωρίς ακόμα για να γυρίσουν οι δικοί της. Μήπως ήταν, λοιπόν, ο Γκάτ;

Τα βήματα ακούγοντο σιγά μάλλον και φοβισμένα.

Η Άννα άνησυχσε τώρα. Έτρεξε, έπηρε ένα πιστόλι, άνοιξε άποφασιστικά την πόρτα και διέκρινε μια σκιά, που προσπαθούσε να γλιστρήσει κάπου.

Μά η φωνή της Άννας κάρφωσε τον άγνωστο στο θέση του. —Ψηλά τα χέρια, γιατί πυροβολώ!

Ο άγνωστος, που κρατούσε κι' αυτός περίστροφο, δεν έπρολαβε να το μεταχειρισθεί.

— Ποιός είσαι εσύ; Τί θέλεις εδώ; ρώτησε η Άννα.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΥΠΟ ΛΩΡΟΥ ΦΑΝΤΑΖΗ

ΕΝΤΓΚΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ενώ η Νάνσυ Άλμπαν, η κόρη του γνωστού τραπεζίτου εδίαβαζε στο δωμάτιο της περασμένα μεσάνυχτα, μπήκε, άγνωστον πώς, ένας άνθρωπος που φορούσε μαύρο κοστούμι εφαρμοστό επάνω του και κουκούλα, από την οποία διέκρινοντο μόνον τα λαμπρά μάτια του. Και πριν προλάβει εκείνη να φωνάξει «ό, Τρομοκράτης» την έσοτώσε. Υπό τας ίδιες συνθήκας και από τον ίδιο μυστηριώδη άνθρωπον είχαν γίνει και άλλοι φόνος και λίγο αργότερα, έσοτώθη ο μεμακτική πάλι με τον μαύρον κακοποιόν. Η κοινή γνώμη άνεστατώθη, γενική και ένας απ' αυτούς ο Ρετμάν που όδηγήθη από κάποιον Κινέζο στο καταφύγιο του Τρομοκράτου έδοιοφνήθη. Τότε η μνηστή του Άννα και ο αδελφός της, σπύτι του Άντόλφους, που ήταν κι' αυτός σημαίνον μέλος του «Νάσιοναλ-Τράστ» έσαν κι' εκείνος μπήκε εις ένα γώλ. Μπήκαν κι' αυτοί κι' εύρησαν εκεί ένα δωμάτιο του Άντόλφους τον βίσκοπον δολοφονημένον! Μετά λίγες μέρες ο Τρομοκράτης τους παρασύρει στο άντρο του, τους αλχημολογεί και επιβάλλειστην Άννα βγαίνει απ' το σπίτι του Φαίν μετά την δολοφονία του την καταγγέλλει και την συλλαμβάνουν. Καταδικάζεται εις ισόητη φυλάκιση, αλλά ένα άναγγέλλει και την μοκράτου την βοηθεί να δραπέτευση και την οδηγεί στο καταφύγιο του κακοποιού, ο οποίος υπόσχεται ότι θα την βοηθήσει να φύγει απ' την Άγγλια. Μία με την νέα και την παρασύρει σε μι' κρύπτη, όπου και την φυλάκίζει. Ο Τρομοκράτης όμως την σώζει και της έομολογείται πως την αγαπά. Η Άννα τότε της προτείνει να παραδώσει τον Τρομοκράτη στην Αστυνομία. Αυτή δέχεται, αλλά κατόπιν μετανοεί, γιατί καταλαβαίνει πως τον αγαπά, του τ' αποκαλύπτει τον Τράστ Μάκ Λη.

«Ο άλλος, αντί ν' απαντήσει, έκανε κι' αυτός μια ερώτηση. —Μήπως είστε εσείς ή μίς Άννα Κόττον;

«Εκείνη έμεινε έκπληκτη. Ποιός ήταν αυτός, λοιπόν, που γνώριζε τ' όνομά της; Χωρίς να χάσει διόλου την ψυχραιμία της απάντησε:

—Μάλιστα εγώ είμαι ή Άννα Κόττον. Άλλά ποιός είστε εσείς;

—Είμαι, μίς, ο ύπ' αριθμόν 67 ντέτεκτιβ της Σκώτλαν Γουάρντ Ρίσαρντ Νάγκελ. Είμαι φίλος του αδελφού σας κι' ανέλαβα να σας βρω όποιαδήποτε και να σας παραδώσω και πάλι στην κοινωνία. Αυτή την έντολή μου την άνέθεσε, μίς, ο ίδιος ο Τζίν Κόττον. Και το καθήκόν μου επέβαλλε να μην άρνηθώ.

«Η Άννα έμεινε άφωνη. Αυτά τα λόγια του άστυνομικού έσπινουσαν, μέσα στην ψυχή της, χίλιων ειδών συναισθήματα. Προς στιγμή φάνηκε πως συνήχετο. Μά η ένθύμιας του Τρομοκράτου, της άλλαξε γρήγορα τις διαθέσεις.

—Πολύ καλά, μίστερ, απάντησε ή Άννα, κατεβάζοντας το περίστροφό της. Όστε έτσι, έ; Σας άνέθεσε ο αδελφός μου την άνεύρεσή μου. Και ποιός του έδωσε, σας παρακαλώ, αυτό το δικαίωμα;

—Η άδελφική άγάπη κι' ο νόμος, παρετήρησε μ' έτοιμότητα ο άστυνομικός.

—Μπ; Ο νόμος; Μήπως ο νόμος αυτός που μ' έστειλε, χωρίς καμιά αίτια στην φυλακή;

—Μίς Κόττον, απάντησε ο ντέτεκτιβ, επιτρέψτε μου να παρατηρήσω ότι παραφέρεσθε. Αν σας έκλεισαν στην φυλακή, αυτό ή δικαιοσύνη δεν θα έσφαλλε καθόλου να σας τιμωρήσει.

Αυτά τα λόγια έκαναν στην Άννα εξαιρετική έντύπωση. Η κατηγορηματικότητα του άστυνομικού την καθήλωσε στην θέση της. Θέλησε κάτι να πη, μά σταμάτησε. Κι' ο Ρίσαρντ Νάγκελ έξακολουθούσε:

—Δυστυχώς παρασυρθήκατε, μίς, όπως καταλαβαίνω, σ' ένα όλισθημα. Σκεφθήτε πιο σοβαρά, πιο ψυχραιμα. Έχω ή δεν έχω δίκιο;

Χωρίς ν' απαντήσει τίποτε εκείνη, είπε στον άστυνομικό να

ΠΑΝΘΕΟΝ

Χωρίς ν' απαντήσει τίποτε εκείνη, είπε στον άστυνομικό να

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

την ακολουθήσει και κάθισαν μέσα στην αίθουσα. Ο Τρομοκράτος θ' άργοι να γυρίσει κι' έτσι θα μπορούσαν για λίγο να μιλήσει. Σήκωσε το κεφάλι της, έβριξε μια ματιά στον άστυνομικό και ψέλλισε:

—Μπορείτε να μου πείτε, σας παρακαλώ, πώς μάτατε ότι βρισκομαι εδώ.

—Σας διαβεβαιώ, ότι αν έφθασα ως εδώ, αυτό όφείλεται στην τύχη. Ήλπιζα πως θα σας συναντούσα, χωρίς να ήμουν βέβαιος γι' αυτό.

Κι' ύστερα από όλιγόλεπτη σιγή ο άστυνομικός ρώτησε.

—Ο περιώνυμος Τρομοκράτης, μίς, ξη ή σκοτώθηκε πράγματι τότε;

Και πρόσθεσε άμέσως:

—Σας παρακαλώ απαντήστε μου με ειλικρίνεια, έστω κι' αν αυτό σας λυγρίζει.

Η Άννα σκέφθηκε λίγο, έκανε μιό χειρονομία και:

—Ο Τρομοκράτης ξη άπάντησε, χωρίς ν' έχει πάθει, μάλιστα, το παραμικρό. Δεν θα έπρεπε να σας το άποκαλύψω, άφου με φιλοξενεί αυτός ο άνθρωπος, μά άφου άφου επιμένετε...

Ο Ρίσαρντ Νάγκελ που έπεριμενε να άκούσει αυτή την επιβεβαίωση δεν έξεπλάγη καθόλου.

—Μά βέβαια, έψιθύρισε, είχαμε άπατηθή κι' έπρεπε να το είχαμε καταλάβει.

Άκολουθούσε πάλι σιγή, που δεν την διάκοπτε παρά το ρυθμικό κτύπημα του ρολογιού.

Η Άννα άρχισε τώρα ν' άνησυχεί. Η ώρα περνούσε και δεν άπεκλείετο ν' γυρίσει ξαφνικά ο Τρομοκράτης και ναύρισε εκεί τον ντέτεκτιβ. Άλλ' όμως τί έπρεπε να κάνει; Αν άφηνε τον άστυνομικό να φύγει, δεν θα έσπευδε αυτός ν' άποκαλύψει το καταφύγιό τους.

Η ιδέα αυτή της γέννησε για μιό στιγμή άνησυχίες, που τίς διέλυσε όμως ή σκέψις πως θα μπορούσαν ν' αλλάξουν άμέσως κρησφύγετο.

Γι' αυτό είπε στον άστυνομικό:

—Σας παρακαλώ, μίστερ, να φύγετε γιατί από στιγμή σε στιγμή είμαι πιθανόν να γυρίσει ο Τρομοκράτης. Δεν θέλω να σας δώ εδω.

Ο Ρίσαρντ Νάγκελ άναπήδησε στο κάθισμά του.

—Τί λέτε, μίς, να φύγω απ' εδώ χωρίς να πάρω και σας μαζί μου;

—Ω! αυτό είναι πραγματικώς άδύνατον!

—Άδύνατον; ρώτησε έννευρισμένος εκείνος

—Και τί θέλετε να γίνω λοιπόν;

—Έθλω άπλούστατα, να μ' ακολουθήσετε! Έχω αυτή την έντολή από τον αδελφό σας και πρέπει, φαντάζομαι να φανώ συνεπής. Άλλωστε για ποιό λόγο να μένατε εδώ περισσότερο; Δεν έχετε πιο καμιά άνάγκη να κρύβεσθε. Πήρατε άμνηστία και μπορείτε να γυρίσετε ελεύθερα στους κόλπους της οικογενείας σας.

Η κοινωνία είναι πρόθυμη να σας συγχωρήσει.

Η Άννα έθύμωνε απ' λόγια του ντέτεκτιβ όλοένα και περισσότερο. Δεν άνεχόταν καμιά άντίρρηση και δεν ήθελε πρόπαντός τις υποδείξεις του. Γι' αυτό ελε άπότομα.

—Σας παρακαλώ πηγαίνετε τώρα, χωρίς να επιμένετε περισσότερο. Στην ζωή μου δεν έχει το δικαίωμα να έπεμβαίνει κανείς. Στον Τζίν πέστε ότι είμαι καλά και μάλιστα ζω πολύ ευτυχισμένη.

Αυτό, φαντάζομαι, είναι άρκετό και θα τον ευχαριστήση. Τίποτε άλλο άς μην περιμένη από μένα.

Ο άπότομος τόνος της φωνής της και οι ζωηρές χειρονομίες της έξηρέθησαν τον Ρίσαρντ Νάγκελ, ο οποίος χωρίς να το πολυσυλλογισθεί σηκώθηκε την έπλησίασε την άρπαξε απ' το μπράτσο και φώναξε:

—Εμπρός, λοιπόν! Σηκωθήτε να πάμε. Δεν θα σας επιτρέψω να μείνετε περισσότερο εδώ.

Και λέγοντας αυτά την τράβηξε άπότομα, την σήκωσε απ' το κάθισμα και την έσερνε έξω διά της βίας, ενώ έλεγε:

—Όσο για τον Τρομοκράτη, θα λογαριαστούμε αργότερα και μ' αυτόν. Πολύ σύντομα θα τον κάνω άκίνδυνο για να έγκληματή.

Ο Τρομοκράτης άνοιξε τη πόρτα του αυτοκινήτου του

Ο Τρομοκράτης άνοιξε τη πόρτα του αυτοκινήτου του

Ο Τρομοκράτης άνοιξε τη πόρτα του αυτοκινήτου του

Ο Τρομοκράτης άνοιξε τη πόρτα του αυτοκινήτου του

Ο Τρομοκράτης άνοιξε τη πόρτα του αυτοκινήτου του

Ο Τρομοκράτης άνοιξε τη πόρτα του αυτοκινήτου του

Ο Τρομοκράτης άνοιξε τη πόρτα του αυτοκινήτου του

Ο Τρομοκράτης άνοιξε τη πόρτα του αυτοκινήτου του

Ο Τρομοκράτης άνοιξε τη πόρτα του αυτοκινήτου του

Ο Τρομοκράτης άνοιξε τη πόρτα του αυτοκινήτου του

Ο Τρομοκράτης άνοιξε τη πόρτα του αυτοκινήτου του

Ο Τρομοκράτης άνοιξε τη πόρτα του αυτοκινήτου του

Ο Τρομοκράτης άνοιξε τη πόρτα του αυτοκινήτου του

Η Άννα θέλησε ν' άπαλλαγεί από τα χέρια του και το κατόρθωσε ύστερ' όπό άπεγνωσμένη προσπάθεια. Όμως ο Ρίσαρντ την άρπαξε πάλι κι' άρχισαν να παλαίουν ενώ ή Άννα προσπαθούσε να πάρη από το τραπέζι το πιστόλι της.

—Άφήστε το πείσμά σας, της είπε ο άστυνομικός. Σκεφθήτε επί όόλους και τον αδελφό σας. Άλλωστε θέλετε δεν θέλετε εγώ θα σας πάρω όποιαδήποτε μαζί μου. Κανείς δεν είναι εδώ για να σας βοηθήσει. Ο συμμορίτης, που βρισκόταν απ' έξω, είναι άναίσθητος και έλεεινός απ' τις γροθιές μου. Έμπρός, λοιπόν! Πάμε. Μην επιμένετε περισσότερο.

Η Άννα ήρνήθη να δεχθή και ή πάλι έξακολουθούσε και το πείσμα και των δυό μεγάλωνε όλοένα. Τέλος ο άστυνομικός κατόρθωσε να την άρπάξει στους ώμους του, άλλ' όταν έπροχώρησε προς την πόρτα, έκαρφώθη στην θέση του.

Μπροστά του βρισκόταν ο Τρομοκράτης, του οποίου τα μάτια άστράφταν πίσω απ' τις όπες της μάσκας.

Ο ντέτεκτιβ άφηρε άμέσως κάτω την Άννα και πρόλαβε κι' έβγαλε το περίστροφό του.

—Μην [κάνης ούτε ένα βήμα, γιατί πυροβολώ, φώναξε σδ' κακοποιό, που έξακολουθούσε να τον κυτάζει άτάραχος.

Η Άννα, ποιί βρισκόταν πολύ κοντά στον άστυνομικό, χωρίς ν' χάσει καιρό, με μιό επιτηδεία κίνηση, άρπαξε το όπλισμένο χέρι του και το τράβηξε άπότομα προς άλλη διεύθυνση.

Ο Νάγκελ πίεςε την σκανδάλη και το όπλο έκπυρσοκρότησε αλλά ή σφαίρα σπινώθηκε στον τοίχο.

Ταχύς ο Τρομοκράτης έκανε ένα πήδημα και άρπαξε τον ντέτεκτιβ απ' τον λαιμό.

Οι δυό άνδρες κυλίστηκαν στο πάτωμα, βγάζοντας κραυγές μίσους και λύσσας.

Ο Τρομοκράτης, κατόρθωσε να βγάλη το μαχαίρι του και το ύψωσε για να το καταφέρει στα στήθη του άστυνομικού.

Εκείνος έπρόλαβε και του συγκράτησε το χέρι και ή πάλι έξακολουθούσε με πείσμα που μεγάλωνε όλοένα.

Η Άννα όμως δεν έμεινε άδρανής. Επάλευαν μπροστά της ο Τρομοκράτης, ο άνθρωπος που έλάτρευε, και ο Ρίσαρντ Νάγκελ, ο φίλος του αδελφού της, ο άνθρωπος που ήρθε για να την πάρη πάλι στην ζωή.

Χωρίς διαταγιά άπεφάσισε να βοηθήσει τον κακοποιό, έστω και σκοτώνοντας τον ντέτεκτιβ. Με γρήγορες κινήσεις έπλησίασε τους συμπλεκόμενους κι' άδραξε το χέρι του Νάγκελ, που κρατούσε το περίστροφο και με μιό μεγάλη προσπάθεια κατόρθωσε να του άποσπάσει το όπλο. Και άκούμπησε το σδόν κρότφο του άστυνομικού τον όποιον κρατούσε άκίνητος ο Τρομοκράτης.

—Μείνε ήσυχος, του φώναξε, γιατί δεν θάργηση να σου τινάξω τα μυαλά σδόν άέρα.

Ο άστυνομικός παρέλυσε. Η ψυχρή κάννη του πιστολιού που ήταν στηριγμένη σδόν κρότφό του, τον έκανε να χάσει το θάρρος του έντελως. Το αίσθημα της αυτοσυντηρήσεως του εδάμασε το άκατάβλητο σθένος του και τραύλισε με άγανάκτηση.

—Είμαι στην διάθεσή σας. Κάνετε με ό,τι θέλετε.

Ο κακοποιός άφηρε ένα κατάχθόνιο γέλιο και σηκώθηκε, τραβώντας και τον ντέτεκτιβ να σηκωθή.

—Κάθισε εδώ, του φώναξε, ενώ τον έσπρωχνε σε μιό καρέκλα.

Έχομε να μιλήσωμε.

Η Άννα είχε έστραμμένη ακόμα την κάννη του ρεβόλβερ προς τον άστυνομικό, που ήταν πέσμένος επάνω σ' ένα κάθισμα, καταξέσχσμένος, άξιοθρήνητος, άσθμαίνοντας.

Εφτιάξε το ντόμινό του ο κακοποιός, προσήρμησε καλά την κουκούλα στο κεφάλι του και έπλησίασε με άργά βήματα τον Νάγκελ.

—Θά σου υποβάλω μερικές ερωτήσεις, του είπε άπότομα και θέλω να μου απαντήσης με άπόλυτη ειλικρίνεια. Έχω τον λόγο σου;

—Δεν έσυνήθισα να λέω, παρά μόνο την αλήθεια, άπάντησε με τραχεία φωνή ο ντέτεκτιβ.

Ο Τρομοκράτης γέλασε —Ακόμα καλλίτερα, είπε. Κι' ύστερα από όλιγόλε-

Ο Τρομοκράτης γέλασε —Ακόμα καλλίτερα, είπε. Κι' ύστερα από όλιγόλε-

Ο Τρομοκράτης γέλασε —Ακόμα καλλίτερα, είπε. Κι' ύστερα από όλιγόλε-

Ο Τρομοκράτης γέλασε —Ακόμα καλλίτερα, είπε. Κι' ύστερα από όλιγόλε-

Ο Τρομοκράτης γέλασε —Ακόμα καλλίτερα, είπε. Κι' ύστερα από όλιγόλε-

Ο Τρομοκράτης γέλασε —Ακόμα καλλίτερα, είπε. Κι' ύστερα από όλιγόλε-

Ο Τρομοκράτης γέλασε —Ακόμα καλλίτερα, είπε. Κι' ύστερα από όλιγόλε-

Ο Τρομοκράτης γέλασε —Ακόμα καλλίτερα, είπε. Κι' ύστερα από όλιγόλε-

Ο Τρομοκράτης γέλασε —Ακόμα καλλίτερα, είπε. Κι' ύστερα από όλιγόλε-

Ο Τρομοκράτης γέλασε —Ακόμα καλλίτερα, είπε. Κι' ύστερα από όλιγόλε-

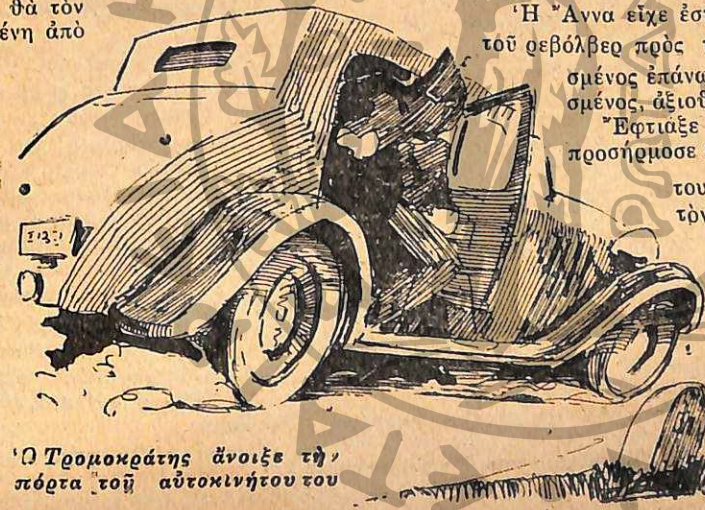
Ο Τρομοκράτης γέλασε —Ακόμα καλλίτερα, είπε. Κι' ύστερα από όλιγόλε-

Ο Τρομοκράτης γέλασε —Ακόμα καλλίτερα, είπε. Κι' ύστερα από όλιγόλε-

Ο Τρομοκράτης γέλασε —Ακόμα καλλίτερα, είπε. Κι' ύστερα από όλιγόλε-

Ο Τρομοκράτης γέλασε —Ακόμα καλλίτερα, είπε. Κι' ύστερα από όλιγόλε-

Ο Τρομοκράτης γέλασε —Ακόμα καλλίτερα, είπε. Κι' ύστερα από όλιγόλε-

λεπτή σιωπή κι' άφου έρριξε στην Άννα ένα βλέμμα, ρώτησε τον άστυνομικό.

—Θά ήθελα πολύ νά μάθαινα, ποιός σ' έφρασε ός έδω. Μπορώ, λοιπόν, νά τώ μάθω αυτό;

—Ο άστυνομικός δέν ήθελε ν' άποκαλύψη όλη την άλήθεια, γι' αυτό άπάντησε.

—Έδω δέν με ώδήγησε κανείς. Ανακάλυψα μόνος μου τώ χρησφύγετο και συνάντησα τυχαίως την μίς Άννα.

—Έστω, είπε ο Τρομοκράτης. Κι' ήρθες γιά νά συλλάβης έμένα, ή γιά νά πάρης μαζί σου την Άννα;

—Άν τώ έπετύγχανα θά τά έκα'να και τά δυό, άπάντησε με ύπερηφάνεια ο ντέτεκτιβ.

—Ο κακοποιός γέλασε πάλι θορυβώδως. Καί παρετήρησε ειρωνικά.

—Βλέπω, δυστυχώς, πώς δέν έχεις καθόλου τύχη. Ούτε τώ ένα έπέτυχες, ούτε τώ άλλο!

Κι' έξακολουθούσε νά γελά.

—Δέν μου λές, συνέχισε, έχουν άκόμη όλοι την ιδέα πώς είμαι πεθαμένος;

—Όχι όλοι, άπάντησε ο ντέτεκτιβ. Άρκετοί συνάδελφοι έδυσπίστησαν και στήριξαν, μάλιστα, σε σοβαρά έπιχειρήματα τίς άμφιβολίες τους. Έγώ, είναι ή άλήθεια, μάλλον διεφώνησα μαζί τους.

—Τούλάχιστον τώρα, παρετήρησε ειρωνικά ο Τρομοκράτης, θάχης πεισθή ότι είχες δίκιο!.

Κι' ύστερα άπό σκέψη πρόσθεσε.

—Και δέν μου λές τί θέλεις νά γίνη τώρα; Πώς πρέπει νά σέ μεταχειρισθώμε έμεις;

—Σιγά—σιγά άρχισε νά ξυπνά πάλι, μέσα στην ψυχή του άστυνομικού, ο έγωισμός κι' ή ύπερηφάνεια. Ανακάθισε στο καθύνο άποφασιστικό.

—Μή με άπειλήτε, γιατί δέν έσυνήθισα έγώ νά φοβούμαι. Μορεείτε νά κάνετε ό,τι θέλετε.

Χωρίς νά πή τίποτε ο Τρομοκράτης, έπλησίασε την Άννα, έπηρε το πιστόλι άπ' τώ χέρι της και σημάδεψε τόν άστυνομικό.

—Αυτή φαντάζομαι, φώναξε άγρια, είναι ή πιό καλή λύσις. Έβαλε τώ δάκτυλο στην σκανδάλη κι' έτοιμάστηκε νά την πιέση.

—Η Άννα παρακολουθούσε την σκηνή μηχανικά, σάν άφηρημένη. Έβλεπε τώ πιστόλι, έτοιμο νά έκλυσοκροτήση, σάν άφηρημένο, πού περίμενε με θάρρος τόν θάνατο, τόν Τρομοκράτη, πού πετούσαν άγριες στίβες τά μάτια του.

Μέσα στη ψυχή της έγινε μιά πάλη. Ήταν σωστό ν' άφήση νά σκοτωθή μπροστά της, ο Ρίσαρντ Νάγκελ! Τώ έπέτρεπε αυτό τώ πράγμα ή στοιχειώδης ήθική; Όχι! Άσφαλώς όχι!

—Έκανα ένα βήμα, πλησίασε τόν Τρομοκράτη και τού έπιασε τώ χέρι.

—Σέ παρακαλώ, τού είπε, μήν κάνης αυτό τώ πράγμα. Είναι ά πάνθ'όχι.

—Ο κακοποιός γύρισε τώ κεφάλι και την έκύταξε έπίμονα.

—Αυτό πού θά κάνω, της είπε δέν είναι παρά μιά στοιχειώδης πράξις άμύνης. Ο κύριος αυτός, όπως άκουσες, ήρθε έδω με τίς πιό κακές προθέσεις. Είναι παράλογο, λοιπόν, νά τόν κάνωμε άκίνδυνο νά μάς βιάση;

—Νά σού πώ, άπάντησε ή Άννα, είναι φίλος τού άδελφού μου και δέν θά ήθελα νά πάθω κανένα κακό.

—Ο ντέτεκτιβ πού παρακολουθούσε με προσοχή την σκηνή, βρήκε την ευκαιρία νά κάνη ένα άπότομο πήδημα και νά βρεθθή έξω άπό την πόρτα.

—Ο Τρομοκράτης τόν άντελήφθη κι' ώρμησε κι' αυτός άπό πίσω του.

Διέσχισαν γρήγορα τόν διάδρομο, τρέχοντας σάν δαιμονισμένοι μέσα στο σκοτάδι.

—Ακούστηκαν δυό πυροβολισμοί και κάποιο κορμί σωριάστηκε χάμω.

Οί άστυνομικοί κι' οί συμμορίτες συνεπλάκησαν

—Υστερα άπλώθηκε πάλι ήσυχία, πού την διέκοπταν μόνο τά βαρεία βήματα κάποιου πού διέσχισε άργά τόν διάδρομο.

—Ο Τζίν έπερίμενε με μεγάλο ένδιαφέρον τ' άποτελέσματα τών έρευνών τού Ρίσαρντ Νάγκελ. Έπιθυμούσε νά πληροφορηθή επί τέλους, την τύχη της άδελφής του, γιατί αυτή ή άβεβαιότητα τόν βασάνιζε πραγματικώς...

Κάποιο πρωί διάβασε μιά είδηση στίς έφημερίδες, πού τόν άφησε κατάπληκτο και τού γέννησε την πιό μεγάλη άπογοήτευση.

—«Ο ντέτεκτιβ Ρίσαρντ Νάγκελ», έλεγε ή είδησις, «έξηφανίσθη κατά τρώπον μυστηριώδη. Επί δύο ήδη έβδομάδας δέν δεικνύει κανένα σημείο ζωής. Οί οικείοί του εύρίσκονται εις άμηχανίαν, είναι δέ βέβαιον δέ ότι ο δυστυχής άστυνομικός θά έπαιε θύμα τού καθήκοντός του».

—Ο Τζίν άφησε την έφημερίδα νά τού φύγη άπ' τώ χέρι κι' έμεινε άκίνητος και σκεπτικός γιά πολλή ώρα.

—Άραγε, σκεπτόταν, ο Ρίσαρντ Νάγκελ σκοτώθηκε, προσπαθώντας ν' ανακάλυψη τώ μέρος πού είχαν κρυμ-

μένη την Άννα; Είχε πέσει μήπως στο χέρι της συμμορίας τού Τρομοκράτου;

Καλά—καλά δέν ήξερε τί νά υποθέση. «Όλα τού φαινόταν πιθανά και τίποτε δέν άπεκλείετο. Πάντως γιά ένα πράγμα δέν άμφέβαλε πιά. Γιά τώ ότι ο ντέτεκτιβ σκοτώθηκε, προσπαθώντας ν' ανακάλυψη την Άννα».

—Έπρεπε, λοιπόν, νά μείνουν με σταυρωμένα τά χέρια και νά συνεχίσουν τίς έρευνες. Αυτό δέν τού επέβαλλε ή συνείδησις και τώ καθήκον;

—Άσφαλώς, ναι! Όπωσδήποτε έπρεπε νά διαλύση τώ μυστήριο πού έσκέπαζε την εξαφάνιση της άδελφής του και νά έξακριβώση έπίσης τί απέγινε ή συμμορία τού Τρομοκράτου. Άπεφάσισε λοιπόν νά συνεχίση μόνος τώ έργο πού ανέλαβε ο άτυχος Ρίσαρντ Νάγκελ.

—Ένα πρωί, έντελώς ανέλπιστα πιά, ο Τζίν έλαβε ένα γράμμα άπ' την Άννα. Τώ άνοιξε, τρέμοντας άπό την συγκίνηση πού τόν κυρίευσε σάν άνεγνώρισε τόν γραφικό χαρακτήρα της άδελφής του και διάβασε.

—«Αγαπητέ Τζίν,

—Άσφαλώς θά ευχαριστηθής όταν μάθης ότι ζω άκόμα κι' ένδιαφέρονται πάντα γιά σένα. Άν θέλγης νά με δγης πήγαινε τώ βράδυ κατό τας 8 στην «Όεφορντ Στρήτ», έξω άπ' τώ ζαχαροπλαστείο «Κινέζικο Σαλόνι». Κάποιος φίλος μου, πού σέ γνωρίζει, θά σέ οδηγήση άμέσως σέ μένα.

—«Άννα».

—Ο Τζίν πέταξε άπ' την χαρά του. Αυτό τώ γράμμα ήταν άνέλπιστο. Θά έλύοντο τώρα όλες οί άπορίες του, με τόν πιό καλλίτερο τρόπο.

—Όσοπυ νάρθη ή ώρα τού ραντεβού, δέν μπορούσε ναύρη ήσυχία. Βημάτις νευρικά πάνω κάτω στο δωμάτιό του κι' ύστερα βγήκε έξω, γυρίζοντας άσκοπα στους δρόμους.

—Πληνίθηκε άκνητή ώρα μέσα στους δρομίσκους τού Χάιντ Πάρκ, άπολαμβάνοντας τώ καθαρό μυρωμένο αεράκι. Στίς 8 παρ'ά τέταρτό βρισκόταν στον τόπο τού ραντεβού.

Δέν περίμενε και πολύ. Κάποιος άγνωστος τόν πλησίασε και τού είπε μ' ευγένεια.

—Έχετε την καλωσύνη, μίστερ Τζίν, νά μ' ακολουθήσετε. Είμαι ο άπεσταλμένος της άδελφής σας.

—Ο Τζίν χαμογέλασε, τού έσφιξε τώ χέρι και τόν άκολούθησε πρόθυμος.

Πήραν τώ λεωφορείο και διέσχισαν τόν Άβενολ—Στρήτ.

(Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΜΙΑΣ ΦΑΡΣΑΣ

Θά περάση τή νύκτα του στο φρέσκο!

Έτρεξε νά ειδοποιήση τόν Έρρίκο ότι κι' ή νύκτα εκείνη ήταν δική τους.

Τώ άλλο πρωί περίμεναν κι' οί δυό νά γυρίση ο Έττορε, καταθνημένος γιά τώ λάθος της άστυνομίας.

—Άλλά δέν φάνηκε. Τότε ή Μόνικα άποφάσισε νά έξαβριβώση τί συνέβαινε. Τώ πρόσωπο στο όποιο άπετάνθη γιά νά της έπιτραπή νά δη τόν άνδρα της, πρόσεξε τή λεπτομέρεια ότι ή Μόνικα δέν έδειχνε καμμία έξαιρετική έκπληξη γιά τή σύλληψη τού άνδρός της, πράγμα πού έβάραινε τή θέση του κι' είχε άργότερα τίς συνέπειές του.

—Άκους εκεί! φώναξε ο σύζυγος της Μόνικας, μόλις την είδε. Νά με νομίζουν δολοφόνο!

—Ω, είναι άνήκουστο! Άνήκουστο! άπήντησε ή νέα γυναίκα. Δέν φαντάζεσαι την ταραχή μου.

Δέν ήξερε καλά άν έπρεπε νά χαιρείται γιά τήν έλευθερία της ή ν' άνησυχή γιά τήν τύχη τού άνδρός της.

—Η παρεξήγησις δέν θά κρατήση πολύ, εύτυχώς! Έλεγε ο Έρρίκο. Άς έπωφεληθώμε λοιπόν.

Και πράγματι έπωφελήθηκαν. Άλλά ή παρεξήγησις διήρκεσε, χάρις σέ μερικές διαβολεμένες συμπλώσεις. Πρώτον ή άστυνομία βοήκη στο σπίτι τού Έττορε ένα ζευγάρι γάντια όμια μ' εκείνα πού είχε αφήσει ο δολοφόνος κοντά στο πτώμα.

—Μά όλοι οί άνθρωποι πού οδηγούν αυτοκίνητο, φορούν τέτοια γάντια! άπήντησε ο Έττορε.

Τά δυό ζευγάρια ήταν τού ίδιου μεγέθους.

Και κάτι άκόμη πιό σοβαρό. Ο Έττορε έβεβαίωσε ότι δέν ήξερε καθόλου τόν Τζιατσίντο Τεπάρο. Κάποια γυναίκα όμως έδήλωσε στην άστυνομία, πώς είχε ίδιή τους δυό άνδρες νά συζητούν μεταξύ τους, κοντά σ' αυτοκίνητά τους, σ' ένα δρόμο τού δάσους.

—Α, θυμούμαι είπε ο Έττορε. Συνήντησα μιά μέρα ένα κύριο, τού όποίου τώ αυτοκίνητο είχε πάθει βλάβη. Τού έπρότεινα νά τόν βοηθήσω. Άλλά δέν ήξερα ποιός ήταν.

Τέλος, ύπηρχε μιά άλλη ένδειξις. Έπειτα άπό τώ έγκλημα, ο Έττορε είχε πληρώσει 200 χιλιάδες λιρέττες, τώ ύπόλοιπό της άξίας της βίλλας του. Έγινε ένας έλεγχος της περιουσίας του και τότε αναγκάστηκε νά δηλώγη ότι δέν έδήλωνε όλα τά εισοδήματα, ότι έξεγελοΐσε νώ κράτος.

—Όλα αυτά ήσαν άληθινά. Δέν άρκοΐσαν όμως νά πεισθή ή δικαιοσύνη. Η υπόθεσις είχε πάρει άσχημο δρόμο. Η Μόνικα δέν γελούσε πιά.

—Θά παρουσιασθώ και θά δημολογήσω ότι έγώ έγραψα την καταγγελία εκείνη, έλεγε στον Έρρίκο, με τόν όποιον είχε παύσει πιά ν' άνταλλάσση έρωτικά χάδια.

—Δέν ύπάρχει λόγος, της άπαντούσε εκείνος. Θά τόν αφήσουν πάντως έλεύθερο. Δέν μπορεί νά σταθή μιά τέτοια κατηγορία.

Δέν φανέριανε όμως την πραγματική του σκέψη. Άν ή Μόνικα μιλούσε, θά έδημιουργείτο σκάνδαλο, πού μπορούσε νά τόν βιάση στην σταδιοδρομία του. Ήταν προτιμότερο ν' αφήσουν τά πράγματα νά τακτοποιηθούν μόνα τους...

... Άλλά δέν τακτοποιήθηκαν! Ο Έττορε πέρασε άπό τώ κακούργιο δικείο! Η σύζυγος κλαίοντας, όμολόγησε στους δικαστάς την άλήθεια. Εκείνοι όμως ήσαν βέβαιοι ότι τούς έλεγε ψέματα γιά νά σώση τόν άνδρα της.

Κι' έτσι ο Έττορε καταδικάστηκε σέ 10 χρόνων καταναγκαστικά έργα!

—Ένα έτος άργότερα, ένώ προσπαθούσε νά δραπετεύση άπ' τά κάτεργα, κολυμπώντας, έφρανόθηκε άπό τούς καρχαρίες, πρίν προλάβουν νά τόν συλλάβουν οί φύλακες πού περιπολούσαν με ένα πλοiάριο γύρω άπ' τίς φυλακές.

Πέρασαν ένα αλησμόνητο άπόγευμα.

Βρισκόταν άκόμη στο Σορρέντο κι' ένας κύριος Μοντάνα, διπλωματικός άκόλουθος μιάς πρεσβείας, ο Μοντάνα και ή Μόνικα γνωρίστηκαν, άρρεσαν ο ένας στον άλλον κι' έδειξαν την άμοιβαία τους προτίμηση. Υπήρχε όμως ένο πολύ έννοητικό έμπόδιο. Ο Έττορε πού δέν έννοούσε νά ξεκολλήση άπό τώ πλευρό της γυναίκας του...

—Ο Μοντάνα και ή Μόνικα τώ μόνο πού μπορούσαν νά κάνουν ήταν ν' άνταλλάξουν κάπου—κάπου μερικά φιλιά στα πεταχτά πού μεγάλωσαν την φλόγα των άντι νά την σβύσουν. Πώς νά κατόρθωναν νά μείνουν μόνοι δυό ώρες... Άς ήταν δύνα όν ν' άπαλλαγή ή Μόνικα άπό τόν άνδρα της γιά λίγη ώρα... Άλλ' αυτό ήταν ένα υπεράνθρωπο κατόρθωμα!

—Ένα βράδυ, ή Μόνικα κι' ο Μοντάνα χόρευαν μαζί στην αίθουσα τού Καζίνο, ο Έττορε καθισμένος σ' ένα τραπέζι, τούς έχαμογελοΐσε άπό μακριά. Κι' εκείνοι τού άνταπεδίαν ύποκριτικά τώ χαμόγελό του.

—Βρήκα! είπε έξαφνα ο Έρρίκο στη φίλη του. Θά μωρεάσω με νά έχωμε δικό μας ένα ολόκληρο άπόγευμα... Τώ μέσον είναι πολύ άπλό. Θά στείλωμε ένα άνώνυμο γράμμα στο όποιον θά καταγγέλωμε τόν άνδρα σου ως δολοφόνο τού Τζιατσίντο Τεπάρο. Η άστυνομία θά τόν καλέση στη Νάτρα γιά νά τόν άνακρίνη. Και άν ή καταγγελία μας είναι επιτήδεια σκηνοθετημένη, θά τού χρειασθώ όλο τώ άπόγευμα γιά ν' άποδείξη την άθωότητά του. Έτσι θά μείνωμε άρκετες ώρες έλεύθεροι.

—Θαυμάσια! συμφώνησε ή Μόνικα, κυττάζοντας με πόθο τόν χορευτή της.

Τώ άλλο πρωί κανόνισαν μαζί όλες τίς λεπτομέρειες. Ο Έρρίκο έδωσε τώ χαρτί κι' ή Μόνικα έγραψε τώ γράμμα, αλλάζοντας τόν γραφικό της χαρακτήρα.

—Όταν έφθασε ή κλήσις της άστυνομίας, ή Μόνικα προφασίσθηκε δυνατό πονοκέφαλο, γιά νά μήν της ζητήση ο άνδρας της νά πάη μαζί του.

—Η νέα γυναίκα μόλις και μετά βίας κατόρθωσε νά συγκρατήση τά γέλια της, βλέποντας την ταραγμένη φυσιογνωμία τού συζύγου της. Μόλις έμεινε μόνη, πήδησε άπό τώ κρεβάτι της, ντύθηκε βιαστικά κι' έτρεξε νά συναντήση τόν άγαπημένο της. Οί δυό έρασταί πέρασαν ένα αλησμόνητο άπόγευμα. Στίς έξη ή Μόνικα έφυγε, γιά νά γυρίση στο σπίτι της εγκαίρως, πρίν άπό τόν σύζυγό της. Άλλά ο Έττορε δέν φάνηκε καθόλου εκείνο τώ βράδυ.

—Ο δυστυχισμένος, έκπληκτος και άγανακτισμένος γιατί τόν είχαν ύποπτευθή, είχε χλωμιάσει, είχε κοκκινίσει και χαιρίς νά τώ καταλάβη, περιέπεσε σέ άντιφάσεις. Και τώ άποτέλεσμα ήταν νά τόν προφυλακίση ή άστυνομία.

—Τόν κακομύρη, είπε ή Μόνικα γελώντας, όταν τώ έμαθε.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Π. ΝΤΟΜΙΝΓΚΙ

ΟΜΙΛΕΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

Πώς ανακαλύπτονται τὰ ἐγκλήματα.—Πώς υπολογίζεται ὁ χρόνος.—Φόνος ἢ αὐτοκτονία.—Δηλητη-
ριάσεις, βιασμοί, ἀπαγχονισμοί κ. λ. π.

Ἡ ἱατροδικαστική, κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ἔχει ἐπιτελέσει ἀληθινὰ θαύματα. Ἡ συμβολή της, στὴν ἀνακάλυψη ἑνὸς ἐγκλή-
ματος, εἶναι ἐκπληκτική. Φθάνει, κάποτε, μέχρις ἀπίστευτου βαθ-
μοῦ. Ὁ Ἀμερικανὸς ἱατροδικαστὴς Χάβελος Σάμ μίλησε, τελευ-
ταίως, στοὺς δημοσιογράφους, γιὰ τὶς καταπληκτικὰς ἐπιτυχίες τῆς
ιατροδικαστικῆς. Κι' ὅτι ἀπεκάλυψε εἶναι, πράγματι, ἀπίστευτο.
Μοῦ παρουσιάστηκε, εἶπε, αὐτὴ ἡ περίπτωση: Συνελήφθη μιὰ
γυναίκα, ἡ ὁποία διετείνετο ὅτι ἐγέννησε νεκρὸ τὸ παιδί της. Ὡ-
στόσο ὑπῆρχαν πληροφορίες ὅτι τὸ παιδί τὸ σκότωσε αὐτή, ἐπει-
δὴ ἦταν ἐξώγαμο.

Ἡ ἀλήθεια δὲν ἦταν δύσκολο ν' ἀποκαλυφθῇ. Ἐκανα νεκρο-
ψία στὸ ἀρτιγέννητο κι' ἐβγαλε τοὺς πνεύμονάς του. Τοὺς ἔκανα
σὲ τεμάχια καὶ τοὺς ἔρριξα μέσα στὸ νερὸ. Ἄν τὸ παιδί εἶχε γεν-
νηθῇ νεκρὸ, ὅπως διετείνετο ἡ μητέρα, οἱ πνεύμονες δὲν θὰ εἶχαν
καθόλου ἀέρα στὶς κυψελίδες των καὶ θὰ ἐπέπλεον στὸ νερὸ. Ἄν
τὸ παιδί, ἐσοικώθηκε μετὰ τὴν γέννησή του οἱ πνεύμονές του θὰ
εἶχαν ἀέρα καὶ θὰ βούλιαζαν, φυσικά. Στὴν περίπτωσιν λοιπόν,
ποῦ μοῦ παρουσιάστηκε, ἡ μητέρα ἦταν ὁ δολοφόνος τοῦ παιδιοῦ
της. Οἱ πνεύμονες, ὅταν τοὺς τοποθέτησα στὸ νερὸ, βυθίστηκαν
ἀμέσως.

Καθορισμὸς τοῦ χρόνου τοῦ θανάτου.

Πολὺ σπουδαῖο κεφάλαιο στὴν ἱατροδικαστική, εἶπε ὁ Χάβε-
λος Σάμ, ἀποτελεῖ κι' ὁ καθορισμὸς τοῦ χρόνου τοῦ θανάτου ἐ-
νὸς ἀτόμου. Αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται, κυρίως, μὲ τὴν ἐξέταση τοῦ μα-
τιοῦ. Ὁ κερατοειδὴς χιτὼν ἀποξηραίνεται κι' ἔτσι τὸ μάτι θολώ-
νει ἀπὸ τὴν πρώτη ὥρα. Ἐπίσης στὸν ἄνω κανθὸ σχηματίζεται
μιὰ μεγάλη κηλίδα, ἡ ὁποία, σιγὰ—σιγὰ, καταλαμβάνει ὁλόκληρο
τὸ μάτι καὶ τὸ καταστρέφει, πράγμα ποὺ γίνεται τὴν δεύτερη μέ-
ρα ἀπὸ τοῦ θανάτου. Ἄν ὁ κερατοειδὴς εἶναι διαυγής καὶ τὸ
πτώμα θερμὸ, ὁ θάνατος ἐπῆλθε μόλις πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα. Ἄν ὁ
κερατοειδὴς εἶναι θολός, τὸ πτώμα θερμὸ καὶ αἱ «πρωματικά»
ὑποστάσεις—δηλαδὴ αἱ διάφορα ἀλλοιώσεις ποὺ παρουσιάζουν
τὰ πτώματα—ἀρχίζουν νὰ φαίνονται, τότε ὁ θάνατος ἔγινε
πρὸ 2 ὥρῶν. Ἄν ὁ κερατοειδὴς εἶναι θολός, τὸ πτώμα θερμὸ
καὶ φαίνονται ὁλοκάθαρα αἱ «πρωματικά» ὑποστάσεις, ὁ θάνα-
τος ἐπῆλθε πρὶν ἀπὸ 3 ὥρες. Ἄν ἀρχισε πρωματικὴ ἀκαμψία,
πρὸ 3—4 ὥρῶν ἂν παραβιάσωμε τὴν ἀκαμψία καὶ αὐτὴ ἐπανέλ-
θῃ, πρὸ 3—16 ὥρῶν πρὸ 16—36 ὥρῶν.

Ἄν ὁ ἄνθρωπος ἔπαθε ἀγωνία, πρὶν νὰ πεθάνῃ, αὐτὸ τὸ κα-
ταλαβαίνουμε, συνεχίζει ὁ Χάβελος Σάμ, ἀπὸ τὴν ἐξέταση τοῦ ἡ-
πατος. Ἄν βροῦμε στὸ ἥπαρ γλυκογόνο ἢ σάκχαρο, σημαίνει ὅτι
ὁ δολοφονηθεὶς ἐλάμβανε τροφήν, καὶ ἐπομένως δὲν ἀρρώστησε
καὶ δὲν ἔπαθε καμμιὰ ἀγωνία.

Ἄλλες λεπτομέρειες.

Ἄν ἔγινε ἡ ὄχι ἔκτρωσις, αὐτὸ τὸ καταλαβαίνουμε ἀπ' τὴν ἐξέ-
ταση τῶν γεννητικῶν ὀργάνων τῆς γυναίκας. Ὅσες τέτοιες περι-
πτώσεις μοῦ παρουσιάστησαν, παρετήρησα ὁ Χάβελος Σάμ, τὶς
διεπίστωσα ἀμέσως.

Ἐπίσης ἀπὸ τὴν θέσιν ποὺ θὰ βροῦμε ἓνα πτώμα ποῦναι
πεσμένο κάτω ἀπὸ ἓνα παράθυρο, καταλαβαίνουμε ἂν προκείται
περὶ ἐγκλήματος ἢ αὐτοκτονίας. Ἄν βρεῖται κοντὰ στὸν τοίχο,
εἶναι, κατὰ κανόνα, ἐγκλημα, ἂν εἶναι μακριά, αὐτοκτονία. Ἐπί-
σης ἐξετάζουμε νὰ δοῦμε ἂν φέρῃ ἡ ὄχι κακώσεις. Ἄν φέρῃ,
συμπεραίνουμε ὅτι προηγήθη τοῦ ἐγκλήματος πάλι.

Πολλὲς φορές μᾶς παρουσιάζονται καὶ κάτι περίεργες περι-
πτώσεις. Μᾶς καλοῦν νὰ
γνωμοδοτήσωμε, ἐπὶ νεκρο-
φανείας. λ. χ. ἂν ὁ ἄνθρω-
πος πέθανε ἢ ζῇ.

Ἐγὼ, καταφεύγω σ' αὐ-
τὸν τὸν ἀλάνθαστο τρόπο
ἐξακριβώσεως. Βυθίζω μιὰ
βελόνη στὸ στήθος κι' ἐξε-
άγω τὴν ἀντίδρασιν τῶν
τῶν. Ἄν εἶναι ζῶν, ὁ

Βιασμοί

Μία μεγάλη κοινωνικὴ πληγὴ, εἶναι κι' οἱ βιασμοὶ γυναικῶν,
ποὺ γίνονται συχνὰ ἀπὸ κτηνανθρώπους.

Σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις ἐξετάζουμε ἂν φέρῃ ἡ ὄχι κακώσεις
ἢ γυναίκα, νυχτὶς, ἐκδορὲς κ. λ. Ἐπίσης ἂν ἔχη διαρρηγὴ ὁ παρ-
θενικὸς ὕμηνος.

Ἐπίσης προσπαθοῦμε νὰ ἐξακριβώσωμε ἂν πῆρε χλωροφόρ-
μιο ἢ αἰθέρα, ἂν καὶ ὁ βιασμός, τότε, εἶναι πολὺ δυσχερὴς, ἐνῶ
μὲ οἰνόπνευμα εἶναι πρὸς εὐχολος, ἰδίως, μάλιστα μὲ «ἰλαρὸ ἀέ-
ριο» καὶ ἐνέσεις μορφίνης.

Οἱ πρὸ πολλῶν περιπτώσεις ποὺ μοῦ παρουσιάζονται, εἶπε ὁ
Χάβελος Σάμ, εἶναι ἡ ἐξέταση διαφόρων τραυμάτων, γιὰ νὰ δια-
πιστωθῇ πῶς προήλθαν.

Ἀπὸ τὸ σχῆμά τους ποῦναι νὰ καταλάβῃ ἀσφαλῶς,
ποῦ εἶναι τὸ φονικὸ ἐργαλεῖο ποὺ τὰ προκάλεσε. Ἀπὸ τὴν πύξη
τοῦ αἵματος δὲ κι' ἀπὸ τὸν χρόνον ποὺ ἀπαιτήθηκε γιὰ νὰ μετα-
τραπῇ ἡ θρομβινογόνος σὲ θρομβίνη, υπολογίζεται κι' ἡ ὥρα
κατὰ τὴν ὁποίαν ἔγινε τὸ τραῦμα.

Ἐγὼ, καθώρθωσα, ἐξετάζοντας ἓνα τραῦμα νὰ διαπιστώσω
ὅτι προεκλήθη ἀπὸ εἰδικὸ στιλέττο, ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦν μόνο
ἐλάχιστοι Ἴταλοί, τῆς δεύτερης ἰταλικῆς παροικίας τῆς Νέας Ὑ-
όρκης.

Ὑστερα ἀπὸ τὴν διαπίστωσή μου στάθηκε εὐκόλο ν' ἀνακα-
λυφθῇ ὁ δολοφόνος.

Σὲ κάποιον παλιὸ τοῦ κοστοῦμι βρήκαμε σταγόνες αἵματος, τὶ
ὁποῖες ἐξήτασα μὲ εἰδικὴ ἀντίδραση καὶ καθώρισα ὅτι εἶναι ἀν-
θρώπινες κι' ὄχι ζώου, ὅπως διετείνετο ὁ δολοφόνος.

Μία περίεργη περίπτωση.

Ἀλλὰ ἡ πρὸ περίεργη περίπτωση, εἶναι ἡ ἐξῆς, ποὺ μοῦ πα-
ρουσιάστηκε τελευταίως. Βρέθηκε κρεμασμένος κάποιος πλούσιος
κτηματίας, μὲ ἓνα βρόγχο ἀπὸ τὸν φεγγίτη τοῦ δωματίου του.

Ἦταν, ἄραγε, αὐτοκτονία, ἢ ἐγκλημα;

Ὅταν ἐπῆγα κι' ἐξήτασα τὸ πτώμα, παρετήρησα ὅτι δὲν ἔφερε
καμμιὰ κάκωση, ποὺ νὰ μαρτυρῇ πάλι ποὺ προηγήθηκε, ἐκτὸς
ἀπ' τὸ σφίξιμο τοῦ βρόγχου στὸν λαιμό.

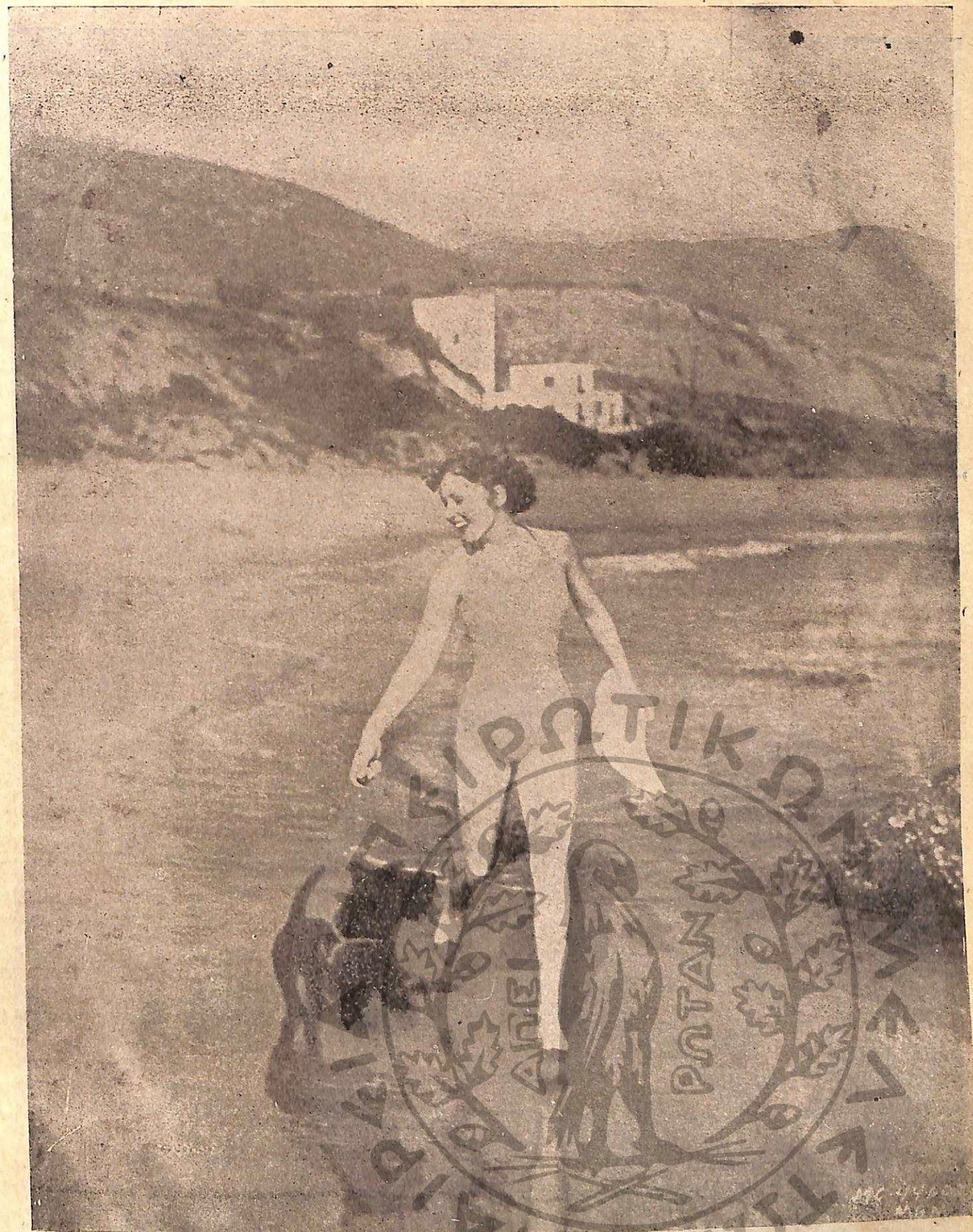
Ἐξετάζοντας ὅμως τὶς κακώσεις αὐτῆς τοῦ λαιμοῦ, καθώρθω-
σα νὰ διακρίνω πιέσεις μὲ δάκτυλο, πράγμα ποὺ μ' ἔπεισε ὅτι
κάποιος ἀρπάξε ἀπ' τὸν λαιμὸ τὸν κτηματία καὶ τοῦ πέρασε τὸν
βρόγχο.

Ἀλλὰ ποῖος ἦταν; Κι' αὐτὸ ὅμως τὸ ἐξακριβώσα. Τὰ ἀποτυ-
τωματῶν τῶν δακτύλων τὰ συγκρίναμε, στὴν εἰδικὴ ὑπηρεσία ἀπο-
με τὸν δολοφόνον, ποὺ ἦταν ὁ μαῦρος Στέφ Ρέισερ.

Αὐτὸ θεωρήθηκε ὡς
ἄθλος καὶ μοῦ ἔδωσαν
συγχαρητήριο γράμμα ἐν-
διοχείτως τοῦ Ρουζβέλτ.

Αὐτὰ ἐπιτυγχάνει ἡ ἱ-
ατροδικαστική, ποὺ ἔγινε,
ἀσφαλῶς, ὁ πρὸ ἀπηνῆς
διώκτης τοῦ ἐγκλήματος.

ΧΑΒΕΛΟΣ ΣΑΜ
ΠΑΝΘΕΟΝ

Φωτογραφίαι Μέτρο—Γκόλντνι

ΠΑΝΘΕΟΝ

MATZ EBANΣ

2041

ΛΟΥΙΖΑ ΑΝΡΥ

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ-ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΑΝ. ΦΡΑΝΣ ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

Ἐπειδὴ ἡ Γουλιελμίνα εἶχε ἀρνηθῇ νὰ παντρευτῇ τὸν ἀνηψιὸ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, τὴν εἶχε φυλακίσει τὴν φτωχὴ πριγκίπισσα, ὁ πατέρας τῆς, στὴ πύλῃ κάμαρα τοῦ πύργου τοῦ πύργου, ἐνὸς πύργου τόσο ψηλοῦ, ὥστε τὰ σύννεφα βρισκόνταν πῶς κάτω ἀπ' αὐτὸν καὶ τὰ πουλιά, πού ἤθελαν νὰ χτίσουν ἐκεῖ τὶς φωλιές τους, ἔνοιωθαν τὰ φτερά τους, νὰ κουράζονται πρὶν φθάσουν στὰ ὕψη του.

Ὅσοι ἐβλεπαν ἀπὸ μακριὰ τὸ λευκὸ φόρεμα τῆς φυλακισμένης ν' ἀνεμίζεται στὸν ἐξώστη τοῦ πύργου, στὰ μισοοὐρανα, νόμιζαν πὼς ἦταν ἓνας ἄγγελος πού εἶχε πέσει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ, κι' ὄχι μιὰ κόρη πού εἶχε ἀνέβει ὡς ἐκεῖ ἀπ' τὴ γῆ. Ὁλημερίς κι' ὀλονυχτὶς ἡ Γουλιελμίνα δὲν ἔπαυε νὰ θρηνητῇ στὴ φυλακὴ τῆς, ὄχι ὡς ἐπὶ τὴν εἶχαν ἀπομακρύνει ἀπὸ τὶς συντροφισσές τῶν παιγνιδιών τῆς, ἀλλὰ γιατί τὴν εἶχαν χωρίσει ἀπὸ τὸν Ἐμμερῦ, τὸν ὥραϊο ἀκόλουθό μετὰ τὰ ξανθὰ σγουρὰ μαλλιά καὶ τὰ τριανταφυλλένια μάγουλα, στὸν ὁποῖον ἐκείνη εἶχε δώσει τὴν καρδιά τῆς γιὰ νὰ μὴ τὴν ξαναπαρῇ πίσω ποτέ.

Μὰ κι' ὁ Ἐμμερῦ δὲν ἦταν λιγώτερο θλιμμένος. Καὶ μιὰ μέρα, ἀκουμπισμένος στὸ παράθυρο τῆς φυλακῆς ὅπου τὸν εἶχαν κλείσει καὶ σκύβοντας τὸ κεφάλι του στὸν ἀπότομο γκρεμνὸ, στὴν ἄκρῃ τοῦ ὁποῖου βρισκόταν τὸ κελλί του εἶπε τὰ θλιβερὰ αὐτὰ λόγια :

—Τί μοῦ χρειάζεται πῶς ἡ ζωὴ ἀφοῦ μ' ἐχώρισαν ἀπὸ κείνη πού ἦταν ἡ μοναδικὴ εὐτυχία τῆς υπάρξεώς μου ; Ὅσο βρισκόμουν ἀκόμῃ κοντὰ τῆς, ὀνειροπολοῦσα ἓνα ἔνδοξο μέλλον, γεμάτο νικηφόρους πολέμους κι' εὐγενεῖς περιπέτειες. Ἦθελα ν' ἀποκτήσω μεγάλη δόξα γιὰ νὰ τῆς τὴν προσφέρω σὰν μὴν ἀνθοδέσμη ἀπὸ λουλούδια τοῦ κάμπου. Ἦθελα νὰ γίνω δοξασμένος γιὰ νὰ με ἀνταμείψῃ ἐκείνη με ἓνα χαμόγελό τῆς. Μὰ τώρα πᾶς πού μοῦ τὴν πήραν οὔτε ἡ φήμῃ τοῦ ὀνόματός μου. Τίποτε δὲν με κρατᾷ στὴ ζωὴ καὶ τὰ μάτια μου μποροῦν νὰ κλείσουν γιὰ πάντα ἀφοῦ δὲν τοὺς εἶναι γραφτὸ νὰ ξαναῖδουν τὴν πολυαγαπημένη τους Γουλιελμίνα.

Κι' ὕστερ' ἀπὸ ἓνα βαθὺ στεναγμὸ, ὁ φτωχὸς ἀκόλουθος ἀνέβηκε στὸ παράθυρο κι' ἔπεσε στὴν ἄβυσσο.

...θυμὸν τὸν ὁμοῖο ξαπθὸ ἀκόλουθο...

Πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτά ὅμως τρία χελιδόνια εἶχαν καθίσει ὅχι μακριὰ ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ φυλακισμένου, σ' ἓνα κλαδί μιᾶς ἀνθισμένης ἀκακίας κι' ἀκουσαν ὅλα τὰ λόγια τοῦ φτωχοῦ Ἐμμερῦ ἂν κι' ἔκαναν πὼς δὲν ἔδωσαν καμμιὰ προσοχὴ σ' αὐτόν.

- Δὲν εἶναι μεγάλο κρῖμα εἶπε τὸ ἓνα.
- ...νὰ φωλιάξῃ μιὰ τόσο μεγάλη θλίψη... πρόσθεσε τὸ ἄλλο.
- ...σὲ μιὰ τόσο νέα καρδιά ; συνεπλήρωσε τὸ τρίτο.
- Καὶ νὰ χύσουν τόσα δάκρυα... εἶπε πάλι τὸ πρῶτο.
- ...τόσο πικρὰ δάκρυα... πρόσθεσε τὸ δεύτερο.
- ...αὐτὰ τὰ ὁμοῖα μάτια... στέναξε τὸ τρίτο.

Τὸ ὅτι τὰ πουλιά αὐτὰ μιλοῦσαν, δὲν πρέπει νὰ σᾶς φαίνεται ἐκπληκτικὸ, γιατί δὲν ἦσαν πραγματικὰ πουλιά ἀλλ' ἄγγελοι τοῦ οὐρανοῦ πού εἶχαν πάρει τὴ μορφή χελιδονίων μικραίνοντας τὰ φτερά τους. Αὐτὸ ἄλλωστε τὸ κάνουν συχνὰ τὰ οὐράνια πνεύματα πού τρυπῶνουν ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κλαδιά κι' ἀκοῦνε τί λένε οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ κάτω. Μὰ δὲν τὸ κάνουν ἀπὸ κακὴ πρόθεση, γιατί ὅταν τοὺς ἀκούσουν νὰ λένε ἄσχημα λόγια, δὲν ἀναφέρουν τίποτε στὸ Θεό.

—Δὲν νομίζετε πὼς θὰ ἦταν σωστό... εἶπε σὲ λίγο τὸ πρῶτο χελιδόνι.

—...νὰ σώσωμε τὸν Ἐμμερῦ... πρόσθεσε τὸ δεύτερο.

—...ἀπὸ ἓνα τόσο φορικτὸ θάνατο ; συμπλήρωσε τὸ τρίτο.

—Κι' ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θὰ θυμώσει καθόλου...

—...ἂν πάρωμε μαζί μας αὐτὸν τὸ φτωχὸ νέο...

—...στὸν Παράδεισό του ;...

Κι' ἀμέσως τὰ τρία χελιδόνια πέταξαν πρὸς τὸν ἀπελιπμένο ἀκόλουθό τῆ στιγμῇ πού ἔφευγε ἀπὸ τὸ παράθυρο, καὶ πρὶν χτυπήσῃ τοὺς βράχους τοῦ γκρεμοῦ, τὸν ἄρπαξαν μετὰ τὰ φτερά τους πού εἶχαν πάλι γίνῃ φτερά ἁγγέλων καὶ τὸν σήκωσαν μαζί τους στὸν οὐρανόν.

Ὁ Ἐμμερῦ ξαφνιάστηκε πολὺ βλέποντας ὅτι δὲν εἶχε πεθάνει κι' ἔμεινε εὐχαριστήμενος ὅταν ἔμαθε πού τὸν ὀδηγοῦσαν οἱ ἄγγελοι. Ἀρχίσε νὰ τοῦ, εὐχαριστεῖ, πρῶτα πού ἄρρεσε τοὺς σωτήρες του, γιατί εἶναι πάντα εὐχάριστο νὰ συναντᾷ κανεὶς εὐχαριστίες ἐκ μέρους ἐκείνου πού τὸν ὑποχρέωσε. Πάνω ἀπὸ τὰ στίβια

καὶ τὰ παλάτια, καὶ τὰ ἔλατα τῶν βουνῶν, οἱ ἄγγελοι διέσχισαν τὸν γαλάζιο αἰθέρα καὶ τὰ σύννεφα. Πετοῦσαν τόσο γρήγορα ὥστε, ὁ ἀνεμὸς παρ' ὅλη τὴν ἐπιθυμίαν πού εἰσώθη νὰ τοὺς παραβῇ, ἀναγκάστηκε στὸ τέλος νὰ παρητηθῇ τοῦ σκοποῦ του καὶ σιάθηκε πίσω τους λαχανιασμένος.

Μὰ σὲ λίγο, ὅταν ἡ πολιτεία χάθηκε ἐκεῖ κάτω, πίσω τους, μιὰ μεγάλη ἀησιόχρεια ἐκυρίευσεν τὸν Ἐμμερῦ.

—Ὁραῖοι ἄγγελοι, τοὺς ρώτησε, δὲν φαντάζομαι νὰ εἶτε κάνει λάθος στὸν δρόμο ;

—Ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια οἱ ἄγγελοι γέλασαν κι' ἔβλεψαν :

—Πιστεύεις λοιπόν, νίε μας...

—...ὅτι δὲν ξέρωμε...

—...τὸ δρόμο τοῦ Παραδείσου ;

Ὁ Ἐμμερῦ, λίγο νηροπιασμένος τοὺς ἀπήντησε ἴσως.

—Συγχωρήστε με, ὡραῖοι ἄγγελοι. Σᾶς ἔκανα μιὰ ἐρωτησὶ τῆς ὁποίας δὲν κατόλθατε τὴ σημασία. Ἄλλοτε δὲ μὲς θὰ ἀσέβηγομαι καλλίτερα...

Τὰ λευκὰ φτερά τῶν ἁγγέλων χτυποῦσαν ἀδιάκοπα στὸν αἶρα. Δάση, βουνὰ, πεδιάδες, ἔρημα...

Ἐξαφανίζονταν πίσω τους μέσα στὰ γκρίζα σκοτάδια, κι' ἔξω ἀπὸ τὸν Ἐμμερῦ εἶδε πάνω ἀπὸ τὰ σύννεφα τὴν κορυφὴ ἐνὸς πύργου. Μιὰ κορυφὴ χαρὰς ἔφευγε ἀμέσως ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

—Ἀχ, εἶπε, φτάσαμε.

Οἱ ἄγγελοι ὅμως τὸν κῆρυξαν ἔξω ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

—Ὅχι ἀκόμῃ, εἶπε ὁ πρῶτος ἄγγελος.

Ὁ Παράδεισος δὲν εἶναι τόσο κοντὰ ὅσο φαντάζεσαι, εἶπε ὁ δεύτερος.

—...στὶς σκοτεινὲς κατοικίες τῶν ἀνθρώπων... πρόσθεσε ὁ τρίτος.

—Ὅταν θὰ περάσωμε, σιμὰ στὸν ἥλιο, ἐκεῖ ψηλά, ἀπὸ τίς φλόγες πού ἔχουν τὸ χρώμα τοῦ χιονιοῦ, θὰ βρισκίμαστε ἀκόμῃ πολὺ μακριὰ, ἀπὸ τὴν ὀλόλαμπρη πύλη τοῦ Παραδείσου, πού τὴ φυλάει τὰ χερουβείμ μετὰ τὶς χρυσῆς πανοπλίες...

Μὰ ὁ Ἐμμερῦ ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ τῶν ἁγγέλων ἠρώναξε, γαντζώνοντας στὶς φτερούγες τῶν θείων ἀγγελιοφόρων.

—Ἐφτάσαμε σᾶς λέω ! Σ' αὐτὸν ἐκεῖ τὸν Πύργο βρισκεται ὁ Παράδεισος, σ' αὐτὸν τὸν πύργο ὅπου βλέπω τὴν ἀγαπημένη μου νὰ ὑψώνη πρὸς ἔμένα τὰ χέρια τῆς, ποθεῖναι πῶς ὁμορφα κι' ἀπ' τὰ φτερά σας, ὦ ἄγγελοι !...

Οἱ ἄγγελοι ἔξαφνιάστηκαν πάλι μετὰ τὰ λόγια του κι' ἄρχισαν νὰ λένε :

(Συνέχεια εἰς τὴν σελ. 2064)

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚ ΔΟΤΑ ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο διάσημος εις την εποχήν του Λουδοβίκου 14ου δικαστής Χάρλεξ εδέχθη μίαν ημέραν την έπισκεψιν μιās κυρίας κατόπιν συστάσεως ενός φίλου του. Η κυρία του ώμίλησε περί μιās δίκης, ή οποία θά εδικάζετο υπό αυτού την επομένην και τόν παρεκάλεσε να εκδόση όπωσδήποτε ευμενή διά αυτήν απόφασιν. Ο Χάρλεξ δέν την ενεθάρρυνε διόλου.

—Εάν έχετε δίκαιον δέν θά χάσετε την δίκην σας, της ειπε.

Η κυρία άριστοκρατίς και εγωίστρια, δέν έμεινε καθόλου ικανοποιημένη εκ της άπαντήσεως και άναχωρούσα έπιθύρισε, νομίζουσα ότι ο Χάρλεξ δέν την ήκουε.

—Ο διάβολος να σέ πάρη, γέρο ού ραγκοτάγκη!

Αλλά ο δικαστής την ήκουσε.

Τήν επομένην ή κυρία εκέρδισε την δίκην και μετέβη κυώς ευχαριστήση τόν Χάρλεξ, όστις με ύφος αυστηρόν της άπάντησε.

—Μάθετε, κυρία, ότι οί γέροι ούραγκοτάγκοι θέλουν πάντοτε να ευχαριστήσουν τις γρηές των.

Ο Έρρίκος ο 4ος, έπιστρέφων εκ της πόλεως Καμπραί εις Παρισίους, διήλθεν έξ Άμιένης, της οποίας αι αρχαί τον ύπεδέχθησαν μετά μεγάλης πομπής! Ο δήμαρχος έλαβε τόν λόγον και ήρχισε μίαν μικράν προσάφνησιν, ή οποία έφαινετο άτελεύτητος.

—Πρίγκηψ, μέγιστε, έπιεικέστατε, μεγάθυμε.

—Προσθέσετε και κουρασμένε! διέκοψεν ο Έρρίκος, και άφήστε με να άναπαυθώ. Θά άκούσω τόν λόγον σας μίαν άλλην φοράν.

Η ταχεία άμαξοστοιχία σταματά άφηνιδώς την 10ην πρωϊνήν και τόσον άποτόμως, ώστε οί έπιβάται άνετινάχθησαν εκ των θέσων των. Ο έπιθεωρητής εισέρχεται εις ένα βαγόνι της δευτέρας θέσεως και δικαιολογεί την στάσιν της άμαξοστοιχίας.

—Κάποιος, κύριοι, εκτύπησε τόν κώδωνα του κινδύνου και τά φρένα έσφίχθησαν με τόσην ταχύτητα, ώστε ή τελευταία άμαξα άνετράπη. Θά άναγκασθώμεν να μεινωμεν έδώ τρεις ώρες!

—Τρεις ώρες! άνέκραξεν ένας νέος! Και έγώ πηγαίνω να τελέσω τούς γάμους μου. Με περιμένουν εις τας 11 εις την εκκλησίαν.

—Μήπως είσθε σείς, έρωτά ο έπιθεωρητής, πού εκτυπήσατε τόν κώδωνα του κινδύνου.

Είς τό θέατρον.

Δύο κύριοι συζητούν επί του έργου.

—Έχει πολύ τάλαντον ο ήθοποιός αύτός. Φιλεί με τόσον πάθος, ώστε νομίζει κανείς ότι είναι πραγματικά έρωτευμένος.

—Ναί! Και ξέρεις, αύτή με την όποιαν παίζει είναι πράγματι ή γυναίκα του...

—Τότε είναι ακόμη καλλίτερος ήθοποιός.

Είς τό θέατρον.

Δύο κύριοι συζητούν επί του έργου.

—Έχει πολύ τάλαντον ο ήθοποιός αύτός. Φιλεί με τόσον πάθος, ώστε νομίζει κανείς ότι είναι πραγματικά έρωτευμένος.

—Ναί! Και ξέρεις, αύτή με την όποιαν παίζει είναι πράγματι ή γυναίκα του...

—Τότε είναι ακόμη καλλίτερος ήθοποιός.

Είς τό θέατρον.

Δύο κύριοι συζητούν επί του έργου.

—Έχει πολύ τάλαντον ο ήθοποιός αύτός. Φιλεί με τόσον πάθος, ώστε νομίζει κανείς ότι είναι πραγματικά έρωτευμένος.

—Ναί! Και ξέρεις, αύτή με την όποιαν παίζει είναι πράγματι ή γυναίκα του...

—Τότε είναι ακόμη καλλίτερος ήθοποιός.

Είς τό θέατρον.

Δύο κύριοι συζητούν επί του έργου.

—Έχει πολύ τάλαντον ο ήθοποιός αύτός. Φιλεί με τόσον πάθος, ώστε νομίζει κανείς ότι είναι πραγματικά έρωτευμένος.

ποιός από ό,τι τόν ένόμιζα.

Μπαμπά, φορούν πανταλόνια οί άγγελοί;

—Όχι. Και γιατί ρωτάς;

—Διότι ή μαμά ρίχνει στό δίσκο της εκκλησίας πάντοτε κουμπιά!

Η καλλιτέχνης του θεάτρου ζητεί από από έναν ζωγράφον να της κάνη τό πορταϊτό της. Ο ζωγράφος δέχεται.

—Θά μου όμοιάζει πολύ; έρωτά.

—Βεβίως.

Και ή ώραία ήθοποιός.

—Διά πόσον καιρόν;

Μερικά πράγματα για τά όποια τρελ

λαίνοντι μερικοί, έχουν σέ άλλους περίεργη επίδραση. Η βασίλισσα της Γαλλίας Άννα ή Αυστριακή λιποθύμωσε όταν έ

μύριζε τριαντάφυλλα και δέν μπορούσε να τό ιδή. Ο Γερμανός γιαιρός Μαναγέτα, άναφέρει τό παράδειγμα ενός ανθρώπου, πού είχε τόση άποστρέφη στήν μουσική, ώστε ο ήχος μιās λύρας τού προκαλούσε άκατάσχετη τάση πρός ούρησιν. Ένας άλλος ξεμνύσε όταν έβλεπε ένα μουσικό όργανο.

Όταν έπαίξετο στό θέατρο ή κωμωδία τού Άριστοφάνους αι Νεφέλαι, πού έσυνύριζε τόν Σωκράτη τό θέατρο έγέμισε κόσμος. Κι' όταν ο μέγας φιλόσοφος άντελήφθη ότι οί θεαταί γύριζαν να τόν ιδούν, έσπρώχθη για να φαίνεται καλλίτερα. Η σάτυρα τού Άριστοφάνους επίδρασε τρομερά στους Άθηναίους, οί όποιοι τόν κατέδικασαν εις θάνατον. Άλλά τότε ο Άριστοφάνης, έπληγ νύχτα στόν τάφο του και έκλαψε πικρά.

Όταν ο μεγαλομανής στρατηγός δέ Βρισάκ ψυχορραγούσε ο συγγενής του έκάλεσε έναν κατοικόνιν να τόν ξεμολογήση. Ο στρατηγός τόν ειδε, συνήλθε και μεγαλομανής και στίς τελευταίες του στιγμές, τού ειπε περιφρονητικά.

Καπουκίνε, πώς έτόλμησες να λάβης τό θάρρος να μεσολαβήσης μαζί τού Θεού και τού Βρισάκ.

Ο Ρισχελιέ είχε διαφθείρει την δικαιοσύνη και χρησιμοποιούσε τούς δικαστάς έναντίον των έχθρών του. Έτσι κατώρθωσε να καταδικάση εις θάνατον τόν στρατάρχη Μαριγιάκ, φανατικόν έχθρόν του, ο όποιος κατηγορήθη για καταχρήσεις τού ταμείου τού στρατού του. Ο στρατηγός ήτιν άθώος. Και ειπε εις τούς άθλίους δικαστάς πού τού άνήγγειλαν την καταδίκην του.

—Πρέπει να συμπεράνη κανείς ο ότι Θεός φωτίζει τούς δικαστάς περισσότερο από τούς άλλους ανθρώπους άφου βοήκων στή ζωή τού Μαριγιάκ κάτι για να τόν καταδικάσουν εις θάνατον.

Ένας σπαρτιάτης πού ρίχτηκε χάμω από τόν έχθρόν του, μόλις έκατάλαβε ότι επρόκειτο να δεχθή τό θανάσιμο κτύπημα στά νώτα.

—Χτύπα με, φώναξε άπ' εμπρός, για να μην άναγκάσω τούς φίλους μου να ντρέπονται μετά τόν θάνατόν μου.

Όταν έκανε ένα καλό ο μέγας Γλάδστων, δέν ήθελε να τό θυμάται έπειτα. Κάποιος Άγγλος παρουσιάσθη μιá ήμερα και τού μίλησε για μιá υπόθεσή του στήν όποιαν είχε παρακαλέσει τόν μέγον γέροντα να μεσολαβήση.

—Σας ζητώ συγγνώμην, τού ειπε ο Γλάδστων, πού την έξέχασα.

—Δέν την έξεχάσατε καθόλου! τού άπάντησε ο έπισκέπτης. Η υπόθεσίς μου

έτελείωσε και ήρθα να σας ευχαριστήσω.

—Τότε λοιπόν, ειπε ο Γλάδστων δέν έλησμόνησα να σας φανώ χρήσιμος, άλλ' έλησμόνησα ότι τό έκανα.

Μερικοί άγριοι τού Όροκοά έλεγαν στους ιεραποστόλους πού είχαν πάει να τούς προσηλυτίσουν.

—Μεταξύ σας των πολιτισμένων ανθρώπων, πρέπει να υπάρχουν πολλοί κακοήθεις, άφου δέν κάνετε τίποτε χωρίς την παρουσία μαρτύρων και την ύπογραφή συμβολαίων, χωρίς όρκους και την μεσολάβηση ενός παπά ή την βοήθειαν ενός συμβολαιογράφου.

Η Ελίσσα Λάντι είναι φίλη τού υπαίθρου και τού καθαρού άέρος. Κάνει τακτικούς περιπάτους με τό άλόγό της, αλλά και... με τούς 25 ίππους τού αυτοκινήτου της, κατά μήκος των άκτών της θαλάσσης.

Η Κλάρα Μπούν, και τώρα πού έγινε κυρία Ρέξ Μπέλλ, εξακολουθεί ν' ασχολήται πολύ με τόν άθλητισμό. Όλα τά σπόρ ταιριάζουν με την ιδιοσυγκρασία της. Και πράγματι, ή Κλάρα άσχολεϊται με όλα. Ξέρει να κολυμπά θαυμάσια, είναι παίκτηρια τού τένις και τού γκόλφ και ίππεύει άριστα.

Στό άγρόκτημα τού συζύγου της στή Νεβάδα της Καλλιφορνίας ή Κλάρα βρίσκεται διαρκώς έπάνω στό άλογο. Προτιμά τά πιό άτίθασσα «πόνεϊ» και μ' αυτά κάνει μακρινούς περιπάτους στόν άπέραντο κάμπο, ντυμένη αλλά «κάου—μπού», χωρίς πούδρες και φτιασίδια...

Τά σπόρ για τίς βεντέτες άποτελούν άνάγκη και όχι διασκέδαση, γιατί τίς βοηθούν να διατηρούν την άρμονική κι' ευλίγιστη σιλουέττα τους.

Έχοντας αύτό υπό όψει της ή Τζόαν Κράουφορντ έσυστηματοποίησε τη γυμναστική της. Κάνει δηλαδή κάθε πρωί σουηδικές άσκήσεις επί ένα τέταρτο της ώρας κι' έπειτα επιδίδεται στό «σχοινάκι» πού τό θεωρεί θανμάσιο για την εκγύμναση τού σώματος.

Η χαριτωμένη Μπέττυ Φόρνες άποτελεί στήν όθόνη τό σύμβολο της κομψότητας, της κοσμικότητας και της έπιτηδεύσεως. Στήν πραγματική της όμως ζωή φορεί πάντα χαμηλά τακούνια κι' επιδίδεται με πάθος στίς λεμβοδρομίες, στό ψάρεμμα με δίχτυα και στήν άναρρίχηση στό σχοινιά.

Η θάλασσα είναι ή ζωή της... Όταν της μένη καιρός φεύγει για τό σπίτι κι' έχει στίς άκτές τού Ειρηνικού κι' εκεί ψαρεύει, κολυμπάει και χαίρεται τη φύση.

Ας μη νομίσουν τώρα οί άναγνώστες μας πως τά βαρύτερα και κουραστικότερα σπόρ άποτελούν άποκλειστικό προνόμιο των άρσενικών άστέρων. Τό «πόλο» π. χ. ένθουσιάζει άρκετές βεντέττες τού Χόλλυγουντ.

Μιά από τίς θανμάστριές του είναι ή Σουηδή Γκερέτα Νίσσεγ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ, ΤΑ ΣΠΟΡ ΚΑΙ... ΤΑ ΦΑΓΗΤΑ

Σπόρ και κινηματογράφος! Να δυό πράγματα πού άρέσουν σήμερα στους περισσότερους των κατοίκων όλων των χωρών της γής. Μπορούν να συνδυασθούν αυτές οί δυό χαρακτηριστικές τάσεις της εποχής μας; Ασφαλώς, ναί! Κι' άπόδειξις είναι ότι οί περισσότεροι κινηματογραφικοί άστερες λατρεύουν έν γένει τόν άθλητισμό ή όπωσδήποτε όρισμένα είδη σπόρ.

Κι' άς άρχίσουμε—άπό ποιάν άλλη;... άπό τη Γκερέτα Γκάρμπο. Η Γκερέτα είναι πρώτης τάξεως πεζοπόρος. Έπίσης οδηγεί ή ίδια τό αυτοκίνητό της στό όποιον ούδέποτε σχεδόν αίρνει δεύτερο πρόσωπο, γιατί θέλει να είναι πάντα μόνη. Είναι άριστη κολυμβήτρια. Έπειδή δέ της άρέσει να κολυμπά χωρίς... περιττά ρούχα, παίρνει κατ' άνάγκη τό μπάνιο της στήν ιδιαιτέρα της δεξαμενή, μακριά από τά αδιάκριτα βλέμματα.

Ξέρει επίσης κωπηλασία. Κάποτε έκανε με μιό βάρκα μ' ένα κουπι ένα γύρο τριών μιλίων. Άλλά τά πιό άγαπημένα της σπόρ είναι τά «Ρωσικά βουνά» (ένα είδος άθλητικού παιγνιδιού πού συνηθίζεται στήν Εύρώπη) και ή μακαρονοφαγία!

Η Έλίσσα Λάντι είναι φίλη τού υπαίθρου και τού καθαρού άέρος. Κάνει τακτικούς περιπάτους με τό άλόγό της, αλλά και... με τούς 25 ίππους τού αυτοκινήτου της, κατά μήκος των άκτών της θαλάσσης.

Η Κλάρα Μπούν, και τώρα πού έγινε κυρία Ρέξ Μπέλλ, εξακολουθεί ν' ασχολήται πολύ με τόν άθλητισμό. Όλα τά σπόρ ταιριάζουν με την ιδιοσυγκρασία της. Και πράγματι, ή Κλάρα άσχολεϊται με όλα. Ξέρει να κολυμπά θαυμάσια, είναι παίκτηρια τού τένις και τού γκόλφ και ίππεύει άριστα.

Στό άγρόκτημα τού συζύγου της στή Νεβάδα της Καλλιφορνίας ή Κλάρα βρίσκεται διαρκώς έπάνω στό άλογο. Προτιμά τά πιό άτίθασσα «πόνεϊ» και μ' αυτά κάνει μακρινούς περιπάτους στόν άπέραντο κάμπο, ντυμένη αλλά «κάου—μπού», χωρίς πούδρες και φτιασίδια...

Τά σπόρ για τίς βεντέτες άποτελούν άνάγκη και όχι διασκέδαση, γιατί τίς βοηθούν να διατηρούν την άρμονική κι' ευλίγιστη σιλουέττα τους.

Έχοντας αύτό υπό όψει της ή Τζόαν Κράουφορντ έσυστηματοποίησε τη γυμναστική της. Κάνει δηλαδή κάθε πρωί σουηδικές άσκήσεις επί ένα τέταρτο της ώρας κι' έπειτα επιδίδεται στό «σχοινάκι» πού τό θεωρεί θανμάσιο για την εκγύμναση τού σώματος.

Η χαριτωμένη Μπέττυ Φόρνες άποτελεί στήν όθόνη τό σύμβολο της κομψότητας, της κοσμικότητας και της έπιτηδεύσεως. Στήν πραγματική της όμως ζωή φορεί πάντα χαμηλά τακούνια κι' επιδίδεται με πάθος στίς λεμβοδρομίες, στό ψάρεμμα με δίχτυα και στήν άναρρίχηση στό σχοινιά. Η θάλασσα είναι ή ζωή της... Όταν της μένη καιρός φεύγει για τό σπίτι κι' έχει στίς άκτές τού Ειρηνικού κι' εκεί ψαρεύει, κολυμπάει και χαίρεται τη φύση.

Ας μη νομίσουν τώρα οί άναγνώστες μας πως τά βαρύτερα και κουραστικότερα σπόρ άποτελούν άποκλειστικό προνόμιο των άρσενικών άστέρων. Τό «πόλο» π. χ. ένθουσιάζει άρκετές βεντέττες τού Χόλλυγουντ.

Μιά από τίς θανμάστριές του είναι ή Σουηδή Γκερέτα Νίσσεγ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

πού καταπλήσει και τούς άνδρες ακόμη με την ικανότητα και τό θάρρος της σ' αύτό τό παιγνίδι. Άλλά και ή Έλίσσα Λάντι παίζει θανμάσιο «πόλο», καθώς κι' ο Κλάρκ Γκέμπλ, πού είναι έπίσης μανιώδης κολυμβητής. Ο Ζωρς Όμπριέν είναι κι' αύτός καλός παίκτης τού «πόλο».

Ας περάσουμε τώρα και σ' ένα άλλο σπόρ, πιό δύσκολο και άσυνήθιστο. Τήν αεροπλοία. Φανατική θανμάστρια τού αεροπλάνου είναι ή Μπεμπ Ντάνιελς, καθώς και ο άνδρας της Μπέν Λυόν. Ο Σάρλ Φαρέλ είναι ένθουσιώδης λάτρης της αεροπλοίας πρόκειται δέ να πάρη προσεχώς δίπλωμα πιλότου.

Ο Ζωρς Όμπριέν έχει δίπλωμα αλλά δέν έχει αεροπλάνο. Η αεροπορική του τρέλλα έχει φθάσει στό τελευταίο στάδιο. Όταν τρώη, όταν κοιμάται, όταν συζητεί, συλλογίζεται διαρκώς τό αεροπλάνο!.. Κι' όταν δέν έχη δουλειά στό στούντιο, θά βριόκεται ή στό αεροδρόμιο ή στό ύψη τού αιθέρος!

Ποιός θά πίστευε όμως ποτέ πως οί ώραίες πρωταγωνίστριες, συναγωνίζονται τούς άρσενικούς συναδέλφους των ακόμη και στήν... πυγμαχία... Οί πυγμαχικές τους συναντήσεις είναι έξαιρετικά ένδιαφέρουσες για τίς άντιθέσεις πού παρουσιάζουν. Η Ζωρη π. χ. Νάνου Κάρολ, άντιμετωπίζει την ήουχη και ψύχραιμη Φρέν Ρέυ. Η λεπτεπίλεπτη Έβελυν Μπρέντ, την γεροφτιασμένη Κλάρα Μπούν και ούτω καθ' εξής.

Μεταξύ των άρσενικών άστέρων, ο πιό περίφημος πυγμαχος είναι ο Τζωρς Μπάρνφορντ. Άντάξιοι συναγωνισταί του όμως είναι κι' ο Ρίτσαρντ Άλλεν, ο Πάνις Κίνγκ, ο Γκάρντ Κούπερ, ο Γουίλλιαμ Πόουελ και τέλος, ο Μωρίς Σεβαλιέ.

Ο Βίκτωρ Μάκ Λέγκλεν λατρεύει την πάλη και τό μπόξ, φροντίζει δέ να παρακολουθή ως θεατής όλα τά μάτς πού δίνονται σέ άκτίνα... 100 χιλιομέτρων από τό σπίτι του.

Μιά φορά κι' έναν καιρό, όταν τό θέατρο βρισκόταν ακόμη στά σπάργανα, τά επί της σκηνής γεύματα ήσαν πάντα ψεύτικα. Οί ήθοποιοί έκαναν πως έτρωγαν, ή έχορησιμοποιούσαν, άντι για τά διάφορα φαγητά όλίγα κομμάτια ψωμί ψημένο.

Με τό πέρασμα τού χρόνου και τά γεύματα αύτά έγιναν πραγματικά. Άντιθέτως όμως, άπηγορεύθη στους ήθοποιούς να τρώνε εκτός της σκηνής, για να μη χαλάσουν την κομψή σιλουέττα τους.

Τόν τελευταίο όμως καιρό έπανήλθε ή μόδα των παγουλάν και ροδοκόκκινων γυναικών, κι' έτσι οί διαφοροι άστερες τού κινηματογράφου και τού θεάτρου μπόρεσαν να χορτάσουν!

Άλλοι συγχρόνως άρχισαν ν' άρρωσταίνουν από βαρυστομαχία! Κι' ή αίτία είναι ότι, κατά τό γύρισμα των ταινιών, για ν' άποδίδεται τελείως ή πραγματικότητα στίς σκηνές των διαφόρων γευμάτων, οί ήθοποιοί είναι υποχρεωμένοι να τρώγουν τά φαγητά άκριβώς πού προβλέπει τό σενάριο τού έργου. Έτσι ύστερα από πέντεδέκα χρόνια, παθαίνουν όλοι χρονία δυσπεψία! Τά άποτελέσματα της κατστάσεως αύτης είναι ότι καταστρέφουν τό στομάχι των οί περισσότεροι πεθαίνουν σέ νεανική σχετικώς ήλικία.

Ο ΟΠΕΡΑΤΕΡ

2047

Μπέττυ Φόρνες

Ήταν, άλλως τε, πολύ σκοτεινή ή νύκτα. Ξαφνικά κατάλαβε και άγρια κραυγή βγήκε από τον λάρυγγά του κι' έκρυψε το πρόσωπον, με τα χέρια. Ήξερε τώρα πιά.

Κάτω από τα ύψώματα εκείνα αναπαυόνταν εκείνοι, που πέθαναν την τρομεράν νύκτα. Τά θύματα του πατέρα του. Ποιά άγρια τύχη τον είχε φέρει ως εκεί; Ή τύχη μόνο ή και κάποια άδραστη δύναμις;

Ή Θεία Πρόνοια του φύλαγε το τελευταίον εκείνο κτύπημα, την ώρα της υπερτάτης τοπεινώσεως, για να του πη, ότι κάθε έλπίδα είχε χαθή κι' ότι ήταν ναυαγισμένος για πάντα μέσα σ' ένα άχανό αίσχους.

— Έστω. Καλλίτερα έτσι. Είμαι τουλάχιστον βέβαιος ότι έγινα άξιος της κατάρας του έφημερίου. Και το άμάρτημα, που άκούη δέν έκανα θά το κάνω.

Το βλέμμα του γύριζε προς τους τάφους. Πόσοι ήταν εκεί; Για να τους ρίξουν όλους σ' ένα τάφο, θά ήταν περισσότεροι από ένατό... Ποιός ξέρει; Ίσως οι διπλοί! Όλοι ήταν γενναίοι, που έτρεξαν στην πρώτη πρόσκληση της Πατρίδος, και του Βασιλιά των... Ή προδοσία τους είχε ξαπλώσει εκεί την τρομεράν νύκτα.

Άγκαλιασε ένα σταυρό κι' άκούμπησε επάνω, τα μάγουλά του.

— Να καταραστής το έγκλημα! του έλεγε μία μυστική φωνή. Να καταραστής και τους δυο κι' ύστερα να φύγης!...

Το βλέμμα του ανεζήτησε στον ορίζοντα τη στέγη του πύργου του. Δέν είδε παρά τις σκιές των δένδρων του άλσους. Πίσω απ' αυτές ήταν ή καταραμένη διάβασις. Έβλεπε, τώρα, εμπρός του όλη την εικόνα της προδοσίας. Έβλεπε κι' εκείνην να έκτελη το έγκλημα. Σήμερα, τα είχε ξεχάσει όλα. Ήταν κτήνος λοιπόν, ή δαίμονας; Και ή γυναίκα εκ' ίνη τον τραβούσε κοντά της.

Ξαπλώθηκε επάνω σ' ένα τάφο κι' άκούμπησε το πρόσωπόν του στο χιόνι. Τα χείλη του παγωμένα έψιθύριζαν μία προσευχή.

— Θεέ μου, ικέτεψε, μη με χτυπās, μη με καταδικάξης για το έγκλημα του πατέρα μου... Άνάπαυσε έν ειρήνη τους νεκρούς; δέν τους έσκότωα εγώ... δέν ζητώ θάυμα, Δείξε μου όμως ότι ή εύσπλαχνία σου μου δίνει δύναμη να σωθώ απ' την άπελπισίαν.

Και το βλέμμα του ζητούσε τριγύρω κανένα σημάδι της θείας εύσπλαχνίας... Τίποτε!.. Τίποτε!.. Κι' ένα άγριο γέλιο, βγήκε απ' τα χείλη του. — Διάβολε! είπτε. Άρχίζω να γίνωμαι ήλιθιος.

Απότομα μιá ξανάληψις τον έπιασε κι' έννοιωσε τα πόδια του, να λυγίζουν. Άρχισε να παγώνει, και τα μέλη του να παρoλύνουν. Έπρεπε να γυρίση σπίτι. Άλλά πιά δύναμις ήταν ικανή να σβύση απ' τη μνήμη του την όπτασία της νύκτας εκείνης; Τα χείλη του έκαιγαν άκόμη από το βδελυρό φίλημα.

Τίποτε δέν είχε πού να του δόση θάρρος.

— Στο κάτω-κάτω μου μένει ο θάνατος... Προτιμότερος από την ατιμίαν!...

Ο θάνατος! Ή σκέψις αυτή του φάνηκε σάν φώς μέσα σε βαθύτατο σκοτάδι. Προχώρησε προς τον πύργο. Όταν έφθάσε μπροστά στην κινητή γέφυρα είδε μιá σκιά να προχωρή!.

Ή Ρεγγίνα ίσως;.. Τον έπερίμενε;.. Άλλ' ή Ρεγγίνα δέν ήταν τόσο λεπτή. Την ώρα όμως εκείνη, ποιά πλάσμα πλησίαζε στον πύργον;

Ο Βολέσλας εδίαβάσε την επιστολή της Έλένης

ΣΑΡΚΑ Κ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Ή καρδιά του άρχισε να κτυπά... Τον είδε κι' εκείνη... Άκουσε μιá αδύνατη κραυγή και ή σκιά χάθηκε τρέχοντας. Δέν σκέφθηκε να την κυνηγήσει. Κάποια ύπηρετρία ήταν που ήλθε να πάρη νερό και φοβήθηκε. Όταν πλησίασε, έντούτοις, στο ποτάμι παρατήρησε επάνω στο πάγο ίχνη βημάτων, που έφθαναν ως το γραμματοκιβώτιο... Του είχε γράψει, λοιπόν, κανείς; Όσο άπαράδεκτη και άν του φαινόταν ή σκέψις αυτή, αισθάνθηκε την έλπίδα να φτερουγίξη στην ψυχή του. Έβγαλε το κλειδάκι, που είχε πάντοτε επάνω του και άνοιξε το γραμματοκιβώτιο. Ένα γράμμα ήταν εκεί... Το άνοιξε τρέμοντας... Ω! Θεέ!...

Ήταν ή υπογραφή της Έλένης! Τού έστελε την δύναμη και την έλπίδα.

Στις πρώτες άναλαμπές της ημέρας θά μπορούσε να διαβάση το γράμμα. Άλλά οι γραμμές ηπιδοσαν μπροστά στο βλέμμα του. Μόνο λέξεις άσυνάρτητες καθόριζαν να ξεχωρίση... «Τρουφερότης...» «Ή νεότης μας» «Ευτυχία».

Το μόνον, που έννοούσαν ήταν ότι το θάυμα, που ζήτησε επάνω στον τάφο των θυμάτων, είχε πραγματοποιηθή.

Γεμάτος πίστη και έλπίδα γύρισε προς το σημείον, όπου ο ουρανός έφαινετο κοκκινωπός από την προσέγγιση του άσπρου της ημέρας και σηκώνοντας το χέρι, είπτε.

— Θεέ καί κύριε Κριτή δίκαιε, που τιμωρείς το έγκλημα, του πατέρα ως την τρίτη και τετάρτη γενεά, όρκίζομαι να σκοτώθω με το χέρι αυτό παρά να γίνω άξιος της κατάρας του ιερέως. Βοήθησέ με!

Και σάν ν' απαλλάχθηκε από τρομερό βάρος κίνησε προς τον πύργον.

Δέν διατρέχω κανένα κίνδυνο πιά! σκεπτόταν.

Το χέρι του όμως, που άνοιξε την πόρτα έτρεμε άκόμη. Με βλέμμα γρήγορο κι' ανήσυχο κύτταξε... Ή Ρεγγίνα ήταν εκεί περιμένη άκόμη, στην ίδια στάση, που την είχε αφήσει.

Σήκωσε το κεφάλι και τον κύτταξε με βλέμμα ρεμβώδες.

Φοβήθηκε το βλέμμα εκείνο.

Δέν έκοιμήθηκες; την ρώτησε όσον μπορούσε πιο απότομα.

Τον κυτούσε σάν να βρισκότανε σε έκσταση.

Κουφάθηκες; Δέν άκούς τί σου είπα;

Κινήθηκε με πρόσωπο που έλαμπε από άγαλλίαση σάν ή φωνή του νέου να την μάγευε. Χαμογέλασε και ρώτησε.

Τί ν' άκούσω, αφέντη;

Γιατί δέν έκοιμήθηκες;

Σ' έπερίμενα, αφέντη.

Δέν σου είπα να με περιμένης.

Δέν μου το άπαγορεύσατε.

Εστηρίχθηκε σ' ένα κάθισμα γιατί έννοιωσε να κλονίζεται.

Πάλι συγκινούμαι; σκέφθηκε. Και ο όρκος μου. Τώρα

Γυρίζοντας από τον πόλεμο ο νεαρός Βολέσλας, γνιός του Σράν-τεν, έσταμάτισε στην έπαυλη της κομητείας του Χάιντε, όπου τον φιλοξένησαν οι παλαιοί στρατιώται του που τον ήξεραν με το όνομα λοχαγός Μάουμγκαρντ. Κι' εκεί έμαθε ότι ο πατέρας του είχε πεθάνει, και οι χωρικοί άνούντο να τον θάψουν. Ο πατέρας του είχε διατάξει την ύπηρετρία και έρωμένη του Ρεγγίνα, να δείξη στους Γάλλους τον δρόμο των Κυραιοσιών, για να επιτεθούν κατά των Πρώσων, κι' ύστερ' απ' αυτήν την προδοσία, οι χωρικοί του έκήρυξαν τον πόλεμο. Ο Βολέσλας ύπέστη κατ' αυτός τάς συνέπειας του πατρικού έγκλήματος. Ο παιδικός φίλος του Μέρκελ τον προσέβαλε ή Έλένη ή κόρη του έφημερίου, την όποιαν άναπαύσε, τον άπέφυγε, και, υπό το βάρος της πατρικής προδοσίας ο νεαρός παρ' όσον πηγε στον πόλεμο, με άλλο όνομα, έπολέμησε, ήττοράγησε, και, λοχαγός της Έθνοφυρουάς τώρα, γύρισε στην πατρική έπαυλη που την είχαν κάψει οι χωρικοί, για να έξλειώση το έγκλημα του πατέρα

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΚΑΡΔΙΑ

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΝ

του και ναθάψη τον άταφο. Κανείς απ' τους χωρικούς δέν θέλει να βοηθήση στην ταφή του νεκρού προδότη. Κι' αυτός άκόμη ο έφημερίος Γκόλτς—ο πατέρας της άγαπημένης του—κι' ο δήμαρχος Μέρκελ παλιν έπιστάτης του γέροντος βαρώνου άρνούνται να τον βοηθήσουν κι' αναγκάζεται να καταφύγη στους παλινούς του συμπολεμιστάς που τον βοηθούν μέν, του έκδηλωνουν όμως κι' αυτοί την περιφρόνησή του. Μένει τώρα στον πύργο άπομονωμένος απ' όλους με μόνη συντροφιά τη Ρεγγίνα κι' αναζητεί στα έγγραφα του πατέρα του κάτι που να έλαφύνη τη θέση του. Μαθαίνοντας όμως απ' τη Ρεγγίνα όλες τις λεπτομέρειες της προδοσίας έγκαταλείπει τις προσπαθειές του. Οι χωρικοί τον καταγγέλλουν ως λιπολάκτη αλλά έξακουβώνεται ή δράσις του στον πόλεμο και ο βασιλεύς του άπονέμει τον Σιδηρούν Σταυρόν. Μιά ίσχυρά Ήλεις τον τραβά προς την Ρεγγίνα και προσπαθεί να την κατανικήση.

Ξω φρενών και μανιώδης εναντίον σου. Γιατί δέν έζήτησες να κερδίσης την συμπάθειάν του και να γίνης παλιν φίλος του χωριού;.. Οι άνησυχίες μου, δέν θά ήταν τόσο μεγάλες... Θά ήμπορούσα κάποτε να σε βλέπω και να σου μιλώ... Άγαπητέ μου Βολέσλα, μην άποπειραθής να μπής εις τον κήπον. Ξέρεις καλά τον πατέρα μου... Άν ύποπτεύοταν τίποτε θά μ' έσκότωνε. Υπομονή, φίλε μου... Ο ύπομείνων νικά... Υπομονή ως την ώρα, που θά σε καλέσω... Θά σε περιμένω, με τόσην άγάπην! Πού είναι τα ώραια χρόνια της νεότητός μας!.. Πόσον ήταν εύτυχής, τότε.

«Υ.Γ. Μην έλθης πλέον εις τον κήπον. Θά σου ύποδείξω άλλο μέρος... Άλλά προς Θεού, μην φανής εις τον κήπον...»

Εμπετ έανδρος και λυπημένος Ή επιστολή εκείνη, που τον μεθούσε από ευτυχίαν προ ένός τετάρτου, του φαινότανε τώρα ψυχρή. Έφταιγε ίσως το πλάσμα έκείνο που είχε κοντά του.

Εκείνη ξαναρχότανε άργά σάν ύπνοβότης.

Ρεγγίνα! είπτε.

Εκλείσε τα μάτια της, λίγες στιγμές και είπτε:

Όρίστε, αφέντη.

Τί έχεις, λοιπόν, σήμερα;

Χαμογέλασε, κούνησε το κεφάλι και είπτε.

Τίποτε, κύριε.

Και έννόησε πάλιν το μυστήριο της συγκινήσεώς της... Ο φόβος τον έπιασε πάλι.

Δέν θέλω να την βλέπω και να την άκούω πιά.

Και ορίστηκε στην εργασίαν του. Άνακάτενε τα χαρτιά ως το βράδυ.

Εκείνη, μαζεμένη, σε μιá γωνία του δωματίου δέν έκινείτο.

Στις δέκα έσηκώθη, είπτε «καληνύκτα» και άπεσούρθη πίσω από το παραβάν. Στις ένδεκα, έσβυσε και

που έχω το Θεό μαζί μου;..

Και για να την άπομακρύνη, την διέταξε νά του φέρη ένα ζεστό.

Βάδισε σιγά σιγά σάν μουδιασμένη και βγήκε άργά, σάν να άναιρευόταν.

Όταν βγήκε έβγαλε το γράμμα και και διάβασε.

Άγαπητέ παιδικέ μου φίλε.

Ο πατέρας μου, μου είπτε την τιμή, που σου άπενεμήθη

παρά του Βασιλέως. Την προαγωγήν σου εις λοχαγόν, και την παρασημοφορίαν σου. Σε συγχαίρω μ' όλη μου την καρδιά, και σε βεβαιώ ότι ή ευτυχία μου είναι μεγάλη... Ότι συνέβη

έπειτα εις το πανδοχείον, ο πατέρας μου, δέν θέλησε να μου το ειλπ.

Εννόησα μόνον ότι ήτο έ-

ξω φρενών και μανιώδης εναντίον σου. Γιατί δέν έζήτησες να κερδίσης την συμπάθειάν του και να γίνης παλιν φίλος του χωριού;..

Οι άνησυχίες μου, δέν θά ήταν τόσο μεγάλες... Θά ήμπορούσα κάποτε να σε βλέπω και να σου μιλώ... Άγαπητέ μου Βολέσλα, μην άποπειραθής να μπής εις τον κήπον. Ξέρεις καλά τον πατέρα μου... Άν ύποπτεύοταν τίποτε θά μ' έσκότωνε. Υπομονή, φίλε μου... Ο ύπομείνων νικά... Υπομονή ως την ώρα, που θά σε καλέσω... Θά σε περιμένω, με τόσην άγάπην! Πού είναι τα ώραια χρόνια της νεότητός μας!.. Πόσον ήταν εύτυχής, τότε.

Εννόησα μόνον ότι ήτο έ-

ξω φρενών και μανιώδης εναντίον σου. Γιατί δέν έζήτησες να κερδίσης την συμπάθειάν του και να γίνης παλιν φίλος του χωριού;..

Οι άνησυχίες μου, δέν θά ήταν τόσο μεγάλες... Θά ήμπορούσα κάποτε να σε βλέπω και να σου μιλώ... Άγαπητέ μου Βολέσλα, μην άποπειραθής να μπής εις τον κήπον. Ξέρεις καλά τον πατέρα μου... Άν ύποπτεύοταν τίποτε θά μ' έσκότωνε. Υπομονή, φίλε μου... Ο ύπομείνων νικά... Υπομονή ως την ώρα, που θά σε καλέσω... Θά σε περιμένω, με τόσην άγάπην! Πού είναι τα ώραια χρόνια της νεότητός μας!.. Πόσον ήταν εύτυχής, τότε.

Εννόησα μόνον ότι ήτο έ-

ξω φρενών και μανιώδης εναντίον σου. Γιατί δέν έζήτησες να κερδίσης την συμπάθειάν του και να γίνης παλιν φίλος του χωριού;..

Οι άνησυχίες μου, δέν θά ήταν τόσο μεγάλες... Θά ήμπορούσα κάποτε να σε βλέπω και να σου μιλώ... Άγαπητέ μου Βολέσλα, μην άποπειραθής να μπής εις τον κήπον. Ξέρεις καλά τον πατέρα μου... Άν ύποπτεύοταν τίποτε θά μ' έσκότωνε. Υπομονή, φίλε μου... Ο ύπομείνων νικά... Υπομονή ως την ώρα, που θά σε καλέσω... Θά σε περιμένω, με τόσην άγάπην! Πού είναι τα ώραια χρόνια της νεότητός μας!.. Πόσον ήταν εύτυχής, τότε.

Εννόησα μόνον ότι ήτο έ-

ξω φρενών και μανιώδης εναντίον σου. Γιατί δέν έζήτησες να κερδίσης την συμπάθειάν του και να γίνης παλιν φίλος του χωριού;..

Οι άνησυχίες μου, δέν θά ήταν τόσο μεγάλες... Θά ήμπορούσα κάποτε να σε βλέπω και να σου μιλώ... Άγαπητέ μου Βολέσλα, μην άποπειραθής να μπής εις τον κήπον. Ξέρεις καλά τον πατέρα μου... Άν ύποπτεύοταν τίποτε θά μ' έσκότωνε. Υπομονή, φίλε μου... Ο ύπομείνων νικά... Υπομονή ως την ώρα, που θά σε καλέσω... Θά σε περιμένω, με τόσην άγάπην! Πού είναι τα ώραια χρόνια της νεότητός μας!.. Πόσον ήταν εύτυχής, τότε.

Εννόησα μόνον ότι ήτο έ-

ξω φρενών και μανιώδης εναντίον σου. Γιατί δέν έζήτησες να κερδίσης την συμπάθειάν του και να γίνης παλιν φίλος του χωριού;..

Οι άνησυχίες μου, δέν θά ήταν τόσο μεγάλες... Θά ήμπορούσα κάποτε να σε βλέπω και να σου μιλώ... Άγαπητέ μου Βολέσλα, μην άποπειραθής να μπής εις τον κήπον. Ξέρεις καλά τον πατέρα μου... Άν ύποπτεύοταν τίποτε θά μ' έσκότωνε. Υπομονή, φίλε μου... Ο ύπομείνων νικά... Υπομονή ως την ώρα, που θά σε καλέσω... Θά σε περιμένω, με τόσην άγάπην! Πού είναι τα ώραια χρόνια της νεότητός μας!.. Πόσον ήταν εύτυχής, τότε.

Εννόησα μόνον ότι ήτο έ-

ξω φρενών και μανιώδης εναντίον σου. Γιατί δέν έζήτησες να κερδίσης την συμπάθειάν του και να γίνης παλιν φίλος του χωριού;..

Οι άνησυχίες μου, δέν θά ήταν τόσο μεγάλες... Θά ήμπορούσα κάποτε να σε βλέπω και να σου μιλώ... Άγαπητέ μου Βολέσλα, μην άποπειραθής να μπής εις τον κήπον. Ξέρεις καλά τον πατέρα μου... Άν ύποπτεύοταν τίποτε θά μ' έσκότωνε. Υπομονή, φίλε μου... Ο ύπομείνων νικά... Υπομονή ως την ώρα, που θά σε καλέσω... Θά σε περιμένω, με τόσην άγάπην! Πού είναι τα ώραια χρόνια της νεότητός μας!.. Πόσον ήταν εύτυχής, τότε.

Εννόησα μόνον ότι ήτο έ-

ξω φρενών και μανιώδης εναντίον σου. Γιατί δέν έζήτησες να κερδίσης την συμπάθειάν του και να γίνης παλιν φίλος του χωριού;..

Οι άνησυχίες μου, δέν θά ήταν τόσο μεγάλες... Θά ήμπορούσα κάποτε να σε βλέπω και να σου μιλώ... Άγαπητέ μου Βολέσλα, μην άποπειραθής να μπής εις τον κήπον. Ξέρεις καλά τον πατέρα μου... Άν ύποπτεύοταν τίποτε θά μ' έσκότωνε. Υπομονή, φίλε μου... Ο ύπομείνων νικά... Υπομονή ως την ώρα, που θά σε καλέσω... Θά σε περιμένω, με τόσην άγάπην! Πού είναι τα ώραια χρόνια της νεότητός μας!.. Πόσον ήταν εύτυχής, τότε.

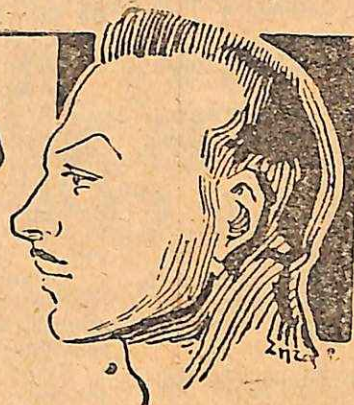
Εννόησα μόνον ότι ήτο έ-

ξω φρενών και μανιώδης εναντίον σου. Γιατί δέν έζήτησες να κερδίσης την συμπάθειάν του και να γίνης παλιν φίλος του χωριού;..

Οι άνησυχίες μου, δέν θά ήταν τόσο μεγάλες... Θά ήμπορούσα κάποτε να σε βλέπω και να σου μιλώ... Άγαπητέ μου Βολέσλα, μην άποπειραθής να μπής εις τον κήπον. Ξέρεις καλά τον πατέρα μου... Άν ύποπτεύοταν τίποτε θά μ' έσκότωνε. Υπομονή, φίλε μου... Ο ύπομείνων νικά... Υπομονή ως την ώρα, που θά σε καλέσω... Θά σε περιμένω, με τόσην άγάπην! Πού είναι τα ώραια χρόνια της νεότητός μας!.. Πόσον ήταν εύτυχής, τότε.

Εννόησα μόνον ότι ήτο έ-

ξω φρενών και μανιώδης εναντίον σου. Γιατί δέν έζήτησες να κερδίσης την συμπάθειάν του και να γίνης παλιν φίλος του χωριού;..

αυτός το φώς και έπεσε να κοιμηθή.

Γιατί κτυπά έτσι ή καρδιά μου; έσκέπτετο. Λησμονώ τον όρκο μου;

Παρ' όλα αυτά έτρεμεν από φόβο και έπιθυμίας. Ένοιωθε να πλησιάζη ή καταστροφή σάν φάσμα μέσα στο σκοτάδι.

Εσηκώθη και διευθύνθη προς τα όπλα τα όποια ήταν κρεμασμένα στον τοίχο. Υπήρχε εκεί ένα πιστόλι, γεμάτο. Αυτό θά του έγρησίμεινε για να τον προστατεύση.

Το έτοποθέτησε εις ένα τραπεζάκι κοντά του, με τον λύκον σηκωμένον.

Θά μπορούσω να κοιμηθώ; σκεπτόταν, χωμένος κάτω, από τα σκεπά-

—

Υστερ' από λίγα λεπτά ή κούρασις τον έβύθισε σε βαθύ ύπνον.

Ένα όνειρο τον έκανε να ταραχθή.

Μισοξύπνημένος ένόμιζε ότι είδε δυό μάτια να τον κοιτάζουν επίμονα. Έλαμπαν φλογερά σά μάτια άγριού θηρίου. Και τα μάτια αυτά, τα γεμάτα μαγνητικήν δύναμη τον έσαγήνευαν.

Ή άναπνοή του έσταμάτησε. Μιά άλλη άναπνοή έκαιγε το πρόσωπόν του.

Θεέ μου! ήταν λοιπόν όνειρον. Δέν έκοιμότανε!

Έβλεπε καθαρά μιάν άκτίνα της σελήνης, που γλυστορούσε από το παράθυρο. Και τα δυό μάτια εξακολουθούσαν να τον μαγνητίζουν. Τώρα, πιά διέκρινε και τις γραμμές μιáς γυναικείας μορφής. Λευκή σκιά γυναικός έσκυβεν επάνω στο κρεβάτι του.

Γλυκός τρόμος τον έπιασε.

Ρεγγίνα; έψιθύρισε.

Τότε εκείνη έγονάτισε εμπρός στο κρεβάτι του και άρχισε, να του φιλή τα χέρια. Τον έπιασε νάρκη. Ήθελε να χαϊδέψη τα μαλλιά της. Άλλ' εκείνη δέν άφηνε τα χέρια του.

Εν τούτοις, ή συνειδήσις του άφυπνίσθη απότομα.

Εσκέφθη τον όρκον του και άγριεμένος έτράβηξε το χέρι του και άρπαξε το πιστόλι.

Ή Ή εκείνη ή Σύ! του έλεγε μιá φωνή μέσα του. Και μισότρελος έπυροβόλησεν.

Ή Ρεγγίνα άφησε κραυγήν πόνου, και έπεσε χάμω. Ταυτό- χρόνως άκούσθη ένας βαρύς δούπος.

Από τον τοίχον ή εικόνα της γιαγιάς του Βολέσλα είχε ξεκρεμασθή και έπεσε στο πάτωμα.

Εντρομος έκύτταξε τριγύρω του.

Χτυπήθηκε; ρώτησε άκουμάντας τα χέρια του, επάνω στο σώμα το όποιον έκείτο εκεί μπροστά στο κρεβάτι του.

Δέν... ξέρω... αφέντη! είπεν εκείνη, π' οσοθάντας να τον πλησιάση.

Ντύθηκε και άναψε μιάν λάμπαν γιατί έπίστευε ότι διατελούσε υπό το κράτος επιάλτου. Μιά σκέψις κυριαρχούσε μέσα του τώρα πλέον.

Άν πεθάνη;

Την βοήκε ματωμένη στο κρεβάτι της. Τα σεντόνια ήταν καταματωμένα.

Για όνομα του Θεού! Δείξε μου πού χτυπήθηκες; έδειξε τον ώμόν της τον γυμνόν. Το αίμα έτρεχε άφθονο... Άλλά, με την πρώτη ματιά, έννόησε ότι ή πληγή ήταν άκίνδυνη. Υστερ' από λίγες ήμέρες δέν θά φαινότανε.

Δόξα τω Θεώ! Δόξα τω Θεώ! έψιθύρισε.

Τον έκύτταζεν, χωρίς να φαίνεται ότι έκαταλάβαινε.

—

Εσκαπείσθη κι' έδειξε τον ώμό της γυμνόν

—

—

—

—

—

— Δεν είναι τίποτε... 'Απλή άμυνή !
'Η Ρεγγίνα δεν έφάνη ότι τον άκουσε...
Τί να κάνη... Οί λόγοι και ή κατάρα του έφημερίου ξαναρχόντανε διαρκώς στην σκέψη του...

"Επρεπε να φύγη, πολύ μακριά. Τόν έπιασε πυρετός. "Αρπαξε γρήγορα όλα τα έγγραφα τα ένοχοποιητικά για τον πατέρα του, τάσφιξε στην άγκαλιά του σαν θησαυρό κι' έφυγε χωρίς να γυρίση να κοιτάξη πίσω του.

XIII

Τρεις μήνες και πλέον είχαν περάσει από την νύκτα που ο Βολέσλας φόν Σράντεν άφησε την κατοικίαν των πατέρων του...

'Η άνοιξις ξαναρχότανε.

'Η γη στολιζότανε με άνθη και οί χωρικοί εύθυμοι ειργάζοντο στα χωράφια τους.

Τίς τελευταίες ημέρες του 'Απριλίου, περίεργος συνοδεία έφάνη να διασχίζει τον δημόσιο δρόμον του Βεστενστάιν.

"Ήσαν στρατιώται ή έργάται ; Ποιός μπορούσε να κρίνη ; Οί περισσότεροι ήσαν ένοπλοι. Μαζί όμως με τό τουφέκι, που κρεμότανε από τους ώμους των, κρατούσαν και άξίνα και σάκκους γεμάτους εργαλεία. Δέκα δώδεκα έφιπποι προχωρούσαν επί κεφαλής και ακολουθοῦσαν κάρα φορτωμένα, με άροτρα και σάκκους σπόρων.

'Η συνοδεία άπτελειότο από 150 ανθρώπους. Οί περισσότεροι ήσαν νέοι και εύρωστοι. Δεν φαινόταν όμως Γερμανοί ούτε Πολωνοί... Μιλούσαν άγνωστη γλώσσα.

Αί διαταγές όμως τους έδίνοντο γερμανιστί και ή πειθαρχία των ήτο γερμανική.

'Επί κεφαλής των προχωρούσε ένας έφιππος τόν όποιον όλοι τόν εκύτταζαν με άγάπην και φόβον συγχρόνως. Οί διαταγές τους έξετελούντο με προθυμία και ταχύτητα.

"Ήταν ο Βολέσλας που ξαναγύριζε στην κληρονομία των πατέρων του.

"Εσκέφθη να ζητήσει ανθρώπους στα σύνορα της Λιθουανίας, έχει όπου τό όνομα Σράντεν ήταν άγνωστον και όπου δεν είχε φθάσει ή φήμη του εγκλήματος.

"Εγνώριζε καλά τόν μικρόν εκείνον λαόν, μαζί με τόν όποιον είχε ζήσει πέντε χρόνια. Εγνώριζε την γλώσσαν και τά ήθη των. Εδιάλεξε τους ανθρώπους του με προσοχήν, προτιμώντας αυτούς που υπηρετήσαν στον στρατό και δεν ήξεραν γερμανικά.

"Ήλπιεν έτσι να επιτύχη χωρίς δυσκολίαν.

Και αν οί χωρικοί του Σράντεν ζητούσαν κανυάδες, ήταν βέβαιος ότι δεν θα ένικατο.

Και συλλογιζότανε τό μέλλον μ' έμπιστοσύνην και υπερηφάνειαν. Έχρειάσθη να περιμένη πολύ μέχρις ότου άρχιση τό έργο της έπανορθώσεως.

Πρό πάντος, έπρεπε να πάρη την κληρονομίαν της θείας του;

'Α! Είχε περάσει πολύ δύσκολες ημέρες, από την νύκτα εκείνην του 'Ιανουαρίου, κατά την όποιαν για να σωθή από την έπιρροήν της Ρεγγίνας έτρεξε μέσα στα χιόνια ενώ τόν κυνηγούσε ή φωνή της δυστυχισμένης εκείνης, την όποιαν εκτύπησε.

'Επί πολύ ή φωνή της τόν κυνηγούσε και επί πολύ είχε μπροστά στο μάτια του τό τρομαγμένο πρόσωπόν της και τά ίκετευτικά βλέμματά της.

Είς τό Καϊνίζμπεργ, όπου είχε καταφύγει, έσκέφθη κατ' άρχάς να παρουσιασθή στις αρχές για να ζητήσει δικαιοσύνην...

"Όμως αν και ο Σταυρός του άνοιγε κάθε πόρτα, άπελπίσθη από την ψυχρή άβρότητα, με την όποιαν τόν έδέχοντο και έπέισθη ότι δεν είχαν έλθει ακόμη ή στιγμή να εκδικηθή τόν πατέρα του.

"Έβαλε λοιπόν τα χαρτιά στην τσέπην του και έπερίμενε καλ' λιτέραν ευκαιρίαν.

Σιγά σιγά, έν τούτοις, ο έρεθισμός των νεύρων του καθισούχαζε... "Εξέφευγε συγχρόνως και από την γοητείαν της Ρεγγίνας...

"Εφθασε στο σημείον να μην μπορή να ξεγηγήση, τί τόν ειλκυεν σ' αυτήν την γυναίκα.

Κάποτε, ενώ έμενε μόνος στο στενόχωρο δωμάτιο του ξενοδοχείου, την έβλεπε να παρουσιάζεται, μπροστά του με τά άγρια και συγχρόνως τόσο γλυκά μάτια της, και ρίγος, τόν έπιανε τότε. Του φαινότανε ότι τά χείλη του εκαιγαν ακόμη, από τό φίλημά της τό μόνον φίλημα. γυναικός, που είχε δοκιμάσει.

Γιά να την καθησυχάζη, της έγραφε κάποτε λέγοντάς της ότι

θα ξαναγύριζε σύντομα.

Του είχε γράψει κι' αυτή μιάν φορά, και ή έπιστολή της τόν είχε συγκινήσει.

"Αγαπητέ μου άφέντη,

Μην άνησυχής για μένα. Κανείς δεν με πειράζει. Οί άνθρωποι του χωριού δεν ξέρουν ότι λείπεις και φοβούνται τις λυκοπαγίδες γιατί δεν ξέρουν ότι της έβγάλαμε Κάθε βράδυ, κυτάζω με προσοχή τά τουφέκια και τά πιστόλια για να είμαι βεβαία εις περιπτώσιν κινδύνου. Δεν υπάρχει όμως φόβος. 'Η πληγή μου έκλεισε. Ένας έμπορος του Μπέκελδορφ μου έδωκε τα φτά και έβαλα επάνω.

Τά χιόνια και οί πάγοι έλυσαν. Έμεινα λίγες ημέρες νησιτική, γιατί τά χωράφια είχαν πλημμυρίσει και δεν μπορούσα να περάσω. Και δεν θα έπηγαίνα στού Μέρκελ και αν έπρόκειτο, να πεθάνω.

Χαίρομαι, άφέντη, που θα γυρίσετε γρήγορα, γιατί δεν βλέπω τόν λόγο να μένω εδώ αφού δεν είσθε σεις για να σας υπηρετώ. Φροντίζω για την μικρή γέφυρα, για να είναι σε καλή κατάσταση όταν θα γυρίσετε και θα περάσετε απ' αυτήν... Σας παρακαλώ να μην έλθετε νύχτα ούτε Τρίτην πριν από τις έπτά τό πρωί γιατί πηγαίνω στο Μπέκελδορφ.

Τό χορτάρι αρχίζει να πρασινίζει. Χθές, άκουσα και χελιδόνια. Κάποτε, με πιάνει ζάλη και μου κόβεται ή όρεξις. Αύτό γίνεται γιατί δεν είμαι συνηθισμένη φαίνεται στη μοναξιά. 'Αλλά λέω φλυαρίες, χωρίς λόγο! Παίρνω θάρρος, γιατί είσθε πάντοτε καλός για μένα.

'Η ταπεινή σας υπηρέτρια

Ρεγγίνα

'Η έπιστολή αυτή είχε καθησυχάσει ακόμη περισσότερο τόν Βολέσλα.

"Εβλεπεν ότι ή δυστυχισμένη είχε ήσυχάσει και δει του άνη κε ψυχή και σώματι σαν δούλη του. 'Η πίστις του στην 'Ελένη είχε εδραιωθεί. "Ελεγεν ότι σ' αυτήν χρωστοῦσε την σωτηρίαν του.

'Η έπιστολή της τάχα δεν τόν είχε σώσει την στιγμήν του μεγαλειτέρου κινδύνου ; Την κρατούσε κι' αυτήν επάνω του σαν φυλαχτό. 'Αλλά δεν την εδιάβαζε με τόσην εύχαρίστησιν όπως την έπιστολήν της Ρεγγίνας.

Ο Βολέσλας έκανε ένα τελευταίον σταθμόν της συνοδείας. Χρειάζονταν μικρά άνάπανσις πριν φθάσουν στο Βεστενστάιν, για να περάσουν κατόπιν γρήγορα την πόλιν, χωρίς να προκαλέσουν την περιέργειαν του κόσμου. 'Απ' εκεί θα έφθαναν στο Σράντεν πριν νυχτώσιν.

"Εκτυποῦσαν όκτώ, όταν ή συνοδεία, έμπαινε στην παλαιάν πύλην που έπροστατεύετο από υψηλά όχυρώματα.

Ζωηρά έκκληζις τόν έπερίμενε, εκεί. 'Αντί να υποβάλη την τυπικήν ερώτησιν «Έχετε τίποτε να δηλώσετε ;» ο υπάλληλος του φόρου ελήθηεν και άρχισε να φωνάζη «Έρχεται ή έμπροσθοφυλακή. 'Αρχίστε τις καμπάνες... Έμπρός !»

Και κατόπιν, έχαιρέτησε στρατιωτικώς.

Κωδωνοκρουσάι άκούγοντο, στη πόλη.

— "Όλοι οί κάτοικοι του Βεστενστάιν ειδοποιήθησαν για την άφιξή μου ! Τί σημαίνει αυτό ;

'Η έκκληξις του όμως μετεβλήθη σε κατάκληξη όταν είδε τά πλήθη να συρρέουν και να ζητωκραυγάζουν στην εμφάνισή του.

Δέκα έτών πόλεμοι είχαν συνηθίσει τους Λιθουανούς με τάς θριαμβευτικάς παρελάσεις.

Οί σύντροφοι του Βολέσλα χαιρετούσαν με ένθουσιασμόν.

— Κάποια παρεξήγησις συμβαίνει! έσκέφθη ο Βολέσλας. Τώρα θα ίδούμε.

Στην πλατείαν της άγοράς ή συνοδεία συνήντησε έπιτροπήν των κατοίκων της πόλεως. 'Επί κεφαλής αυτών ο κύριος δέ Κροτκάιμ.

Μόλις τόν είδεν ο Βολέσλας ελήθησε από τό αλόγόν του. 'Ο έπίτροπος που κρατήθηκε στην άρχή μόλις είδε τόν Βολέσλα συνήλθε γρήγορα.

— Σας συγχάριω, βαρώνε φόν Σράντεν, γιατί πρώτος προήλθατε επί κεφαλής των ιδιων σας !

— Συγγνώμη, κύριε έπίτροπε, κάποια παρεξήγησις συμβαίνει. Οί άνθρωποι αυτοί είναι έργάται Λιθουανοί. Τους πηγαίνω στο Σράντεν.

— Δεν ξέρετε λοιπόν τίποτε ;

— Πώς θέλετε να ξέρω. Έρχομαι από τό άκρον της Πρωσσίας,

(Ακολουθεί)

PANtheon

ΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ ΖΩΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΞΕΡΟΜΕ

Στά Νοτίους 'Ινδίας. — Μυρμήγκια έκπληκτικού μεγέθους. — Περίεργα φείδια. — 'Ιδιόρρυθμα ζώα.

"Όσο και αν μελετήση κανείς ό,τι άφορά τό ζωϊκό βασίλειο ποτέ δεν θα μπορέση άπόλυτα να τό γνωρίση. Καθημερινώς άποκαλύπτονται άγνωστες μορφές και καινούριες, που προσθέτουν νέα κεφάλαια στην έπιστήμη της ζωολογίας.

'Ο Καναδός φυσιοδίφης Έντουαρντ Σέριες, που έζησε άρκετά χρόνια στας Νοτίους 'Ινδίας, έξέδωσε ένα πολύ ένδιαφέρον βιβλίον, στο όποιον πραγματεύεται για την ζωή των άγνώστων μας ζώων.

Οί μύρμηκες

Στάς Νοτίους 'Ινδίας γράφει ο Σέριες στις άπέραντες παρθένες έκτάσεις 'Αβίων, ζή ένα είδος μυρμηκων, που δεν συναντάται δε κανένα άλλο μέρος του κόσμου.

"Εχουν μήκος 68 πόντους και τό χρώμα τους είναι άνοιχτό, μαύρο. Οί κεραίες τους είναι πολύ μεγάλες και έξαιρετικά εύστροφες. Τό σώμά τους είναι δυσκίνητο και μοιάζει περισσότερο με σώμα μεγάλου σκορπιού παρά κοινού μύρμηκος.

Οί μύρμηκες αυτοί κάνουν συχνά μεταξύ τους μάχες πεισματώδεις όπου δεν τελειώνουν παρά με την τελειωτική εξόντωση των άντιπάλων τους.

Τό άρσενικό μυρμήγκι ζή σε ξεχωριστό διαμέρισμα της φωλης με τό ταίρι του τό όποιον αγαπά πολύ και υπερασπίζεται μέχρι θανάτου.

Τά μυρμήγκια αυτά, έν αντιθέσει προς τά γνωστά μας, είναι άρκετά ράθυμα και φυγόπονα.

Τά φείδια

Στην 'Αβίων, που είναι ακόμα άνεξερεύνητη, σχεδόν, ακόμα, ζούν και τά πιό περίεργα φείδια. Είναι τά λεγόμενα «σόνάτους». Τό μέγεθός τους είναι καταπληκτικό και κυμαίνονται μεταξύ έννέα έως ένδεκα μέτρα. Είναι άρκετά χοντρά και τό χρώμά τους είναι κατά κανόνα μαύρο.

Τά φείδια αυτά έχουν, ως ξεχωριστό γνώρισμα την άνασηκωμένη ουρά. Είτε άναπαύονται, είτε κινούνται, ή ουρά τους βλέπει πάντα προς τόν ουρανό.

Μόνα τους δεν βγαίνουν ποτέ έξω απ' την φωλή τους, αλλά κατ' άγέλας. Κάθε άγέλη άποτελείται από 20—25 «σόνάτους», άρσενικούς και θηλυκούς.

Τά φείδια αυτά δεν είναι δηλητηριώδη. Κι' αυτό είναι εύτύχημα, γιατί είναι πολύ επιθετικά. 'Όποιοδήποτε ζώο κι' αν συναντήσουν στο δρόμο τους θα του έπιτεθούν, όλα δια μιάς και είναι άρκετά άμφίβολο αν θα μπορέση να διαφύγη τόν θάνατο.

'Η πάλι ίδίως των «σόνάτους» και των μυρμηγκιών που άναφέραμε, είναι πολύ ένδιαφέρουσα.

Τά μυρμήγκια προσπαθούν να δαγκώσουν τό σώμα του φειδιού — και τό άποσπούν δολόκληρά κομμάτια — κι' εκείνο παλι να τό περιτυλίξη και να τό συνθλίψη.

Τό περίεργο είναι ότι σε τέτοιες πάλες, ως επί τό πλείστον ή περιγύνην τά μυρμήγκια, χάρις στην ένιαία στρατηγική τους. 'Η έπίθεσις, ή άμυνα κι' ή δράσις τους, γίνονται προσχεδιασμένα, επιτήδεια και άποτελεσματικά.

'Αντιθέτως, πάλι «σόνάτους» και άγριο βουβάλλον, καταλήγουσι πάντα στη νίκη των πρώτων.

Τά φείδια περισφίγγουν τους άγριοβουβάλους και πολλά άλλα άγρια ζώα, πολύ άπολεσματικά, έπειδή βρίσκουν εύωμο κομμάτι να περιζώσουν, πράγμα που δεν συμβαίνει με τά μυρμήγκια.

Οί «σόνάτους» ως σημειωθή ότι είναι έξαιρετικά βραχύβιοι. Ζούν μόνο 2—3 χρόνια τό πολύ, κι' ύστερα, κουλουριά ζονται στην ρίζα ενός δένδρου και πεθαίνουν. Τό πτώμά τους ως επί τό πλείστον γίνεται βορά των μυρμηγκιών, των φανατικών κι' άνημερων έχθρων των !

'Αλλα ζώα

Στάς Νοτίους 'Ινδίας, μακρότερα απ' την περιοχή 'Αβίων σε άλλα πιό βαθειά δάση, που βρίσκονται βορειοανατολικά, άνεκαλύφθησαν δύο είδη ζώων, έντελώς άγνωστα.

Τό πρώτο που είναι περίπου όμοιο με τόν πάνθηρα, ο Έντουαρντ Σέριες τό όνόμασε «κούπρουμ», έπειδή έχει τό χρώμα του χαλκού. Τό δεύτερο είναι είδος ελαφιού, όπλισμένου με δυνατά κέρατα, τοιμηρού και πολύ μαχητικού. Αυτό όνομάσθηκε «σεμώνες» έπειδή συνειθίζει να τρώη τό όμώνυμο χόρτο, προτιμώντας το από κάθε άλλη τροφή.

"Εχει χρώμα άνοιχτό σοκολατί με μαύρες ραβδώσεις. Έχει ρύγχος όξυ και δόντια σουβλερά και μεγάλα.

"Ασπονδος έχθρός του είναι οί βόες και οί σσφιγκτήρες και διαπληκτίζεται πολύ συχνά μαζί τους. Από την πάλη αυτή τό «κούπρουμ» βγαίνει, σχεδόν πάντα, νικημένο.

Τό «κούπρουμ» είναι πολύ εύκνητο και μπορεί να κάνη ένα άλμα, που να υπερβή τά 5—6 μέτρα. 'Αρκεί να σημειωθή ότι μπορεί να συλλαμβάνη μ' ένα πήδημα τό πουλιά, που κατεβαίνουν στο χώμα να ζητήσουν τροφή.

Τό «κούπρουμ» προτιμά να κοιμάται την ημέρα και να γυρίζει την νύκτα. 'Η όρασίς του είναι πολύ ισχυρά και μπορεί να διακρίνη από μεγάλη άπόσταση ένα φείδι.

'Αντιθέτως ή άκοή του είναι πολύ αδύνατη, και μόλις μπορεί ν' άκούση τους κρότους που γίνονται σε άκτίνα δέκα μέτρων γύρω του.

Τό «σεμώνες» είναι ο άμείλικτος έχθρός των μικρών πιθήκων, τους όποιους κυριολεκτικώς άποδεκατίζει.

Του άρσενι έπίσης να κατεβαίνει μέσα στις λίμνες και να κολυμπά. 'Ιδίως όταν είναι τό άρσενικό και τό θηλυκό μαζί, μπορεί να καθανται όρες δολόκληρες μέσα στο νερό και να παίζουν.

Αδγω της εύκνησής του, πολύ δύσκολα δίνει στόχο. Σε πνήντα σφαίρες που έριξε ο Έντουαρντ Σέριες, που είναι άριστος σκοπευτής, μόνο ή τελευταία επέτυχε, επί τέλους, τόν στόχο της.

Τό περίεργο είναι ότι τά παιδιά του τό «σεμώνες», τό έγκαταλείπει πριν να ένηλικιωθούν, κι' ούτε ένδιαφέρεται πιό γι' αυτά.

Οί πίθηκοι

Οί μικροί πίθηκοι, που άναφέραμε προηγουμένως, είναι κι' αυτοί ένας ιδιόρρυθμος τύπος πιθήκων, που δεν συναντάται άλλο. Τό σώμά τους είναι μικροσκοπικό, και μόλις ξεπερνά τους 20—25 πόντους ! Δεν έχουν καθόλου τρίχωμα, και τά μάτια τους μόλις διακρίνονται. Είναι όλοτελα άνίσχυροι ν' άμυνθούν, γι' αυτό γίνονται βορά των περισσότερων θηρίων.

Κατά την γνώμη του Έντουαρντ υπάροχει επί της γης ένας δολόκληρος κόσμος ζώων έντελώς άγνωστος.

Και τό ζώα αυτά, μολονότι κατοικούν εις μέρη προ πολλού εξερευνηθέντα, έν τούτοις δ' άργήσουν πολύ ακόμη να γίνουν γνωστά εις τόν άνθρωπον.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΥΡΙΑ

ΥΠΟ ΤΡΕΙΝΤ Ο' ΡΟΥΡΚ

Τὸ ὑπεροκείμενο «Βασιλεὺς Κάρολος», προσερχόμενο ἀπ' τῆς Ν. Υόρκης ἔπλεε δλοταχῶς πρὸς τὸ Μάντσεστερ. Ἡ θάλασσα ἦταν γαληνιαία καὶ τὸ ταξίδι εὐχάριστο. Ἐπιλωμένοι στὶς ἀναυτικὲς πολυθρόνες τους, ἔπάνω στὴ γέφυρα, ὁ Μόλλυ Λάγκτον κι' ἡ μητέρα του, θαύμαζαν τὴν μεγαλοπρεπὴ δύση τοῦ ἡλίου, πού χανόταν βουτώντας σιγά-σιγά πέ-ρα στὸ βάθος τοῦ οὐρίζοντος.

Γύριζαν στὴν Ἀγγλία, ὕστερα ἀπὸ πολυτελὴ ἀπουσία, κι' ἡ σκέψις ὅτι πολὺ σύντομα, θὰ βρισκόταν πάλι στὸ γνωστὸ τους ἀγαπητὸ περιβάλλον τοὺς γέμιζε μὴ εὐχάριστη συγκίνηση. Ὁ Μόλλυ ἀφοῦ ἐργάσθηκε μ' ἐπιμονὴ καὶ τιμιότητα ἐπὶ ἀρκετὰ χρόνια στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ κατώρθωσε νὰ δη-μιουργήσει ἑστὶς μὴ καλὴ περιουσία, γύριζε τώρα στὴν Ἀγγλία μὲ τὴν πρόθεση νὰ παντρευθῇ.

Ὁ Μόλλυ ἔφερε ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ μὴ βαλίτσα, γεμάτη πολυτίμητα πετράδια πού ἀντιπροσώπευαν ὁλόκληρη περιουσία. Ἡ κυρία Λάγκτον, κύτταξε ἀρηρημένῃ τὴν θάλασσα κι' ἄφηγε τὸ βλέμμα της νὰ χάνεται στὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ, ἐνῶ ὁ γιὸς της συζητοῦσε μὲ δυὸ φίλους του τὸν Μπέγιουτ καὶ Πομέορ, γνω-ριμίες τοῦ ταξιδιοῦ, πούχαν πλησιάσει ἐκεῖνῃ τῇ στιγμῇ κον-τά τους.

**

Ὁ «Βασιλεὺς Κάρολος» ἀγκυροβόλησε στὸ λιμάνι τοῦ Μάν-τσεστερ κι' οἱ ἐπιβάτες ἔτρεχαν, ἔπάνω-κάτω, περιμένοντας νάρθη-ῆ σερὰ τους, γιὰ ν' ἀποβιβασθῶν. Ὁ Μόλλυ κι' ἡ μητέρα του ἀδηνουοῦσαν κι' αὐτοὶ καὶ περίμεναν μὲ ὑπομονὴ νὰ τελειώσῃ ἡ θεώρησης τῶν διαβατηρίων των.

Ὁ Μόλλυ κρατοῦσε στὰ χεῖρα του τὸ πανωφόρι καὶ τὴν πο-λύτιμη βαλίτσα μὲ τὰ πετράδια. Ὅταν τελείωσαν ὅλες οἱ σχετικὲς διαδικασίες, ὁ Μόλλυ κι' ἡ μητέρα του ἀποβιβάσθηκαν στὴν προκυμαία κι' ἐπροχώρησαν γιὰ νὰ πάρουν τὸν μέτρο, πού θὰ τοὺς ἔβγαζε στὸ ξενοδοχεῖο «Ἀσφόρια» ὅπου θὰ κατέλυαν προσωρινῶς.

Στὸν σταθμὸ ἦταν συγκεντρωμένος ἀρκετὸς κόσμος. Ἡ κυρία Λάγκτον ἄφησε μὴ στιγμὴ τὸ γυὶ της γιὰ ν' ἀγοράσῃ σοκολάτες ἀπὸ κάποιο περίπτερο, καὶ καθὼς ἐπέ-στρεψε διέκρινε τὸν Μόλλυ νὰ συνομιλῇ μὲ κάποια ἀγνωστὴ της κυρία. Ἡ συνομιλία τους φαινόταν νὰ γίνεται σ' ἕνα τόνο ἐξαιρετικῆς οἰκειότητος κι' ἡ μητέρα ἀπέφυγε, ἀπὸ λεπτότητα νὰ ρωτήσῃ τὸ παιδί της ποῖα ἦταν αὐτὴ ἡ ἀγνωστὴ φί-λη του.

Ἡ συνομιλία τοῦ Μόλλυ, μὲ τὴν κυρία δὲν κράτησε, ἄλ-λως τε, παρὰ λίγα λεπτά κι' ὁ νέος ἔτρεξε κοντὰ στὴ μητέρα του γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ μῇ στὸ μετρὸ πού ἔφθανε τῇ στιγμῇ ἐκεῖνῃ.

**

Ἐγκατεστάθηκαν σ' ἕνα τὸ πολυτελέστατο διαμέρισμα τοῦ «Ἀ-στόρια», κι' ἔμειναν ἐκεῖ κι' οἱ δυὸ ὡς τὸ βράδυ.

Κιὰ τίς 10 ἡ ὥρα, βγήκαν ἔξω. Ἡ μητέρα τοῦ Μόλλυ λῆγε νὰ ἰδῇ κάποιους συγγενεῖς της κι' αὐτὸς τῆς εἶπε ὅτι θὰ ἐπισκέπτετο μερικὸς φίλους του, κι' ἔπειτα θὰ ἐπῆγαινε νὰ τὴν παραλάβῃ ἀπ' ἐκεῖ.

Ἡ Ἄννυ πῆγε στὴν ἐξαδέλφη της. Ἀλλ' ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ δὲν ἔβλεπε τὸν Μόλλυ ν' ἀρχαίει. Εἶχαν περάσει πιά τὰ μεσάνυχτα κι' ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ. Τί εἶχε γίνει τὸ παιδί της; Πού πῆγε; Γιατί δὲν φάνηκε διόλου;

Ἀνήσυχη κι' ἐκνευρισμένη γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο, ἀνέβηκε μὲ τὸ ἀσάντερ καὶ κατευθύνθηκε ἀμέσως στὸ διαμέρισμά του. Μὰ ὅταν ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ γιου της ἄφησε μὴ κραυγὴ καὶ σωρὸς ἀνάσχελα, ἔπαυμένος ἔπάνω στὸ κρεβ-βάτι, καὶ κολυμπώντας μέσα στὸ αἷμα.

Οἱ ἐνοικοὶ πού ἔτρεξαν σ' αὐτὴ τὴν ἀπεγνωσμένη κραυγὴ της καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου, διέπιστωσησαν ὅτι ἦταν πεθαμμέ-νος. Εἶχε βυθισμένο στὴν καρδιά ἕνα σπιλέττο.

Ὁλο τὸ «Ἀσφόρια» ἀναστατώθηκε. Ὁ ἄγιος φόνος τοῦ Μόλλυ ἐπροξένησε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση, γιατί ἔγινε ὑπὸ τίς

πλέον μυστηριώδεις συνθήκες.

Ἡ ἄτυχη Ἄννυ ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα γιὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀγαπημένου παιδιοῦ της.

Δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ ποῖος εἶχε συμφέρον νὰ τὸν σκο-τώσῃ καὶ μόνον ὅταν ἦρθε ἡ ἀστυνομία καὶ διεπιστώθη ὅτι ἐκλάπη ἡ βαλίτσα μὲ τὰ πολυτίμητα πετράδια, τότε μόνο ἐνόη-σε τὴν ἀφορμὴ τοῦ δυστυχήματος.

Ὁ γιὸς της εἶχε πέσει θύμα λωποδυτῶν! Ἡ καρδιά της ἐροάγισε. Κι' ἡ μόνη της ἐπιθυμία ἦταν ν' ἀνακαλυφθῇ ὁ δολο-φόνος καὶ νὰ τιμωρηθῇ παραδειγματικῶς.

Ἐκάλεσε τότε ἀμέσως στὸ ξενοδοχεῖο τὸν διάσημο ντέτε-κτιβ Χάλ καὶ τοῦ ἀνάθεσε τὴν ὑπόθεση. Δὲν ἤξερε νὰ τοῦ δόσῃ καμμιὰ ἄλλη πληροφορία παρὰ μόνον ὅτι ὁ γιὸς της συνην-τήθη στὸν σταθμὸ μὲ μὴ μυστηριώδη κυρία καὶ τῆς ἐμίλη-σε μὲ ἀρκετὴ οἰκειότητα.

Γιὰ τὸν Χάλ αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια ἦταν πολὺτιμη. Καὶ ρώ-τησε μ' ἐνδιαφέρον τὴν Ἄννυ.

— Μήπως ξέρετε ποῖα εἶναι ἡ κυρία αὐτή;

— Δυστυχῶς ὄχι, τοῦ ἀπάντησε. Ἀλλὰ μπορῶ νὰ σᾶς δώσω τὰ χαρακτηριστικὰ της.

Καὶ περιέγραψε ὅσο μποροῦσε πῶς λεπτομερῶς τὴν μυστη-ριώδη κυρία, ἐνῶ ὁ ἀστυνομικὸς κρατοῦσε τίς σημειώσεις στὸ καρνέ του.

Ἀφοῦ σκέφθηκε γιὰ λίγο ὁ Χάλ, ρώτησε. — Μέσα στὸ βαπόρι ὁ γιὸς σας εἶχε κάνει γνωριμίες;

— Μάλιστα! ἀποκρίθηκε. Καὶ Συγκεκριμένως, μὲ δυὸ κυρίους, τὸν Μπέγιουτ καὶ τὸν Πομέορ. Ὁ πρῶτος εἶναι ἔμπορος, ἔγκατεστη-μένος ἐδῶ στὸ Μάντσεστερ. Ὁ δεῦτερος δὲν θυμάμαι.

— Μαζὶ μ' αὐτοὺς ὁ γιὸς σας μιλοῦσε ἐλεύθερα; Τοὺς μί-λησε γιὰ τὴν βαλίτσα μὲ τὰ πετράδια;

— Σ' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Ἀλλὰ δὲν ἀποκλείε-ται, βέβαια.

Ὁ Χάλ, ζήτησε καὶ μερικὲς ἄλλες πληροφορίες ἀκόμα καὶ ση-κώθηκε.

— Ἐλπίζω, εἶπε, δίνοντας τὸ χέρι στὴν Ἄννυ, ν' ἀνακαλύψω τοὺς δολοφόνους τοῦ παιδιοῦ σας. Ἐχω ἀρκετὰ στοιχεῖα γιὰ χέ-ρια μου καὶ θὰ τὰ χρησιμοποιήσω ὅσο μπορῶ πῶς καλλίτερα.

Κι' ἦταν σ' ὅλους γνωστὸν! Ὅταν ὁ Χάλ ἀνελάμβανε μὴ ὑ-πόθεση, ὅπωςδήποτε τὴν ἔφερε σὲ αἴσιον πέρας.

**

Ὁ Μπέγιουτ δέχθηκε τὴν ἐπίσκεψιν ἐνὸς ἀγνώστου του ἀνθρώ-που. Τὸν παρεκάλεσε νὰ καθίσῃ καὶ ζήτησε νὰ μάθῃ σὲ τί μπο-ροῖσε νὰ τοῦ φανῇ χρησιμὸς. Ὁ ἄλλος, πού ἦταν ὁ ντέτεκτιβ Χάλ, τὸν ἐκύτταξε μὲ προσοχὴ στὰ μάτια καὶ τοῦ εἶπε μ' ἐνγένεια.

— Ὁνομάζομαι Στίμεν Ὅουν κι' ἔμουν ἕνας ἀπ' τοὺς πῶς στε-νοὺς φίλους τοῦ Μόλλυ. Ὅπως θὰ μάθετε ἀπ' τίς ἐφημερίδες, τὸν δυστυχὴ τὸν σκότωσαν μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου πού ἔ-μενε. Ἐπειδὴ εἰσθε καὶ σεῖς φίλος του, θὰ ἤθελα νὰ μοῦ δίνα-τε, ἂν ξέρατε, καμμιὰ πληροφορία.

Ὁ Μπέγιουτ τὸν κύτταξε περιέργω.

— Πολὺ εὐχαρίστως, τοῦ ἀπάντησε, θὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω, ἂν μπορῶ.

— Θέλω νὰ μοῦ πῆτε, ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικὸς, ἂν ἔφερνε, μαζί του ὁ ἄτυχος φίλος μας, σὲ κάποια βαλίτσα, πολυτίμητα πετράδια.

Ὁ Μπέγιουτ, χωρὶς νὰ δείξῃ καμμιὰ ἀπορία, ἀπάντησε.

— Αὐτὸ εἶναι ἀληθινόν. Δὲν μοῦ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος, ἀλλὰ τὸ ἰα-θα ἀπὸ τὸν Πομέορ. Ὁ Μόλλυ εἶχε ἐξηγήσει στὸν Πομέορ τί να. Τίποτε ἄλλο δὲν ξέρω.

Ὁ Μπέγιουτ φαινόταν τύπος τιμίον ἔμπορου καὶ ὁ ἀστυνο-μικὸς τὸν ἐθεώρησε ἀμέτοχον, τοῦ συγχεροῦ κακουργήματος.

— Μήπως ξέρετε, μίστερ Μπέγιουτ, τὸν ξαναρῶτησε, ποῖα εἶ-ναι ἡ διεύθυνσις τοῦ Πομέορ; Αὐτὸς ἴσως νὰ μοῦ εἶδινε περισσό-τερες πληροφορίες.

Ἀλλὰ ὁ Μπέγιουτ δὲν ἤξερε γιὰ τὸν Πομέορ, παρὰ μόνον, ὅτι ἐσκόπευε νὰ ἐγκατασταθῇ στὸ Ἐντιμπουργκ.

Ὁ Χάλ δὲν ἀπελπίσθη. Χαίρεται μ' ἐξαιρετικὴ εὐγένεια, τὸν Μπέγιουτ καὶ ἔφυγε. Μὴ ἀμφιβολία τὸν ἐβασάνιζε.

— Ἀραγε νὰ εἶναι αὐτός; ἐψιθύρισε. Ἡ μήπως κάνω πά-λι λάθος;

**

Πέρασαν λίγες μέρες, χωρὶς νὰ μπορέσῃ ὁ Χάλ ν' ἀνακαλύψῃ τὴν διεύθυνση τοῦ Πομέορ, παρ' ὅλες τίς προσπάθειές του.

Χωρὶς ν' ἀπελπισθῇ, ἀπεφάσισε νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ ἐξῆς τέχνασμα. Δημοσίευσε σ' ὅλες τίς ἐφημερίδες μὴ ἀγγελία, στὴν ὁποίαν ἔλε-γε ὅτι, ἐπειδὴ ἔκανε μὴ συλλογὴ ἀπὸ πολυτίμητα πετράδια, κατ' ἐντολὴν κάποιου Ἰάπωνος πρίγκηπος, γι' αὐτὸ θ' ἀγόραζε τέτοια, σὲ πολὺ καλὲς τιμές. Καὶ ἐν ὑστερογράφῳ ἐπρόσθετε ὅτι θὰ κρα-τοῦσε ἀπόλυτὴ ἐχεμύθεια γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ πωλητοῦ, ἐπειδὴ ἐν-δέχετο νὰ ἦταν κάποιος πού δὲν θέλει νὰ γνωστῇ ὅτι πωλοῦσε τὰ οἰκογενειακά του κεμήλεια.

Πέρασε μὴ ἐβδομάδα καὶ τέλος παρουσιάσθηκε κάποιος κύ-ριος, πού ἐδήλωσε ὅτι ἤθελε νὰ τοῦ μιλήσῃ ἰδιαιτέρως.

Ὁ Χάλ τὸν δέχθηκε ἀμέσως.

Ὁ ἄγνωστος ἦταν μᾶλλον νέος, εὐρωστος καὶ ψηλός. Ἐδοσε κά-ποιο περίεργο ὄνομα καὶ εἶπε.

— Ἐχω μερικὰ πετράδια, πα-λὰ δῶρα τῆς μητέρας μου, καὶ ἤθελα νὰ τὰ πουλήσω. Ἐχω χά-σει τὴν περιουσία μου καὶ βρίζο-μαι σὲ κακὰ οἰκονομικὰ χάλια.

Μπορεῖτε νὰ τὰ ἀγοράσετε;

Σὲ καταφατικὴ ἀπάντησιν τοῦ ἀστυνομικοῦ ὁ ἄγνωστος ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του μὴ θήκη καὶ τοῦ ἔδειξε μερικὰ μαργαριτάρια.

Ὁ Χάλ βρισκόταν σὲ ἀμηχα-νία. Ποῖος νὸ ἦταν, ἄραγε; Μή-πως ὁ Πομέορ; Γιατί, ὅτι θάρ-χόταν νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ ἦταν βέβαιον, ἀφοῦ πολὺ δύσκολα θὰ μποροῦσε νὰ διαθέσῃ ἄλλου τὰ κλεμμένα πετράδια.

Ὁ ἀστυνομικὸς τοῦκανε μερι-κὲς παραπειστικὲς ἐρωτήσεις, ἄλ-λὰ δὲν κατόρθωσε νὰ τοῦ ἀπο-σπάσῃ τίποτε. Κι' ἄρχισε νὰ ἀπο-γοητεύεται, ὅταν τὸν ἄκουσε νὰ λέῃ:

— Ξέρετε, θέλω νὰ πάω στὸ Ἐντιμπουργκ καὶ γι' αὐτὸ βιάζο-μαι νὰ πουλήσω αὐτὰ τὰ μαρ-γαριτάρια.

Τὰ μάτια τοῦ Χάλ πέταξαν σπῆδες ἀπὸ χαρὰ. Ἀσφαλῶς κρατοῦσε πιά τὸν δολοφόνον στὸ χέρι.

Χωρὶς νὰ προδοθῇ, ἀπάντησε, μὲ προσποίηση.

— Τὰ μαργαριτάρια σας θὰ τ' ἀγοράσω αὐριο τὸ πρωί, μί-στερ. Σᾶς παρακαλῶ νὰ περάσε-τε αὐριο στὶς 10, γιὰ νὰ κανονί-σωμε τὸ ζήτημα τῆς τιμῆς. Θέ-λω νὰ ἐξηγηθῶ ἀπόψε μὲ τὸν χρηματοδότῃ μου.

Ὁ ἄλλος ἐχαίρεται μ' εὐγέ-νεια κι' ἔφυγε. Μὰ ὁ Χάλ τὸν παρακολουθοῦσε κατὰ πόδας.

Τὸν εἶδε πού μπῆκε μ' ἕνα λεωφορεῖο καὶ μπῆκε κι' αὐτός.

Σὲ μὴ στάση κατέβηκε καὶ λίγο παρακάτω κατέβηκε, κι' ὁ ἀστυνομικὸς.

Ἐκεῖ, στὴν γωνιά, εἶδε νὰ τὸν πλησιάζῃ μὴ γυναίκα, πού ἀ-πὸ τὰ χαρακτηριστικὰ της, κατάλαβε ὅτι ἦταν ἡ μυστηριώδης κυρία, γιὰ τὴν ὁποῖαν τοῦ μίλησε ἡ μητέρα τοῦ Μόλλυ.

Ὁ Παμέορ ἀπομακρύνθηκε μαζί της, ἐνῶ ὁ ἀστυνομικὸς τοὺς ἀκολουθοῦσε.

Ἐφθασαν σ' ἕνα ξενοδοχεῖο πρώτης τάξεως καὶ μπῆκαν μέ-σα. Ὁ ἀστυνομικὸς τοὺς μιμήθηκε καὶ κατόρθωσε νὰ πληρο-φορηθῇ, μὲ εὐσχημο τρόπο, σὲ ποῖο διαμέρισμα ἔμεναν.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ νοίκιασε κι' αὐτὸς ἕνα πλαῖνὸ δωμά-τιο κι' ἔτσι θὰ μποροῦσε ν' ἀκούῃ τί θὰ ἔλεγαν. Ὁρθίος πῶς ἀπὸ τὴν κλειστὴ πόρτα πού ἔβανε τὰ δυὸ δωμάτια ἐκρυφάκουγε.

Μιλοῦσαν γιὰ ζήτηματα χωρὶς ἐνδιαφέρον καὶ μόνον ὕστερα,

ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα ὁ ἐπισκέπτης τοῦ εἶπε.

— Αὐριο θὰ τὰ πουλήσωμε, καὶ θὰ πᾶμε ἀμέσως στὸ Ἐν-τιμπουργκ.

— Θὰ σοῦ δώσω, ἄραγε, καλὴ τιμὴ; ρώτησε ἡ γυναίκα.

— Ἀσφαλῶς! Φαίνεται γιὰ ἀξιοπρεπὲς κύριος. Καλὰ τὸ εἶχα καταλάβει.

Ὑστερα ἀπὸ λίγη ὥρα ἡ γυναίκα ρώτησε πάλι.

— Οἱ ἐρευνες τῆς ἀστυνομίας σταμάτησαν ἢ ἐξακολουθοῦν ἀκόμα;

— Δὲν βαρύνει! Δὲν ἔχουν στὰ χέ-ια τους κανένα ἀπολύτως στοιχεῖο! Μὴν ἀνησυχῆς.

Ὁ Χάλ βγήκε τότε ἀπ' τὸ δωμάτιό του καὶ κύτπησε τὴν πόρ-τα τοῦ διαμερίσματος τῶν δολοφόνων. Τοῦ ἀνοίξε ὁ ἴδιος ὁ ἐ-πισκέπτης του, ὁ ὁποῖος τὸν ἀνεγνώρισε ἀμέσως.

— Ὡ! θέλετε νὰ πάρετε μήπως τὰ μαργαριτάρια εἶπε.

— Μάλιστα!

Ὁ Πομέορ χαμογέλασε μὲ ἱκανοποίηση.

Παραμέρισε γιὰ νὰ κάνῃ τό-πο στὸν ὑποτιθέμενον ἀγοραστὴ τῶν μαργαριταρίων νὰ περάσῃ στὸ δωμάτιο καὶ εἶπε.

— Περάστε μέσα. Τάχω στὴ διάθεσή σας. Εἶχα σκοπὸ νὰ σᾶς τὰ φέρω στὸ σπίτι σας...

— Δὲν περᾶζει τὰ παραλαμ-βανῶ κι' ἐδῶ. Τὸ ἴδιο κά-νει...

— Ἀσφαλῶς.

Ὁ Χάλ προχώρησε στὸ δω-μάτιο καὶ χαίρεται τὴν γυναί-κα, ἐνῶ ὁ Πομέορ ἔτρεχε νὰ φέ-ρῃ τὴ βαλίτσα, μὲ τὰ πολυτίμητα μαργαριτάρια.

Μὲ ὅσα εἶχε ἀκούσει κρυφα-κούγοντας πίσω ἀπ' τὴν πόρτα, θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς συλλάβῃ ἀμέσως καὶ ν' ἀφήσῃ στὸν ἀνα-κριτὴ τὴν φροντίδα νὰ ἀποσπά-σῃ τὴν ὁμολογία τοῦ ἐγκλή-ματος.

Ἀλλὰ τὸ ἐπαγγελματικὸ ἔν-στικτο τοῦ ζητοῦσε νὰ φέρῃ μό-νος του ὡς τὸ τέλος τὴν ἀποκά-λυψιν τοῦ ἐκλήματος συνοδευ-ομένη ἀπὸ τὴν ὁμολογία τῶν ἐνόχων.

Καὶ ἐνῶ ἐσκεπτόταν πῶς ν' ἀρχίσῃ γιὰ νὰ φθάσῃ σ' αὐτὸ ἡ γυναίκα τοῦ ἔδωσε μόνη της τὴν εὐκαιρία.

— Δὲν θὰ τὸ δίναμε ποτέ, εἶπε μὲ ὑψὸς θλιμμένο, δὴθεν,

Ἀλλὰ...

— Καταλαβαίνω... καταλα-βαίνω... Ἀπρόβλεπτες οἰκονομι-κὲς στενοχώριες...

— Ἀκριβῶς!... Ἡ ἀνάγκη, μᾶς κάνει νὰ τὰ ἀποχωρισθῶμε, καὶ σᾶς βεβαίῳ, κύριε, μοῦ φαίνεται πῶς μοῦ παίρνουν ἕνα

Εἶχε βυθισμένο στὴν καρδιά ἕνα σπιλέττο

μέρος ἀπ' τὴν ψυχὴ μου.

— Τόσο προσφιλεις, λοιπόν, ἀναμνήσεις σας εἶναι συνδεδεμέ-νῃ μ' αὐτὰ τὰ κοσμήματα;

Τὴν ἴδια στιγμὴ μπῆκε μέσα ὁ Πομέορ κρατώντας τὴ βαλί-τσα τὸ χέρι. Τὴν ἀκούμπησε πάνω στὸ τραπέζι, τὴν ἀ-νοίξε κι' ἕνας ὁλόκληρος θησαυρὸς παρουσιάσθηκε.

— Ἀν ξέρατε... εἶπε ἡ γυναίκα.

— Ἀν ξέρω;.. Καὶ βέβαια ξέρω, φώναξε ὁ ἀστυνομικὸς, ὅτι γιὰ νὰ ἀποκτήσετε αὐτὰ τὰ πετράδια στείλατε στὸν ἄλλο κό-σμο τὸν ἄτυχον Μόλλυ. Φτάνει πιά. Ἡ κωμωδία τελείωσε. Σᾶς συλλαμβάνω...

Οὕτε ὁ Πομέορ, οὔτε ἡ γυναίκα ἔφεραν καμμιὰ ἀντίσταση. Κα-τατοσκιωμένοι, ἐκμηδενισμένοι, σὺν χαμένοι, δέχθηκαν τίς παγερὲς χειροπέδες στὰ χεῖρά τους, ἐνῶ ὁ Πομέορ, ἐψιθύριζε.

— Αὐτὸ δὲν τὸ περίμενα ποτέ! ποτέ!..

Τὰ ἴδια λόγια ψιθύριζε, κι' ὅταν τὸν ὠδήγησαν στὴν ἀγκλὴν

ΣΑΝ ΑΓΑΠΗΣΗ ΚΑΝΕΙΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ..

ΥΠΟ ΜΑΡΙΟ ΠΙΑ ΛΟΜΕΡΙ

Αναπαυτικά καθισμένη μέσα στο πολυτελές αυτοκίνητο της φίλης της, η Πατρίτσια Όρσινι, σκεπτόταν μελαγχολικά πόσο διαφορετική υπήρξε η δική της τύχη από την τύχη της Βερόνικας Προέτι.

Κι' όμως δεν έπρεπε να παραπονηθεί γι' αυτή τη διαφορά, γιατί κι' οι δυο είχαν πραγματοποιήσει τον ίδιο τους. Η Βερόνικα επιθυμούσε έναν πλούσιον σύζυγο, ενώ η Πατρίτσια ήθελε να παντρευτεί από αγάπη. Και νά τώρα, που η Βερόνικα ζούσε μέσα στα πλούτη κι' ήταν ευτυχισμένη, ενώ η Πατρίτσια, που είχε παντρευτεί μ' έναν νέο που είχε αγαπήσει μ' όλη της τη ψυχή, βρισκόταν χωρισμένη, απογοητευμένη από τη ζωή της και υποχρεωμένη να εργάζεται.

Πέντε χρόνια είχαν περάσει από τότε, που οι δυο νέες είχαν χωριστεί, φεύγοντας από το σχολείο, όπου είχαν τελειώσει τις σπουδές τους. Κι' απ' τότε δεν έτυχε να συναντηθούν πιά όταν μιά μέρα, η Βερόνικα μπήκε κατά τύχη στο μαγαζί, όπου εργαζόταν η φίλη της.

Χαρούμενη για τη συνάντηση, η Βερόνικα προσκάλωσε τη παλιά συμμαθήτριά της νά πάη για νά πάρουν μαζί ένα τσάι. Η θελα να θυμηθούν τα παλιά τους και νά διηγηθώ ή μιά στην άλλη τί είχαν κάνει στο διάστημα των πέντε χρόνων, που δεν είχαν συναντηθεί.

Πήγαν λοιπόν σ' ένα από τα καλύτερα «τη ρούμ» της Ρώμης κι' ενώ έπιναν το τσάι τους, η Βερόνικα άφηγήθηκε τη δική της ιστορία.

—Εγώ, ξέρεις, πήρα τον άνδρα που ήθελα! Παντρεύτηκα περίου. Ο Αντόνιο είναι πλούσιος κληρονόμος μεγάλης περιουσίας από τον πατέρα του. Έχουμε ένα ωραίο διαμέρισμα στη Ρώμη για τον χειμώνα και μιά θαυμασία βίλλα στην Όστια για το καλοκαίρι. Θέλω νάρθης εκεί και νά περάσες μαζί μας μιά εβδομάδα. Έτσι θα γνωρίσεις και τον Αντόνιο! Θά ιδής τί καλός πού είναι!.. Έσύ τί έγινες τόσον καιρό; Δεν έτυχε νά σε συναντήσω πουθενά και δεν ήξερα πού κατοικείς.

Η Πατρίτσια δεν τόλμησε νά πη πώς κι' αυτή είχε παντρευτεί κι' ότι ο γάμος της υπήρξε τόσο άτυχος, ώστε, έπειτα από μιά συμβίωση έξη μηνών, αναγκάστηκε νά χωρίσει...

—Ω! εγώ είπα μ' αδιαφορία, εργάζομαι, όπως βλέπεις και περνά τον καιρό μου όπως μπορώ... Η τύχη δεν ευνοεί όλον τον κόσμο!..

—Έλα κοντά μου, στην Όστια και θά σου βρω εγώ έναν καλό σύζυγο! είπε η Βερόνικα. Είναι κρίμα νά χάνονται έτσι τα καλύτερα χρόνια της ζωής σου.

Έτσι, την ώρισμένη μέρα, η Βερόνικα είχε στείλει το αυτοκίνητό της στο σταθμό, για νά πάη τη φίλη της.

—Αλήθεια! σκέφθηκε η Πατρίτσια, καθώς το αυτοκίνητο στάθηκε μπροστά στην κομψή βίλλα. Πρέπει νάναι πολύ πλούσιος ο Αντόνιο για νά έχη τέτοιο θαύμασμο σπίτι! Είμαι ευχαριστημένη που η φίλη μου είναι ευτυχής!

Η Βερόνικα ώδηγησε πρώτα τη φίλη της στο σολόνι όπου τη σύστησε στον άνδρα της κι' άμέσως κατόπιν στο δωμάτιο που της είχε ενοικιάσει. Συνεσταλμένη η Πατρίτσια, ρώτησε:

—Έχεις πολλούς καλεσμένους, Βερόνικα; Ξέρεις, δεν έχω πολλές τουαλέτες και καταλαβαίνεις... ίσως...

—Ω! μ' η στενοχωρείσαι γι' αυτό! απήντησε εύθυμα η φίλη της. Είναι μονάχα μερικοί στενοί φίλοι μας, που δεν τους ξέρεις ό κ. και ή κ. Αμπρίνι, το ζεύγος Λιανέτι, ο Νίνο και ή Μπέρτα Γκρίντσι και ό κ. Αρθούρος. Θά ιδής, θά περάσουμε ωραία.

Η Πατρίτσια φόρεσε μιά απλή βραδυνη τουαλέτα και κατέβηκε στη σάλα.

Η Βερόνικα τη συνέστησε στους καλεσμένους της. —Αντόνιο! ρώτησε ή νεαρή γυναίκα τον άνδρα της. Πού είναι ο Αρθούρος;

Ο Αντόνιο δεν πρόφθασε ν' απαντήσει, γιατί την ίδια στιγμή ένας υψηλός νέος με έξυπνη φυσιογνωμία, μπήκε μέσα στη σάλα.

—Σας ζητώ συγγνώμη κυρία μου, γιατί άργησα, αλλά το αυτοκίνητό μου είχε πάθει κάποια βλάβη.

Η Βερόνικα έσπευσε κοντά του. —Ελάτε νά γνωρίσετε το φίλο μου, η οποία είναι η Πατρίτσια Όρσινι. Είμαστε συμμαθήτριες στο σχολείο.

Ο Αρθούρος Μορέτι κι' η Πατρίτσια κυτάχτηκαν μιά στιγμή κατάματα. Κατόπιν ή νέα άπλωσε το χέρι της και τον χαιρέτισε.

—Τί ταιριασμένοι πού είναι! συλλογίστηκε ή Βερόνικα. Βέβαια κι' αυτός έδω δεν είναι πλούσιος, αλλά την Πατρίτσια δεν θά την νοιάζει πολύ, φαντάζομαι.

Στό τραπέζι τους τοποθέτησε τον έναν κοντά στον άλλο.

—Θά μείνετε πολύ έδω; ρώτησε ο Αρθούρος.

—Δεκαπέντε μέρες. Τόση είναι ή άδεια μου! Εργάζομαι, βλέπετε! Είμαι υπάλληλος σ' ένα μαγαζί της δδου Νατσιονάλε.

—Σας άρέσει νά εργάζεστε.

—Τί μπορώ νά κάνω; Πρέπει νά ζή κανείς και για νά ζήσει...

—Κι' εγώ εργάζομαι! Πουλών αυτοκίνητα! Όπως λέτε, πρέπει νά ζήσει κανείς...

Οι δυο νέοι γέλασαν εύθυμα. Η Βερόνικα γύρισε και τους κυτάξε.

—Πόσο θά ευχαριστηθώ, σκέφθηκε, αν ταιριάξουν οι δυο τους και αγαπηθούν! Δεν μπορώ ν' άνεχθώ νά εργάζεσαι ή Πατρίτσια από τις έννέα το πρωί ως τις έξη το βράδυ, με μιά ώρα διακοπή το μεσημέρι! Καλύτερα νά παντρευτεί. Ο Αρθούρος είναι καλός νέος.

Κι' ή καλή Βερόνικα άρρισε νά σκέπτεται τί δώρα θά τους έκανε για τον γάμο τους.

Εκείνο το βράδυ ο Αρθούρος κι' ή Πατρίτσια χόρεψαν μαζί, κουβεντιάσαν και γελοούσαν εύθυμα, σαν νάσαν

δυο καλοί παλαιοί φίλοι.

—Είναι τόσο ωραία ή βραδυά άπόψε! Θέλετε νά κάνουμε έναν περίπατο στον κήπο; πρότεινε ο νέος.

Η Πατρίτσια φάνηκε ταραγμένη.

—Πράγματι θά είναι όμορφα στον κήπο! είπε διστακτικά. Αλλά... ξέρετε.. θά πάω νά κοιμηθώ νωρίς.

—Γότε υποσχέθηκε μου πώς αύριο το πρωί θά έλθετε νά παίξουμε τένις.

—Αν... το κατορθώσω! είπε ή Πατρίτσια. Γιατί είναι πιθανόν ν' ακολουθήσω τη συμβουλή της Βερόνικας νά μείνω, δηλαδή, στο κρεβάτι μου, για ν' αναπαυθώ όσο περισσότερο.

Ω αυτό το καθημερινό πρωινό ξύπνημα, το βιαστικό πρόγευμα, για νά προφτάσω νά είμαι στην ώρα μου στο κατάστημα!

Η Πατρίτσια ήταν ένθουσιασμένη με την ευχάριστη διαμονή της στο σπίτι της φίλης της. Το πρόσωπό της είχε πάρει ένα εύθυμο και χαρωπό ύφος.

Η Βερόνικα προσπαθούσε νά την πείση νά παντρευτεί τον Αρθούρο Μορέτι κι' έκανε ό,τι μπορούσε για νά βρίσκονται οι δυο νέοι μαζί στις εκδρομές, στο τένις, στο χορό.

Τέλος, μιά μέρα ρώτησε τη φίλη της γιατί δίσταζε ακόμη, αφού ήταν ολοφάνερο πώς ο Αρθούρος την συμπαθούσε. Μήπως

δεν της άρεσε ή μήπως τυχόν αγαπούσε κάποιον άλλον;

—Ω! όχι άπάντησε ή νέα. Αλλά, Βερόνικα, πρέπει νά σου πω την αλήθεια. Δοκίμασα μιά φορά τον γάμο κι' από τότε...

—Αλήθεια; αλλά γιατί δεν μου τό είπες; Δεν είχα ιδέα. Και γιατί χωρίσατε με τον άνδρα σου;

—Δεν πήραμε το διαζύγιο. Χωρίσαμε έτσι, φιλικά. Οι χαρά κτηρές μας δεν ταίριαζαν. Μαλώναμε για το κάθε τί! Δεν ήταν ζωή!

—Λυπούμαι κατάκαρδα, Πατρίτσια. Αλλά γιατί νά μ' ην δοκιμάσεις πάλι; Πρέπει νά ζηγήσης το διαζύγιο σου! Ίσως ευτυχής σε δεύτερο γάμο.

Η Βερόνικα σκεπτόταν πόσο ήταν ευτυχής εκείνη με τον Αντόνιο και λυπόταν ειλικρινά την άτυχη φίλη της. Όστόσο φάνηκε παραξενεμένη όταν, λίγες μέρες κατόπιν είδε την Πατρίτσια νά φλερτάρη μ' έναν νεοφερμένο καλεσμένο της, τον υποπλοίαρχο Μάριο Μπενέτι. Τέλος μιά μέρα δεν βάσταξε κι' έξέφρασε την άπορία της στη φίλη της. Πώς ήταν δυνατόν νά προτιμά τον Μάριο, που ήταν βέβαια ευχάριστος νέος κι' άξιωματικός μ' άξια, αλλά ήταν άστατος και άσωτος και δεν είχε την σοβαρότητα του Αρθούρου. Αλλά ή Πατρίτσια δεν έδωσε προσοχή στα λόγια της φίλης της και εξακολουθούσε το φλέρτ της με τον νεαρό άξιωματικό.

Είχε φθάσει ή παράμονη της αναχωρήσεώς της. Την ίδια μέρα έπρόκειτο νά φύγη κι' ο Αρθούρος της πρότεινε νά την οδηγήσει με το αυτοκίνητό του στη Ρώμη.

Εκείνη άρνήθηκε.

—Λυπούμαι, είπε, αλλά θά πάω με τον Μάριο στη Νεάπολη. Θέλει νά μου δείξη το καράβι του. Απ' εκεί θά γυρίσω στη Ρώμη!

—Πατρίτσια, είπε ο νέος σοβαρά, γιατί δεν θέλεις νάρθης μαζί μου; Δεν τό κατάλαβες πώς είναι μαρτύριο για μένα νά σε βλέπω νά φλερτάρης με τον Μάριο; Τό ξέρεις καλά πόσο σ' αγαπώ! Θά σ' έκανα ευτυχισμένη! Τί άλλο μπορώ νά σου πω περισσότερο;

Αλλά ή Πατρίτσια θυμόταν με πικρία πόσο είχε υποφέρει πέντε χρόνια προητέρω. Κάτι πήγε νά πη, μά την ίδια στιγμή ο Μάριο πήγε και διέκοψε την κουβέντα τους.

—Ε! σε τίς οι δυο! Δεν θάρητε νά πάρετε ένα κοκταίηλ;

Μετά τό δειπνο ή Πατρίτσια βρέθηκε μόνη της στον κήπο με τον Μάριο.

Ο νέος δεν είχε διάθεση νά φλερτάρη πιά. Ατόψε μιλούσε σοβαρά, με παθος.

—Στην Νέα Υόρκη κατεσχευάσθη με έξοδα του δήμου ένα τεράστιο ρολόι, πού έτοποθετήθη στο κέντρον της περιφέρειας της Έλευθερίας. Το ρολόι αυτό έστοίχισε 200000 δολάρια κι' είναι το ακριβότερο και μεγαλύτερο του κόσμου.

Γιά την κατασκευή του εργάστηκαν 30 ειδικοί τεχνίτες, υπό την διεύθυνσιν του Άμενσον, πού θεωρείται ως ο καλύτερος ρολογας του κόσμου.

Ο πρώτος λαχνός του έθνικού άγγλικού λαχείου, έπεσε στην κυβερνάντα Ένουν. Η ευτυχής Ένουν παρ' όλες τις 2.000.000 λίρες πού έκέρδισε, έδήλωσε ότι θά εξακολουθήσει νά εργάζεται ως κυβερνάντα!

Αυτή ή εργασία μ' ευχαριστεί, είπε «και τίποτε δεν θά μ' εγείνη νά τη εγκαταλείψω».

Σε μιά τελευταία πυρκαϊά πού έγινε στο Τόκιο της Ιαπωνίας, άπετεφρώθησαν 20 τετράγωνα. Οι ζημιές είναι 180000000 γιέν.

—Στο Χόλλυγουντ εργάζονται ως σεναρίστα 20) συγγραφείς. Υπολογίζεται ότι ή άμοιβή των συνολικώς υπερβαίνει

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΑΣ

τά 30000000 δολάρια τον χρόνο!

—Ο Πάπας άγόρασε μιά παλιά εικόνα του Αγίου Ιωάννου αντί 80000 λιρετών. Υποτίθεται ότι είναι έργο, κορυφαίου ζωγράφου της Αναγεννήσεως.

—Η περίφημη αεροπόρος Έμμη Μόλισσον άπεφάνισε νά παίξη στον κινηματογράφο. Έδέχθη μιά πρόταση της κινηματογραφικής εταιρίας «Μπρίτις Ιντενάσιοναλ», νά παίξη σ' ένα αεροπορικό φίλμ. Ως άμοιβή θά πάρη 15000 λίρες!

—Ένας φωνογραφικός δίσκος της Ζανέτ Μακντόναλτ άγοράσθηκε, από έναν φανατικό θαυμαστή της, αντί 2200 δολλαρίων!

—Σ' αγαπώ τρελλά, Πατρίτσια, έλεγε. Είσαι το πιο χαριτωμένο κορίτσι πού γνώρισα στη ζωή μου. Θέλεις νά γίνης γυναίκα μου; Γιατί δεν άπάντας; Πατρίτσια! Τί σκέπτεσαι έτσι;

—Σκέπτομαι, είπε ή νέα άργά πώς πάνε πέντε χρόνια τώρα, πού άγάπησα ένα νέο και...

—Αλλά, τί έχει νά κάνη αυτό με τη δική μου αγάπη; Σε θέλω τόσο πολύ νά γίνης δική μου.

Λέγοντας αυτά τα λόγια, ο Μάριος την τράβηξε στην άγκαλιά του και θέλησε νά την φιλήσει. Εκείνη πάλευε για νά έλευθερωθώ, μα ο νέος την τραβούσε όλοένα πιο δυνατά, με πείσμα.

Ξαφνικά άκουσαν βήματα νά πλησιάζουν. Ο Μάριο τραβήχτηκε φουρκισμένος. Ο Αρθούρος στεκόταν άπέναντί τους με άπειλητικό ύφος.

—Σε παρακαλώ, Μάριε, είπε ψυχρά, άρσέ με με την Πατρίτσια. Πρέπει νά της μιλήσω.

Κι' έπειδή εκείνος δεν έφευγε, ή Πατρίτσια είπε παρακλητικά.

—Πήγαινε, Μάριε, σε παρακαλώ! Ο νέος άνασήκωσε τους ώμους, νομίζοντας πώς ήταν ένα γυναικείο χαρίτσιο και χωρίς νά περιμένη περισσότερο, άπομακρύνθηκε.

—Ηθέλα νά ξέρω με ποιό δικαίωμα άνακατεύεσαι σ' ό,τι κάνω τον ρώτησε ή νέα με πείσμα.

—Με τό δικαίωμα της αγάπης μου! Άκουσε, Πατρίτσια, δεν έχω, βέβαια, πλούτη νά σου προσφέρω, αλλά εργάζομαι αρκετά καλά, ώστε νά ζήσουμε άνετα. Πές μου, δεν μ' αγαπάς λιγάκι;

Η νέα τον κυτάξε με σταθερό βλέμμα και κατόπιν είπε άργά.

—Δεν τό ξέρεις τάχα, πώς σ' αγαπήσα από τη πρώτη στιγμή πού σε είδα;

Ενώ μιλούσε ακόμη, ή Βερόνικα τους πλησίασε και χαρούμενη γιατί τους έβλεπε μαζί, φώναξε.

—Μπορώ νά σάς συγχωρώ; Ναι; Ω! Πόσο μ' ευχαριστεί αυτό. Τό έλεγα στον Αντόνιο πώς είσθε πλασμένοι ο ένας για τον άλλον. Αλλά... Πατρίτσια... Με συγχωρείς... αλλά ξέρει ο Αρθούρος πώς είσαι παντρεμένη και δεν έχεις πάρει ακόμη διαζύγιο; με συγχωρείς, αν είμαι αδιάκριτη...

Τότε ή Πατρίτσια έξέσπασε σ' ένα εύθυμο, τρελλό γέλιο. Ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του Αρθούρου και είπε:

—Δεν υπήρχε λόγος νά τοῦ τό πης, καλή μου φίλη, γιατί, βλέπεις, ο Αρθούρος ήταν ο νέος, με τον όποιον είχα παντρευτεί πριν από πέντε χρόνια!

MARIA ΠΙΑ ΛΟΜΕΡΙ

—Πολλά κρούσματα της δρεσως των γκάγκστερς παρατηρούνται τελευταίως στην Σαγκάη. Πρό ήμερών έληστεύθη κατά τό μεσημέρι ή Τράπεζα της Κίνας, πού βρίσκεται σέ κεντρικό μέρος της πόλεως από προσωπιδιοφόρους κακοποιούς, των οποίων δεν κατορθώθη ακόμη ή σύλληψις. Οι γκάγκστερς τα κατάφεραν νά κλέψουν όχι μόνο χαρτονομίσματα, αλλά και πολύτιμα μπιζού, πού φυλαγόταν στα θησαυροφυλάκια της Τράπεζης.

—Τό πιο μικρό σέ μέγεθος χαρτονομίσμα του κόσμου είναι τό Ιαπωνικό γιέν. Τό πιο μεγάλο ή Ισπανική πεσέτα.

—Στην Κίνα άποκεφαλίζονται 200—300 λησταί τον χρόνο.

—Στό Ιταλικό μοναστήρι «Τάρα—Σάντα» πού έβρίσκεται κοντά στη Ρώμη, βρίσκονται φυλαγμένοι 10 άρχαίοι πάπυροι, πού αντίπροσωπεύουν αξία 2000000 λιρετών.

—Ο Άμερικανός πολυεκοτομμυριούχος Άντριους άγόρασε τό περιδέραιο της Τσαρίνας Αλεξάνδρας, πού τό έβγαλε σέ πλειστηριασμό ή Σοβιετική Κυβέρνησις, αντί 1000000 δολλαρίων!

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

—Καί ἔπειτα αὐτὸ μοῦ εἶναι ἀδιάφορο! εἶπε χαμογελώντας ὁ ἱππότης.

—Γράψατε διὰ αὐτὸ τοῦ εἶναι ἀδιάφορον καὶ ὅτι ἐγέλασε, εἶπε σοβαρὰ ὁ δικαστής.

Ἔτσι ἀρχισε ἡ δίκη. Σὲ ὅλες τὶς ἐρωτήσεις, ποὺ τοῦ ἐτέθησαν ὁ Πασσαβάν ἀπήντησε γυρίζοντας πρὸς τοὺς Σκᾶς καὶ Ὁκεντοβίλ.

—Ρωτήσατε αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἐδῶ, οἱ ὁποῖοι εἶναι καὶ οἱ φονεῖς.

Τὴν ἡμέραν αὐτὴν διεπιστώθη διὰ τὸ κατηγορούμενος εὐρέθην σύμφωνον μετὰ τὴν ἰδίαν του ὁμολογία, βίτην ὁδὸν Μιτάρτμετ, καὶ ἀκριβῶς τὴν ὥραν ὅπου ὁ Δουξ ἐσκοτώθη.

Τὴν ἐπομένην νύκτα ἐπίσχεψις νέα συνεδρίασις. Οἱ μάρτυρες κατέθεσαν ὅλοι ἐπιβαρυντικὰ καὶ ὅλοι ὑπῆρξαν ὁμόφωνοι. Ὁ κατηγορούμενος ἐφοράθη φεύγοντας καὶ γεμάτος αἵματα.

Ὁ Σκᾶς διηγῆθη διὰ τὸ Πασσαβάν τοῦ εἶχε εἰπῇ τὸ μῖσος τὸ ὁποῖον ἐκτρέφε κατά τοῦ δυστυχικοῦ Δουκός! Ὁ Ὁκεντοβίλ ἐβεβαίωσε διὰ ἐδέχθη τὴν ἐκμυστηριεύσεις τοῦ Γκὺς καὶ Κουρτελές! Αὐτοὶ οἱ κακόμοιροι οἱ εὐγενεῖς βγαίνοντας ἀπὸ ἓνα καμπαρέ τῆς ὁδοῦ Μπαρμπέτ ἀκούσαν τὶς φωνὲς τοῦ δονκὸς τῆς Ὁρλεάνης καὶ ἔτρεξαν νὰ τὸν βοηθήσουν, ἀλλὰ ἔφθασαν πολὺ ἄργα. Κατὰρθισαν ὅμως νὰ ἴδουν τὸν φονεὰ, ποὺ κρατοῦσε ἀκόμη τὸν πέλεκυν στὸ χέρι καὶ ἐδοκίμασαν νὰ τὸν συλλάβουν.

Ὁ Πασσαβάν ὠρκίσθη τότε νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς δυὸ γενναίους ἐκείνους εὐγενεῖς καὶ ἐκράτησε τὸν λόγον.

Ἡ ἐπομένη τοῖς καὶ τελευταία συνεδρίασις, πολὺ σύντομη ἔλλωστε, ἀφιερώθη στὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀποφάσεως. Ἐπειτα ὁ γραμματεὺς ἀνήγγειλε στὸν κατάδικον ὅτι θὰ ἐξετελεῖτο τῇ ἐπομένην κατὰ τὴν μεσημβρίαν στὴν πλατεία Γκρέβ.

Π. ἔπει νὰ παρατηρήσωμε διὰ τὸν δεσμοφύλαξ ὑπῆρξε παρὼν στὴν τελευταία αὕτη συνεδρίαση, κατὰ τὴν ὁποῖαν παρέστησαν οἱ δικασταὶ καὶ οἱ φύλακες ἀλλὰ οἱ μάρτυρες δὲν ξαναῆλθαν.

Μετά τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀποφάσεως οἱ δικασταὶ ἀπεσύρθησαν συνοδευόμενοι ἀπὸ τοὺς φύλακας, ἀλλὰ ὁ γραμματεὺς ἔμεινε μιά στιγμὴ ἀκόμη.

—Χάρις στὴν εὐσπλαχνία τοῦ καλοῦ μας Μεγαλειότητος τοῦ βασιλέως μορεῖτε νὰ περάσατε τὴν νύκτα προσευχόμενοι στὸ παρκαλῆσιον τοῦ μοναστηριοῦ τῶν Σελεστίνων. Τὸ θέλετε;

Ὁ Πασσαβάν, ὁ ὁποῖος τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκύτταζε τὸν δεσμοφύλακα, ἐνόμισε ὅτι διέκρινε ἓνα νεῦμα τοῦ ποῦ τοῦ συνιστοῦσε ν' ἀρνηθῇ. Αὐτὸ ἴσως νὰ ἦταν καὶ φαντασία, ἀλλὰ ἀπήντησε ὅτι θὰ προσευχόταν ἐξ ἴσου καλὰ καὶ στὴ φυλακὴν του—ἀπάντησις γιὰ τὴν ὁποῖαν ὁ γραμματεὺς, ἐφάνη ἱκανοποιημένος.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα ὁ κατάδικος βρέθηκε μόνος γιατί ἔφυγε καὶ ὁ δεσμοφύλαξ ἀφήνοντάς τον στὰ σκοτάδια. Ὁ Πασσαβάν ἀρχισε ν' ἀπελπίζεται.

—Αὔριο! ἔψιθύριζε, αὔριο ὅλα θὰ τελειώσουν.

Ἡ βασίλισσα τῆς Γαλλίας Ἰσαβέτ, σύζυγος τοῦ τρολλοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ ὅπου ἀνάγκασε τὸν ἐραστὴν τῆς Γιάννην Ἀτρόμητον νὰ μαχαρώσῃ τὴν ἐρωμένην του Λωρὰνς ντ' Ἀμπρεμ ἀφοῦ τὸ δηλητήριο ποὺ εἶχε δώσει στὴ βασίλισσα ὁ μάγος Σαϊτάνο δὲν τὴν ἐσκότωσε. Ὁ μικρὸς ἱππότης Χαρνὶ Πασσαβάν ποὺ ἐπενέβη, συνελήφθη καὶ ὠδηγήθη στὸν γασυνελήφθη καὶ ἐκτελέσθη στὴ φυλακὴν. Τὴν Λωρὰνς τὴν πῆρε ὁ Σαϊτάνο, τὴν κόρη τῆς Ροζέλλης τὴν ἐστεῖλαν εἰς ἓνα μακρὺν χωριὸν ποῦ τὴν συνήντησε ἡ δούκισσα τῆς Ὁρλεάνης, ἡ ὁποία τὴν παρέδωσε στὸν Σιαμιπβέρ καὶ τὴν ἀνάθεμεν ὡς κόρη τοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὁδέττης. Μία μέρα ποὺ πῆγε στὸν πύργον τοῦ δολοφονηθέντος καὶ τὴν εἶδε, συνήλθε. Τὴν ἐπῆρε στὴν αὐλὴ καὶ ἡ Ἰσαβέτ ἔζηψε. Ὁ Γιάννης Ἀτρόμητος ὁ πατέρας τῆς ἀπεφάσισε νὰ τὴν κἀνὴ ἐρωμένην του. Ἡ Ὁδέττης—Ροζέλλης ποὺ δὲν θυμόταν τίποτε ἀπὸ τὴν παλιὰ τῆς ζωὴ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν φυλακὴν τὸν νεόν ὁ ὁποῖος κάποιον μέρα ποὺ γύριζε ἀπὸ περιοδεία ἔσωσε τὴν βασίλισσα ἀπὸ τὴν ἐπίθεσιν ληστῶν καὶ ἐκείνην τὸν ἐκάλεσε στὰ ἀνάκτορα, καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τῆς δοκιμῇ διὰ τὰ σκότωσε τὸν Σιαμιπβέρ. Αὐτὸς ἠρνήθη. Ὁ Ἀτρόμητος ἔστειλε καὶ ἐδολοφόνησαν τὸν ἀδελφόν τοῦ βασιλέως. Ἐπειτα οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι τοῦ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῆς Ἰσαβέτ πῆγαν στὸ δωμάτιον τῆς νέας καὶ τὴν ἀπαγάγουν. Ἀλλὰ τὴν ἔσωσε ὁ Πασσαβάν, τὸν ὁποῖον θὰ ἐξόντωναν ἂν δὲν παρουσάζετο ὁ βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκανε ἀρχηγὸν τοῦ ἀποσπασμάτος καὶ τὸν ἐπέστησε κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του. Ὁ Πασσαβάν δὲν ἐγύρισε σὰντι κατηγόρησαν ὡς δολοφόνον τοῦ δονκὸς τῆς Ὁρλεάνης. Ἐξέφυγε καὶ ἐπῆγε στὸν πύργον ὅπου ἔμενε ἡ χήρα τοῦ δολοφονηθέντος, ὅπου θὰ ἐσκοτώνοτο ἂν δὲν τὸν ἔσωζε ἡ δούκισσα, ἡ ὁποία τοῦ ἀπεκάλυψε διὰ τὴν Ροζέλλης ἐξοῦσε. Γνωρίζοντας τὸ Παρίσι ἐπιλοχρήθη στὸ σπίτι τῆς νέας Βαλανσιέν καὶ ἐπῆγε. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις τοῦ σκυλλοῦ τῆς. Ὁ Πασσαβάν ἔμαθε ἀπὸ τὸν Σαϊτάνο, ὁ ὁποῖος τὸν ἀπεκρίθηκε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ καὶ νὰ πειραματισθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἔσωσε ἡ βασίλισσα ἡ ὁποία ἐπῆγε νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειάν του γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὴν Ὁδέττην, τὴν ὁποῖαν δὲν κατεπαύετο ἡ ἐλπίς τῆς χάρις το

—Πρέπει! "Αν φύγετε μόνος θα πέσετε επάνω τους ενόπλους αυτούς. Πρέπει να σας οδηγήσω. "Επειτα θα έλθω να ξαναπαρώ την θέση μου εδώ είπε αναστενάζων. Έμπρός. Πού θέλετε να σας πάω;
—Στο ανάκτορο του βασιλέως.
—"Ημουν βέβαιος γι' αυτό, εκέπτετο ο δεομοφύλακας.
"Ακολουθώντας διάφορα μονοπάτια έπληγαν προς το παλάτι του βασιλέως.

X X

Η ΠΕΡΓΑΜΗΝΗ

Οφείλομε τώρα να επιστρέψουμε στην στιγμή κατά την οποία ο Ταντεγκνύ του Σατέλ έφθανε μπροστά στο οίκημα του Σαϊτάνο. Ο γενναίος λοχαγός όχι χωρίς συγκίνηση εκέπτετο ότι μπαίνοντας στο άντρον του μάγου θα βρισκότανε ασφαλώς μπροστά σε κάποιο δαίμονα. Ο άνθρωπος που προσεφέρθη να τον οδηγήσει, ασφαλώς δεν φοβότανε, γιατί κτυπούσε άμέσως την πόρτα. Σε λίγο άνοιξε ο φεγγίτης, ο άνθρωπος είπε το όνομά του με χαμηλή φωνή, ή πόρτα άνοιξε και ο Ταντεγκνύ μπήκε μαζί με τον συνοδό του.

Ο Σαϊτάνο έρριξε μια ματιά στο λοχαγό.
—Κύριε, είπε ο οδηγός, σας φέρνω ένα μεγιστάνα, ο οποίος έχει να σας ζητήσει κάτι σπουδαίο. Του υποσχέθηκα την βοήθειά σας.

—Αδίκως είπε ο μάγος με μια κουρασμένη φωνή. "Απεφάσισα να μην άπασχολούμαι πιά με τίποτε, ούτε για κανένα... "Αν θέλετε τα φίλτρα μου ή τα χόρτα μου, αν ζητήτε τον έρωτά ή τον θάνατο, αν θέλετε να θεραπευθείτε ή να δώσετε τον κακόν πυρετό σε κάποιον έχθρον σας, αν ζητήτε ένα θάλητρον, τέλος αν έχετε ανάγκη οϊουδήποτε μαγικού, τραβάτε τον δρόμον σας. Έδω δεν είναι πιά το σπίτι του μάγου.

—Ω! Ω! είπε ο άνθρωπος στενοχωρημένος. Και τί θα άπογίνω εγώ; Τι σας συνέβη, κύριε; Είσαθε ώχρος σαν να έρχεσθε από τον άλλον κόσμο. Δεν άναγνωρίζω ούτε τα μάτια σας, ούτε την φωνή σας. Μήπως ο Σατανάς σας εγκατέλειψε;

—Τό βρήκα! Ο Σατανάς δεν είναι πιά μαζί μου, φεύγω λοιπόν. Σε όκτώ ήμέρες από σήμερα έγκαταλείπω το Παρίσι. "Ωστε λοχαγέ, μην υπολογίζετε στην φτωχήν μου έπιστήμη. "Η έπιστήμη μου πέθανε και είναι θάυμα πως είμαι εγώ ζωντανός ακόμα.

—Μάγε, είπε ο Ταντεγκνύ, δεν έρχομαι για χάρη δική μου.

—Α! για ποιόν ύψηλόν μεγιστάνα; για καμμία ώραία κυρία; Γρίγκητες, βασιλείς, άγρότες, άστοί, κόρες της χαράς, ευγενείς, δεσποινίδες, διάφορες προσωπικότητες, είσαθε όλοι ένα για μένα. Λίγο ένδιαφέρει για ποιόν έρχεσθε, λοχαγέ. Πηγαίνετε.

Ο Σαϊτάνο έπροχώρησε προς την πόρτα σαν να ύπεδείκνυε στους δυο συντρόφους ότι έπρεπε να άποσυρθουν άλλα ο Ταντεγκνύ δεν έκινήθη.

—Μάγε, είπε, έρχομαι για κείνον στον όποιον παραδόσατε την προίκα της Ροζέλις.

Η στάσις του Σαϊτάνο άλλαξε την ίδια στιγμή. Έπροχώρησε γρήγορα προς τον Ταντεγκνύ.

—Πασσαβάν; ρώτησε με ένα ύπερβολικά ξαφνικό ένδιαφέρον.

—Αυτός ο ίδιος έχει έμπιστοσύνη σε σας! Μου το είπε.

—Ναί! Τι θέλει; μιλήστε γρήγορα.

—Εγώ θέλω και όχι εκείνος! ο Πασσαβάν συνελήφθη στο ίδιο μου το σπίτι με το σπαθί στο χέρι. Έπί πλέον κατηγορείται για τον φόνον του δονκός της "Ορλεάνης. "Η ύπόθεσις του λοιπόν είναι καθαρά, δεν βρίσκω τον τρόπο να τον τραβήξω από το χέρι του Γιάννη του "Ατρομήτου. Και ο δούξ της Βουργώνης κόκκαλο που γλύφει. Πρέπει να χρησιμοποιήση κανείς την δύναμη και την πανουργίαν μαζί. Για ν' άρξίσωμε μάθετε ότι ο νεαρός φίλος μου ώδηγήθη στο Σαίν Πώλ.

Ο Σαϊτάνο άκουγε με μια βαθειά προσοχή. Ο Ταντεγκνύ παρατήρησε ότι τα χέρια του μάγου έτρεμαν ελαφρά. Προφανώς ή είδησις ήταν πολύ ένδιαφέρονσα.

—Ο άνθρωπος αυτός, προσέθεσε ο λοχαγός, με έβεβαίωσε ότι ο μόνος που μπορούσατε να με μπάσετε στο Σαίν Πώλ είσαθε έσείς! Είναι αλήθεια; Μιλήστε τώρα γρήγορα και σεις.

—Είπε την αλήθεια! άπάντησε ο λοχαγός, ο όποιος έβγαλε από το πορτοφόλι του μερικά χρυσά νομίσματα, τα έδωσε στον οδηγό. "Εκανε καλά που μου έφερες τον άξιον αυτό λοχαγό. Νά, φίλε μου, ή άμοιβή σου.

—Ε! φώναξε ο Ταντεγκνύ! έπληρώσα εγώ τον γελοϊόν αυτόν.

—Είναι άλλο αυτό! άπάντησε ο άνθρωπος παίρνοντας τα νομίσματα.

Ευχαριστώ, διδάσκαλε.

—Ποιά σημασία έχει λίγος χρυσός; είπε ο Σαϊτάνο! "Εκανε καλά, φίλε μου.. τώρα πήγαίνε. "Αφησέ με με τον μεγιστάνα αυτόν.

Ο άνθρωπος έχαιρέτησε κι' έφυγε κι' ο Σαϊτάνο ξανάκλεισε την πόρτα.

—"Ωστε λοιπόν, ο ίππότης Πασσαβάν συνελήφθη.

—Μάλιστα! Και τον ώδηγησαν στο μέγαρο Σαίν Πώλ. Μπορείτε πραγματικά να μου διευκολύνετε την είσοδό μου στο φρούριο;

Ο Σαϊτάνο χωρίς ν' άπάντηση άρχισε να περιπατή άργά.

—Νά, πώς είναι άκριβώς ή κατάσταση, είπε ξαφνικά. Ο ίππότης Πασσαβάν βρίσκεται στο ανάκτορον Σαίν Πώλ και κινδυνεύει να πεθάνη. Θέλετε να τον σώσετε, χάριν της φιλίας την όποιαν τρέφετε γι' αυτόν. Και εγώ θέλω να τον σώσω χάριν του μίσους το όποιον τρέφω έναντίον του δονκός της Βουργώνης.

—Ε, καλά, είπε ο Ταντεγκνύ. "Ας ένάσωμε το μίσος αυτό με την φιλία. Οι δυο μας θα μπορούσαμε να έλευθερώσωμε τον νεαρόν μου φίλον, εγώ με την δύναμιν του μπράτσου μου και σεις με την δύναμιν των δαιμόνων.

—Μπορώ να σας μπάσω στο Σαίν Πώλ, αλλά τί θα κάνετε εκεί μέσα;

—Τί θα κάνω εκεί; Μά, Διάβολε, θα έλευθερώσω τον Πασσαβάν.

—Καταλαβαίνω. "Αλλά πώς;

—Πώς; είπε ο Ταντεγκνύ σαστισμένος. Διάβολε, θα βάλω φωτιά, θα σκοτώσω, θα...

—Μάλιστα... θα βάλετε φωτιά στα 15 ή 20 διάφορα οικήματα, του Σαίν Πώλ; Θα κατορθώσατε έστω να μάθετε που έχει κλεισθή ο φίλος σας; Καθένα από τα 7 ανάκτορα, έχει τα δεσμοφύλακες του, χωρίς να ύπολογίσωμε και τα του Πύργου Χουντελόν. Και όταν θα το μάθετε θα προσπαθήσατε να εξαγοράσατε δεσμοφύλακες που δεν πληρώνονται γιατί ο φόβος των για την κρεμάλα και για την κόλαση είναι δυνατότερος από την φιλαργυρίαν των. Θα προσπαθήσατε μόνος σας να σκοτώσατε τους φύλακας που έτοποθετήσαν γύρω από τον φυλακισμένον και όλα αυτά χωρίς εκείνοι να δώσουν το σύνθημα του κινδύνου;

Ο Ταντεγκνύ άκουσε κατάπληκτος, ένω κρύος ιδρώς τον έλουζε.

—Μά την κόλαση, όλα αυτά είναι πολύ άληθινά. "Ε, λοιπόν, θα σκοτωθώ προσπαθώντας να έλευθερώσω τον νεαρόν μου φίλο, στο κάτω—κατω τουλάχιστον... θα μάθω...

—Δεν θα μάθω τίποτε. Δεν θα κερδίσω τίποτε από την γενναία πράξη σας!

—Τί να γίνη τότε; Τι να γίνη;

—Θα μέινετε ήσυχος, έως τη στιγμή που θα στείλω να σας ζητήσω! Μπορείτε να το κάνετε αυτό;

—Τί θα κάνω σ' αυτό το διάστημα;

—Ποιό θα μωρέσω να σας ζητήσω;

—Στο πανδοχείο του Τιμπώ, ή «Κρεμασμένη Γουρσώνα» Δεν το έχετε βεβαίωσε. "Ανθρωποι σαν και σας πίνουν πάντοτε νερό.

—Γνωρίζω, άπάντησε ψυχρά ο Σαϊνάνο. Γνωρίζω επίσης το σπίτι σας της όδοις "Αγίου "Αντωνίου κύριε Σατέλ, που είναι έρημο από τότε που άρχισατε να φοβάσαστε το μαχαίρωμα των ανθρώπων του δονκός της Βουργώνης. "Εκεί θα έπρεπε να με περιμένετε. Το πανδοχείον του Τιμπώ είναι πολύ μακριά από το ανάκτορο Σαίν Πώλ.

—Για όνομα της Παναγίας, έχετε δίκιο. "Αλλά πέστε μου, άξιο στήριγμα του διαβόλου, νομίζω ότι είπατε ότι φοβάμαι το μαχαίρωμα των...

—Των ανθρώπων του δονκός της Βουργώνης, ναί!... αλλά δεν είπα ότι γι' αυτό είχατε και φόβο...

Ο Ταντεγκνύ κούταζε τον Σαϊτάνο στα μάτια, αλλά ασφαλώς είδε ότι ο μάγος δεν εκέπτετο να τον ειρωνευθή.

—Είναι παράξενο έμουρμούρισε, έχετε καλλίτερα από μένα και μου έξηγήσατε καθαρά αυτό που σκεφθήκα για όλην αυτήν την ύπόθεση. Είναι αλήθεια ότι φοβήθηκα, ότι φοβομαι άκόμη μήπως συναντηθώ με τους κολασμένους ανθρώπους του δονκός της Βουργώνης και όμως δεν μπορεί κανείς να ίσχυρισθί ότι αίσθάνομαι φόβο.

—Φύγετε, είπε ήσυχά ο Σαϊτάνο, πηγαίνετε στο σπίτι σας και να περιμένετε εκεί! "Εκείνος που θα σας στείλω θα σας πη τί πρέπει να κάνετε.

Ο πολεμιστής ο όποιος δεν έννοιωσε ποτέ του, ούτε την ελάχιστη διάθεση να υπακούση σε όποιουδήποτε, υπέκυψε στα λόγια αυτά, τα ήρεμα, ή μάλλον τα ψυχρά και άτονα.

(Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΕΛΙΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑΣ

Θέλετε να μάθετε τον χαρακτήρα σας, τα προσεγγιστικά σας, τις ψυχικές ιδιότητές σας;

Γράψετε λίγες λέξεις μ' ένα ψευδώνυμον στην ΚΥΡΙΑΝ ΜΙΝΑΝ ΜΠΕΝΧΟΥΡ, γραφολόγον περιοδικού «Πάνθεον», Αθήνας έσωκλείοντας 5 δραχμές εις γραμμάτιον και το κατωτέρω δελτίον.

Αι επιστολαί σας πρέπει να είναι γραμμέναι με τον πραγματικόν γραφικόν χαρακτήρα σας, χωρίς καλλιγραφίες και επιτηδεύσεις.

Σ η μ.—Όσοι και όσαι επιθυμείτε να μάθετε τον χαρακτήρα φίλων σας προσώπων, έσωκλείσατε χειρόγραφόν τους και άτάλογα γραμμάτιον και δελτία.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ "ΠΑΝΘΕΟΝ,"

ΔΕΛΤΙΟΝ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΥ

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Το υ τ α γ χ α μ ω ν. Θέλετε κίνηση και θόρυβο γύρω στ' όνομά σας. Σας τραβάει ή μεγάλη ζωή και όμως είσατε πολυ νέος. "Αγαπάτε και δεν το καταλαβαίνετε. Δεν μετράτε, καθόλου τα αίσθηματά σας και άγνοείτε τόσα ώραία σας προτερήματα. Αυτό είναι ύπερ όμων.

Ο ρ ε ι ν ή. Ναχέλεια πολλή, νουσταλγία, ραθυμία και μοιρολατρεία. "Όλα τα περιμένετε όπως έρθουν χωρίς να έχετε την δύναμη να δράσετε. Στη ζωή είσατε έρρασιτέχνις που περνά, βλέπει και περιμένει. Και όμως ή ζωή είναι βιοπάλη. Πολεμήσατε και θα κερδίσατε τη νίκη.

Hild e g a r d N o 1. Λόγια πολλά, ένθουσιασμός άπειρος και κατά βάθος έλαφρότης άρετης. Καρμιά βάσις. "Ενα ζωηρό παιδί με φαντασία και καρδιά χωρίς κακία και χωρίς ύστεροβουλία.

N. 2. Μελαγχολικός, έρωτοχτυπημένος και πολύ έπηρεασμένος από μια σκέψη. "Ανθρωπος φρόνιμος που επιδιώκει ένα σκοπό και θέλει να τον επιτύχη. Δεν μιλά άλλα εργάζεται.

Στείλετε δελτία διεθνή (ταχυδρομείον).

Μ α τ ω μ έ ν η Κ α ρ δ ι α. Καρδιά πολλή, χωρίς πνεύμα και χωρίς κρίση. Προσέξτε μην σας παρσούρη ή καρδιά σας σε αίσθηματικές περιπτώσεις πολύ ριψοκίνδυνες. Είλικρινής, καλός και άφελής.

Μ α υ ρ ο ς Κ α β α λ λ α ρ η ς. Ζωηρός, εύθυμος, παιδί του γλεντιού και της άγάπης. Σας λατρεύουν όλοι και το άξίζετε. Προσέχετε μόνον μερικούς κόλακας μην σας εκμεταλλείθουν.

Α Ι Ν. Δύσκολος σε όλα. Δεν εκφοβέσθε ποτέ. Κρατάτε μια μουσικαπάθεια στα αίσθηματικά. "Εχετε πολλήν παρατηρητικότητα και άρκετή γνώση της ζωής. Εύκολα όμως σας παρσούρει ένα αίσθημα.

Κ ό ρ ι ν θ ο ς. Περιεργος πολύ και φίλος των πιο παραδόξων συναισθημάτων. Είσαθε από τους τύπους που γεννηθήκαν για τας εξαίρεσεις κι' όχι τους κανόνες. Γελάτε, κλαίτε, θυμώνετε, αγαπίζετε όταν δεν πρέπει και ζητάτε όπως νομίζετε καλά έσείς.

Ν έ α "Α ν θ ο δ έ σ μ η. Τα άνθη του χαρακτήρός σας έχουν πολλή άσχημα άλλα και μερικά άκανθήκια. Ζηλεύετε εύκολα και χωρίς λόγο και δημιουργείτε σκηνές όταν δεν πρέπει. Μην το κάνετε γιατί άδικείτε τον έαυτό σας.

Β ρ υ ο σ ε α μ ο υ ρ. "Ενα κομμάτι έλασση. Προσέχει όμως μην σας καταβρέσουν με καμμία άπογοήτευση γιατί θα λυώσατε. Χρησιάζεται και λίγη σκληρότης στη ζωή και λίγη θέλησις και λίγη παρατηρητικότητα άντικειμενική.

Α π ε λ π ι σ μ έ ν ο ς. Καλός, άγαθός, αλλά άκαλλίωργος άκόμα. Φροντίζετε να καλλιεργήσατε τον άνθρα της ψυχής σας. "Εχετε καλά φυτά μέσα εκεί που θα σας δώσουν ώραία προτερήματα.

Κ ο υ κ α ρ ά τ σ α. Θέλετε να φαίνεσθε μοντέρνα, ώραία και να έπιδεικνύετε τα προτερήματά σας και το κάνετε λιγάκι έπιδεικτικά. Δεν πρέπει. "Η σεμνότης είναι μεγάλη άρετή που χρειάζεται πολύ σ' ένα κερτίσι για να γίνη άξιαγάπητο.

R é v e d' A m o u r. Πολιτισμένη αίσθηματική και όνειρόπολος. "Αγαπάτε τ' άνθη και τ' άρώματα. Δεν δίνετε σημασία στην ύλη. Είσαθε μάλλον ιδεολόγος και έχετε καρδιά γεμάτη ευγενική ιδανικά.

Κ ό ρ η τ η ς Κ ρ ή τ η ς. Τολμηρή και άτίθασση. Ζητάτε μεγάλα πράγματα, έχετε μεγάλα όνειρα και όνειρευεσθε έκαστομύρια και ταξείδια. Περιορίσατε τα όνειρα σας και θα δητε πόσο πιο γλυκεία και όμορφη είναι ή ζωή.

Μ ι κ ρ ή Ρ ε γ γ ι ν α. Ο φίλος σας είναι πολύ έσχαλο παιδί με θερμό αίμα και όμως άπατάται συχνά στα αίσθηματά του και μετανοιώνει κατόπιν. Δεν είναι ήφαιστιο άλλα φωτιά από άχυρα που σβύνουν κι' άφήνουν ένα θολό καπνό μόνο.

Μ α λ α χ χ ο λ ι κ ή. Ο νειρόπιο λ ο ς. "Αδυναμία σε όλα. Χαρακτήρ, θέλησις, καρδιά, νούς. Δυναμώσατε το χαρακτήρα σας με κάποιες στερεώσεις και θα γίνετε μια μέρα μια έκλεκτή ύπαρξις για τι είσατε γεμάτη προτερήματα που τώρα χάνονται.

Ε υ α ί σ θ η τ ο ν α ν θ ρ ο ς. Είσαθε πουλάκι που ψάλλει μελαγχολικά τραγούδια στη ζωή. Και όμως είσατε νέος, συμπαθής, έξυπνη και καλή. Τινάξετε τα φτερά και τραγουδήσατε τον έρωτα και τη διασκέδαση μέσα σ' ένα ήθικόν περιβάλλον.

Φ α λ η ρ ι ώ τ ι σ σ α. Γεμάτη έντονη δράση και πολλή ζωή. Διακρίνεσθε για την κρίση και την άγαθότητα της καρδιάς. Σας αγαπούν και αγαπείτε. "Η ζωή σας θα είναι περιβάλλι άνθοςπαρτο.

Α ί λ ι α ν. Σ ά μ ο υ. "Αμέριμη χωρίς πολλές φροντίδες και χωρίς προσοχή γιό τάξη, έθιμοτυπία και τύπους. Κάνετε ότι σας εύχαριστεί και δεν λαμβάνετε ύπ' όψιν κανένα. Είσατε άούδοτη και δεν κάνετε άσχημα όταν ενεργήτε σε κύκλο καθωσπρεπισμού.

Τ ρ ε λ λ ο κ ό ρ ι τ σ ο Χ. Τύπος αίσθηματικός και καλλιτεχνικής φύσεως. "Αγαπά την τέχνην και ξεχνιέται τόσο μ' αυτήν που πολλές φορές ξεχνά όλα τριγύρω του. Καλός άγαθός και λιγάκι πεισματάρης. Θυσιάζει όλα για μια καλλιτεχνική απόλαυση. Είναι είλικρινής.

Ι β ά ν Π έ τ ρ ο β ι τ ς. Θυμοταίφης και έπιθετικός τη μια στιγμή και συγκαταβατικός την άλλη. Καλός σήμερα και κακός αύριο. "Ολες τις άντιθέσεις τις έχετε. Προσοχή μην έπικρατήσουν οι κακές ιδιότητες. Συγκεντρωθήτε.

Π ν ε υ μ α τ ι κ ή ψ υ χ ο ύ λ α. "Ανεπτυγμένη διάνοια και καρδιά γεμάτη αίσθηματά. Μιλείτε ώραία και γοητεύετε την συντροφία σας. Είσατε πάντα μελαγχολική έξ' ιδιοσυγκρασίας, χωρίς λόγο τις περισσότερες φορές. Μάθετε να γελάτε και θα γίνετε περιζήτητη.

Χ ε ι ρ ό γ ρ α φ ο ε σ ώ κ λ ε ι σ τ ο. "Ανθρώπου με πολλή κολή συμπεριφορά και ευγενική ιδεώδη. Τυπικός αλλά και θερμός. Καλός φίλος και συμπαθητικός τύπος. Δεν παρσούρεται εύκολα. Μελετά και πράττει.

Τ ζ ο υ ν τ η. "Αμφιβάλετε για όλα, είσατε πολύ έπιφυλακτική και συγκρατημένη. "Αγαπάτε την μοναξιά και την ρωμάντσα και έχετε μια πρωτοφανή μείζονα τρεία. Σκοποί άδολοι και καρδιά είλικρινής.

Τ ό χ ε ι ρ ό γ ρ α φ ο τ ο υ φ ί λ ο υ σ α ς. "Ελαφρός και γλεντζές. Μορτάκος στους τρόπους και φιλήδονος. Γελά και παίζει με όλα άλλα είναι καλό παιδί και του τα συγγαρούν όλοι.

Α τ υ χ η. Δίνετε πολύ σημασία σε άσήμαντα έπεισόδια και παραβλέπετε άλλα σοβαρά. Δεν ύπολογίζετε καλά κάθε σας κίνηση και μετανοιείτε συχνά. "Η άτυχία σας δεν θα διαρκέση αν θελήσατε να κινήθητε λίγο και να δράσατε.

Α π ι σ τ ο ν. Ο ω μ α ν. Πολύ τσιμπά και θράσος εις όλας σας τας ενεργείας. Κάνετε τον έξυπνο χωρίς να είσατε πράγματα. Προσποιείσθε άρκετά καλά, άλλα σας καταλαβαίνουν πιά γιατί το κάνετε πολύ συχνά. Πέφτετε έξω στους ύπολογισμούς σας. "Εχετε όμως κάποια άξια και άρκετή καλωσύνη.

Ν τ ε υ φ ρ ο υ ς. "Αφέλεια και άνεξικάκια μεγάλη. Καρδιά παιδιού. "Απόσπекτος όμως και πολύ έπιρροής σε φίλους όχι πολύ κατάλληλης για σας. Προσέχετε στις σχέσεις σας μην σας άδικούν.

Μ ά ρ ι ο ν. Θερμός, έξημμένος λίγο, έξυπνος. Θα πάτε μπροστά έσείς αν μετριάσατε τις άπαιτήσεις που έχετε στη ζωή. Σας αγαπούν πολλοί και σας ζηλεύουν άλλοι. "Εχετε ύπομονή. Θα γίνετε κάτι μια μέρα.

Ν α τ ά σ α. Είσατε μια από τις πολλές. Τίποτα το έξαιρετικό. Και όμως έχετε κάποια φυσική ευγένεια που γοητεύει. Δεν σας ξεχνούν εύκολα εκείνοι που σας πλησιάζουν μια φορά. Δεν θυμώνετε ούτε παρσέρεσθε ποτέ. Μπράβο.

Α. Α. Μ η ν α ν. Φύσει μελαγχολικός που μπορεί να γίνη ο εύθυμότερος με μικρά πράγματα. Και θα το επιτύχετε γιατί είσατε έργατικός, προσεκτικός, φίλος του καλού και του ώραίου κι' εύσυνεϊδης.

Τ. Τ. V o n M y e k e n b a e d. Πεποίθσις μεγάλη στον έαυτόν σας, άξιώσεις πολλές από τη ζωή και χαρακτήρας άνδρικός και άξιοπρεπής. Σας λείπει λιγάκι ή κρίσις. Προσέξτε. Μην ένεργή.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Το ρεκόρ των άνεμομύλων

Εκτός των άλλων ρεκόρ δια την κατοχήν των οποίων οι Αμερικανοί είναι υπερήφανοι ήμπορούν να καυχήθουν ότι έχουν και το ρεκόρ των... άνεμομύλων.

Είς μίαν ἐποχήν του Τορόντο, εξ ἀφορμής κάποιος φορολογίας που ἐπεβλήθη εις τους άνεμομύλους, διεπιστώθη ότι υπάρχουν δεκαπέντε χιλιάδες άνεμομύλοι. Είς ένα χωρίον, μάλιστα, της επαρχίας αυτής οι άνεμομύλοι είναι τόσον πυκνά τοποθετημένοι, ώστε όταν τους ἀντικρύξει κανείς από μακρινήν απόστασιν παρουσιάζουν το θέαμα ενός περιέργου δάσους από ξωτικά δένδρα.

Τα έξοδα των 'Ολυμπιακών αγώνων

Προτού ακόμη τελειώσουν οι αγώνες του Βερολίνου ή Γερμανική 'Ολυμπιακή επιτροπή έκαμε τον απολογισμόν των δαπανών αι οποίαι διετέθησαν δι' αυτούς.

Ανεξαρτήτως προς τα άλλα κονδύλια, τα οποία, αν και αντιπροσωπεύουν σεβαστά ποσά, δεν έχουν ιδιαίτερον ενδιαφέρον, εκείνο που είναι εκπληκτικόν είναι το κονδύλιον που διετέθη διά τας δαπάνας διαφημίσεων, και το όποιον ανέρχεται εις πενήντα εκατομμύρια μάρκα.

Το ιλιγγιώδες αυτό ποσόν—μετατερεπόμενον εις δραχμάς φθάει τα δύο δισεκατομμύρια δραχμάς—κατηναλώθη εξ όλου κλήρου εις αφίσες και φρέι—βολάν.

Από πετεινός περιστέρι

Εως τώρα ήτο γνωστόν ότι διά της μεταμοσχεύσεως ήμπορούν να μεταβληθῇ το γένος ενός ζώου από άρρεν εις θήλυ. Σχετικά πειράματα είχαν γίνει με επιτυχίαν επί όρνιθων αι οποίαι μετά την μεταμόσχευσιν μεταβλήθησαν εις μαχητικοτάτους πετεινούς.

Ο καθηγητής Φρήμαν του Πανεπιστημίου του Μονάχου άγγέλει τώρα ότι επέτυχε διά της μεταμοσχεύσεως να μεταβάλλη όχι το γένος αλλά το είδος πλέον των πτηνών.

Δι' επανειλημμένων πράγματι μεταμοσχεύσεων ο δόκτωρ Φρήμαν κατόρθωσε να μεταβάλλη ένα πετεινόν... εις περιστέρι το όποιον θα παρουσιάσῃ κατ' αὐτάς εις το επιστημονικόν 'Ινστιτούτον του 'Αμβούργου.

Το περιστέρι του Φρήμαν, κατά τας ανακοινώσεις του ίδιου, διατηρεῖ όλα σχεδόν τα έξωτερικά γνωρίσματα του πετεινού από τον όποιον προέρχεται πλην του λαιμού που έγινε μετά την μεταμόσχευσιν άσποικόν και του όνυχος ο όποιος έξηφανίσθη. Καθ' όλα τα άλλα όμως έχει μεταβληθῇ εις πραγματικόν περιστέρι, ή φωνή του είναι άκριβός όμοια με εκείνου και επί πλέον συμπεριφέρεται με έντονον άποστροφήν προς τας άλλας συντροφους του όρνιθίνους, έω άπεναντίας δεικνύει εξαιρετικήν στοργήν προς τους αντιπροσώπους του νέου είδους του.

Εκάννιζε επί τρεις ημέρας συνεχώς

Ο Μίστερ Ουάλπολ από το Κανόρ των 'Ηνωμένων Πολιτειών διαφωνών με τον Ιατρόν του ο όποιος του συνέστη, εξ άφορμής κάποιου καρδιακού νοσήματος που έπασχε, να κόψη το κάπνισμα, έτοιχημάτισε μαζί του ότι ήμπορεί να καπνίξη επί τρεις ημέρας άνευ διακοπής, χωρίς να επιδεινωθῇ διόλου ή κατάστασίς του. Το σιγίχημα—δέκα χιλιάδες δολάρια—ετέθη και επί παρουσία πέντε μαρτύρων ο μίστερ Ουάλπολ ήρχισε να καπνίξη. 'Η ώρα κατά την όποιαν ήναψε το πρώτον σιγαρέττον ήτο 8η πρωινή, είχαν δε τοποθετηθῇ έμπρός του δέκα κυρία των πεντακοσίων σιγαρέττων έκαστον και ένας ηλεκτρικός άναπτήρ άναμμένος.

Μόλις το πρώτον σιγαρέττον έφθασε εις το μέσον ο Ουάλπολ το επέταξε και ήναψε το δεύτερον, κατά τον ίδιον τρόπον το τρίτον, τέταρτον, πέμπτον και ο. κ. έ. 'Επί τρία συνεχῇ εικοσιτετράωρα ο Ουάλπολ παρέμεινε άνιγνος και καπνίζοντας τα σιγαρέτα το ένα κατόπιν του άλλου. Είχε γίνει κάπνιστος και έφαίνετο έξηντηλημένος. Παρά τοῦτο όμως δεν έδέχθη οὔτε προς στιγμήν να

διακόψη το κάπνισμα, μολονότι ο Ιατρός έφοβήθη μήπως ύποστῇ καμίαν καρδιακήν προσβολήν.

Είς τας 8 παρὰ 2' της τρίτης ημέρας ήναψε το τελευταίον σιγαρέττον το όποιον και εκάπνισεν ολόκληρον, έπασεν όμως άμέσως λιπόθυμος εις το πάτωμα. 'Όταν μετ' όλίγον κατόρθωσαν να τον επαναφέρουν εις τας αισθήσεις του ή κατάστασις της καρδιάς του δεν είχαν διόλου επιδεινωθῇ. Περιττόν βέβαια να λεχθῇ ότι αι 10,000 δολάρια εύρίσκονται ήδη εις την κατοχήν του.

Το πουλί των 'Αλπεων

Ο ιστοριοδίφης Τζών Μπλάσκουιθ έρευνών εις τα άρχαία ενός παλαιού μοναστηριού της Βοημίας ανέκαλύψε ένα χειρόγραφο του 14ου αιώνος το όποιον όμιλοῦσε διά κάποιο περιέργον είδος πουλιών τα όποια έξοῦσαν εις τας ύψηλοτέρας κορυφάς των 'Αλπεων.

Μολονότι πολλὰι πιθανότητες ύπήρχον ότι τα πουλιά αυτά κατοικοῦσαν αλλῶν... εις την φαντασίαν του άπλοϊκού καλογήσου, ο όποιος έγραψε το χειρόγραφο, εν τούτοις ο Μπλάσκουιθ ήθέλησε να βεβαιωθῇ α, πράγματι τοῦτο έλεγε την αλήθειαν.

Εξεκίνησε λοιπόν διά την 'Ελβετίαν και εκεί συνιευόμενος από τους πλέον πεπειραμένους οδηγούς ήρχισε τας έξερευνήσεις του εις τας πλέον δυσπροσίτους οδηγούς ήρχισε τας έξερευνήσεις του εις τας πλέον δυσπροσίτους κορυφάς των 'Αλπεων με το άποτέλεσμα να ανακαλύψη όχι το πουλί του καλογήρου, αλλά ένα άλλο είδος πουλιού γνωστού εις τους έντοπίους αλλά άγνωστου εις την ζωολογίαν.

Το πουλί αυτό όμοιάζει κάπως με το γεράκι, έχει όμως ράμφος διπλοσίου μεγέθους και ισχυρότατον, αι δε πτέρυγές του έχουν σχήμα τετραγωνικόν. Το κρώξιμόν του είναι ήχηρότατον και ήμπορεί να άκουσθῇ εις απόστασιν πεντακοσίων και πλέον μέτρων.

Παρ' όλας του τας προσπάθειάς ο Μπλάσκουιθ δεν κατόρθωσε να συλλάβη κανένα εξ αυτών, διότι είναι έξυπνότερα και άποφεύγουν τας παγίδας και μετά δυσκολίαν μόνον κατόρθωσε να φονεύσῃ ένα, το όποιον και έταφίχευσε.

Κλέπτης άκροβάτης

Η άστυνομία της Λόγκ 'Ισλαν — παρὰ την Νέαν 'Υόρκην—έχει άναστατωθῇ τελευταίως διά να άνεύρη τους κλέπτας ενός περιδεραιού αξίας 370.000 δολλαρίων το όποιον εκλόπη υπό το μέγαρον ενός πολυκατομμυριούχου. Το περιδέραιον εύρίσκειτο εις ένα σακκίδιον με δύο άλλα κοσμήματα πολύ μικροτέρας αξίας. Την έκομένην της κλοπής ή άστυνομία συνέλαβεν όλους τους άκροβάτας και άκροβάτιδας, οι όποιοι δεν έπαιζαν την νύκτα εις τα θέατρα της Νέας 'Υόρκης ή της Λόγκ 'Ισλαν, διότι ή κλοπή είχε γίνει την νύκτα υπό άνθρώπων, προικισμένων με εξαιρετικήν ικανότητα εις το να άναρριχάται και να πηδά εις το κενόν.

Όλος έξηκριβώσεν ή άστυνομία, ο κλέπτης άνήλθεν, άναρριχηθείς δι' ενός ύψροσώληνος, μέχρις ύψους είκοσι μέτρων. 'Αν εκεί επήδησεν εις το κενόν διά να φθάσῃ εις το παράθυρον του δωματίου, όπου εύρίσκειτο το σακκίδιον με τα κοσμήματα. 'Η απόστασις ήτο ένα μέτρον και δέκα πέντε εκατοστά. Ο κλέπτης έφυγε διά της αυτής οδού, διαφυγών την προσοχήν τσσαράκοντα ύπηρετων και μέχρι σήμερον ή άστυνομία δεν κατόρθωσε να τον ανακαλύψῃ.

Τον άνεγνώρισε μεταξύ των δεκατριών

Την παρελθούσαν εβδομάδα μία περίεργος σκηνή συνέβη εις ένα δικαστήριον της Σκωτίας. Δεκατρείς άνθρωποι, διά τους όποιους ύπήρχεν ύπόνοια ότι διεπράξαν μίαν κλοπή εις ένα κατήχημα, εκλήθησαν υπό του προέδρου του δικαστηρίου να άνοίξουν το στόμα των και να τευνώσουν το δεξιόν των χείρι με την παλάμην άνοικτῇ, διά να ήμπορέσῃ ή ιδιοκτήτρια του κατασήματος να ανακαλύψῃ τον κλέπτην.

Πράγματι ή ιδιοκτήτρια εύρίσκειτο όπισω από το ταμείον της όταν συνέβη ή κλοπή και δεν διέκρινε το πρόσωπον του κλέπτου. Είθε όμως ότι το δεξιόν χείρι του κλέπτου ήτο πολύ λεπτόν και με πολύ μακρά δάκτυλα και έπειδι ή κλέπτης είχε την στιγμήν

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

εκείνην το στόμα του άνοικτόν διέκρινε ότι τα δόντια του ήσαν πολύ κατεστραμμένα.

Η άστυνομία συνέλαβε δεκατρείς ως ύπόπτους και όταν ή ιδιοκτήτρια ήρχισε ένώπιον του δικαστηρίου να έξεάξῃ τα άνοικτά στόματα και τα δεξιά χείρια ανέκαλύψεν εις τον τρίτον κατά σειράν τον κλέπτην ο όποιος και όμολόγησεν άμέσως την πρῶξίν του.

Η πρώτη γυναίκα ναυπηγός

Μία νέα γυναίκα είκοσιδύο ετών έλβε εις την 'Αγγλίαν δι' πλωμα ναύπηγού. Είναι ή πρώτη γυναίκα εις την όποιαν δίδεται παρόμοιον δίπλωμα. 'Ονομάζεται Σουζάνα Κρίστι και είναι κόρη του άρχιναυπηγού των μεγάλων άγγλικών ναυπηγείων του Βάλεντ.

Όταν άνήγγειλαν εις τον πατέρα της την επιτυχίαν της εις τας έξετάσεις, ο Κρίστι είπε:

—Πιθανόν ή κόρη μου να με διδάξῃ κάτι από την επιστήμην μου. Το όνειρόν τη: είναι να σχεδιάσῃ ένα πλοίον μεγαλείτερον από τη 'Βασίλισσα Μαίρη. 'Επί του παρόντος ή μίς Σουζάνα δεν θα έργασθῇ σε κανένα ναυπηγείον αλλά θ' άποσυρθῇ επί δύο έτη διά να τελειώσῃ δύο ναυπηγικά σχέδια, επί των όποιων τηρεῖ μεγάλην μυστικότητα.

Είχε διδαχθῇ πάλην και πυγμαχίαν

Μεταξύ των άλλων προσόντων, τα όποια άνέφερε όταν έξήγει θέσιν ταμείου εις μίαν μεγάλην γαλακτομικήν εταιρίαν του Λονδίνου, ή μίς Σμιθ ήτο και ότι είχε λάβει μαθήματα πάλης και πυγμαχίας εις την ειδικήν λέσχην των γυναικών άθλητριών.

Τα προσόντα αυτά άπεδείχθησαν πολύ χρησιμότερα άλλων τελευταίως όταν ένα πρωί δύο κλέπται εισήλθον εις τα γραφεία της εταιρίας, καθ' ήν στιγμήν εύρίσκειτο εις αυτά μόνον ή ταμίς.

Ένας από τους κλέπτας ήρπασε την μίς Σμιθ από τον λαιμόν και την απέλιπσεν ότι θα την έπνιγε εάν δεν του παρέδιδε άμέσως τα κλειδιά του χρηματοκιβωτίου.

Η μίς Σμιθ του κατέφερεν ένα ισχυρόν γρόνθον εις τον στόμαχον και τον έστειλε να κυλισθῇ εις απόστασιν δύο μέτρων άναίσθητον. 'Ο άλλος έτράπη εις φυγήν διά να συλληφθῇ την έτομήνην.

Αί μαύραι έχουν περισσότερον θάρρος από τας λευκάς

Αί μαύραι γυναίκες είνε, κατά την γνώμην μίς άμερικανικής έφημερίδος, γενναιότεραι από τας λευκάς. 'Εξ αυτού έλαβαν τας ημέρας αυτές διπλωμα άεροπόρου εις την Νέαν 'Υόρκην και αι τέσσαρες άπ' αυτές άνήγγειλαν ότι θα έπιχειρήσουν να καταρρίψουν το ρεκόρ του χρόνου εις την πτήσιν από το 'Ατλαντικόν εις τον Ειρηνικόν.

Σημειώοντες ότι εις την 'Αμερικήν οι μαύροι επί πολλόν καιρόν έδίσταζαν να γίνουν άεροπόροι και πρώτη μία μαύρη έλαβε το δίπλωμα άεροπόρου. Γενικώς αι μαύραι είναι τολμηρότεραι από τας λευκάς διότι επί εκατό λευκών άεροπόρων μόνον αι δύο είναι γυναίκες, ενώ επί εκατό μαύρων άεροπόρων αι δέκα είνε γυναίκες. Παρατηρήθη επίσης ότι κανένα άεροπλάνον διευθυνόμενον από μαύρην δεν ύπέστη ποτέ άτύχημα.

Θεατρικόν έργον—Κίνδυνος της τάξεως

Διά πρώτην φοράν, από πολλών ετών, ο Παρισινή άστυνομία ήναγκάσθη την παρελθούσαν εβδομάδα να επέμβῃ και να άπαγορεύσῃ την παράστασιν θεατρικού έργου διά λόγους δημοσίας τάξεως.

Είς το 'Οντεόν' είχε αναβιβασθῇ ένα έργον με τον τίτλον «Τα μαρτύρια της Ιερᾶς εξέτασεως». Είς αυτό άναπαριστῶντο αι σκηναί των μαρτυριών εις τα όποια υπέρβαλε τα θύματα της ήτρομερά μεσαιωνική δικαιοσύνη, με τόσην φυσικότητα ώστε έσημειώθησαν κατά την διάρκειαν της πρώτης παραστάσεως είκοσι

λιποθυμιαί γυναικών, κραυγαί δε και έπιφωνήματα τρόμου ήκούοντο εξ όλης της αίθούσης.

'Επειδι το πρῶγμα ελάμβανε μορφήν διαταράξεως της τάξεως ή άστυνομία επέτρεψε μεν να τελειώσῃ ή πρώτη παράστασις, επέβαλε όμως εις την διευθυνοσιν του θεάτρου την καταβίβασιν του έργου.

Η νέα αγορά—θαύμα της Ζυρίχης

Την παρελθούσαν εβδομάδα έγιναν εις την Ζυρίχην με έξαιρετικήν επισημότητα τα έγκαίνια του νέου κτιρίου της Κεντρικής αγοράς της πόλεως.

Αι άρχαι της Ζυρίχης έδωσαν τόσην σημασίαν εις το πρῶγμα διότι ή νέα αγορά της πόλεως των άποτελεί πραγματικόν οικοδομικόν θαύμα. 'Εκτός του ότι έχει εμφάνισιν επιβλητικότην έχει κτισθῇ καθ' όλους τους κανόνας της συγχρόνου πολυοδομικής οὔτως ώστε να προσαρμόζεται κατά τον πλέον πρακτικόν τρόπον προς τον σκοπόν διά τον όποιον προορίζεται.

Το νέον κτίριον καταλαμβάνει έκτασιν 800 τετραγωνικών μέτρων, άποτελείται από 28 όρόφους και το ύψος του ανέρχεται εις 280 μέτρα.

Είς έκαστον όροφον θα έγκαταστηθούν καταστήματα διά μίαν μόνον κατηγορίαν έμπορευμάτων. Είς τον πρώτον, επί παραδείγματι, θα πωλούνται μόνον λαχανικά, εις τον δεύτερον μόνον φρούτα, εις τον τρίτον μόνον κρέατα εις τον τέταρτον είδη παντοπωλείου κ. ο. κ.

Οι τελευταίοι όροφοι είναι διατεθειμένοι διά σκοπούς ψυχαγωγικούς και θα έγκατασταθούν εις αυτούς βιβλιοθήκαι, άναγνωστήρια, αίθουσαι κινηματογράφου και θεάτρου, σφαιριστήρια, κολυμβητικά δεξαμεναι κλπ.

Ένας δαιμόνιος άνθρωπος

Τας ημέρας αυτές άπέθανεν εις το Σικάγον εκ συγκοπής της καρδιάς εις ηλικίαν 66 ετών ο 'Αρθούρος Κούτεν, ο βασιλεύς του σίτου.

Γύρω από το όνομα του Κούτεν είχε γίνει πρό δύο μηνών μεγάλος θόρυβος εξ άφορμής μίας δίκης του έναντίον του Ρούσβελτ την όποιαν και εκέρδιζε.

Λόγω των τεραστίων ποσών τα όποια ο περίφημος «βασιλεύς» διέθετε κατόρθωσε να κανονίξῃ τας τιμὰς των χρεωγράφων εις το χρηματιστήριον, αναλόγως των εκάστοτε συμφερόντων του προκαλέσας επανειλημμένως μεγάλας καταστροφάς. Διά να σταματήσῃ το κακόν ή κυβερνήσις άπήγόρευσε διά διατάγματος, φέροντος την υπογραφήν του Ρούσβελτ, εις τον Κούτεν να παίξῃ εις το Χρηματιστήριον του Σικάγου.

Ο Κούτεν έξω φρενών εκ της καταφόρου αυτής παρανομίας, ή όποια διεπράχθη εις βάρος του, κατέφυγε εις τα δικαστήρια και το 'Ανώτατον Δικαστήριον ήκούωσε το διάταγμα αυτό.

Σημειωτέον ότι ο Κούτεν δεν ήτο πάντοτε τυχερός εις το χρηματιστήριον, οὔτε και κατόρθωσε να επιβάλλῃ πάντοτε τας θέλήσεις του εις αυτό. Το 1929 έχασεν εις την αγοράν του σίτου είκοσι εκατομμύρια λίρες.

Η περιουσία την όποιαν άφήκεν σήμερον ανέρχεται εις 16.500.000 λίρες, ύπολείπεται δηλαδή εκείνης, την όποιαν πρό έπτεσετίας μόλις έχασε, κατά 3.500.000 λίρες.

Ένα χαρακτηριστικόν της σιδηράς του θελήσεως και ύπομονής του είνε το εξής: Το 1922 κλέπται, εισήλθον εις ένα έξοχόν του κτήμα και άφηρεσαν ότι εύρηκαν εκεί εις χρήματα και κοσμήματα και άφήκαν τον Κούτεν και την σύζυγόν του δειμένους εις ένα υπόγειον. Ο Κούτεν ωρτίσθη να ανακαλύψῃ τοίς κλέπταις.

Και εκράτησε την υπόσχεσιν του κατωρθώσας να συλληφθούν έντεος πέντε έτών και οι έννέα γκάγκαστες, οι όποιοι ου νέπραν εις την κλοπήν.

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ ΥΔΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Υδροθεραπεία λέγεται ή κατά διαφόρους τρόπους χρησιμοποίησης του ύδατος, ψυχρού ή θερμού, προς θεραπευτικόν σκοπόν, εφαρμόζεται δέ δια διαφόρων τρόπων (πλύσεων, ύγρων έπιθεμάτων, ύγρων περιτυλίξεων κτλ.) κυρίως όμως διά καταιωνισμῶν καί λουτρῶν. Τό ψυχρόν ύδωρ (80—100) εἰς καταιωνισμούς (Ντους), προκαλεῖ τριπλῆν ἀντίδρασιν ἥτοι:

1) Ἀπό τῆς κρυολογορίας. Τά ἀγγεῖα (ἀρτηρίες καί φλέβες) συσπώμενα κατ' ἀρχάς ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ψυχροῦ ύδατος ἐξωθοῦσιν τὸ ἐντός των αἷμα πρὸς τὴν καρδίαν τοιοῦτο τρόπον δέ ἐλαττοῦται τὸ ποσὸν τοῦ αἵματος εἰς τὸ δέγμα καί καθίσταται τοῦτο ὠχρόν. Κατόπιν τὰ ἀγγεῖα διαστέλλονται, τὸ δέ αἷμα συρρέον ἐν ἀφθονίᾳ εἰς αὐτὰ προσδίδει εἰς τὸ δέγμα ρόδιον χρῶμα.

2) Ἀπό τῆς θερμοκρασίας τοῦ σώματος ἡ ὁποία κατερχομένη κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς συστολῆς τῶν ἀγγείων, ἀνέργεται κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαστολῆς αὐτῶν, ἐπιταχυνόμενων συγχρόνως τῶν ἀναπνευστικῶν κινήσεων, ὁπότε ἐπιτυγχάνεται, καλλιτέρα ὀξυγύνωσις τοῦ αἵματος.

3) Ἀπό τῆς αἰσθητικότητος ἡ ὁποία λόγω ἐπιδράσεως τοῦ ψυχροῦ ύδατος ἐπὶ τὸ νευρικόν σύστημα, ὑφίσταται ρυθμίσιν τινος ἐπὶ ἐξασθενήσεως καί ἐξασθενήσαν ἐπὶ διεγέρσεως.

Υγιεινή. Εἰς τὰ ἀνωτέρω ἀποτελέσματα τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ψυχροῦ ύδατος πρέπει νὰ προστεθῶσιν καί τὰ ἑξῆς: Πρῶτον ἡ τόνωσις τῆς θερμῆς τοῦ σώματος καί δευτέρον ἡ ἐξοικειώσις τοῦ ατόμου πρὸς τὸ ψυχρὸν καί ἡ μεγαλειτέρα ἀντοχή τούτου εἰς τὰς ἐκ ψύξεως παθήσεις (βρογχίτις κλπ.)

Ἡ ὑδροθεραπεία εἶναι εὐεργετική διὰ τοὺς ἔχοντας λυμφατικήν ἢ νευρικήν κράσιν, πολὺ δέ περισσότερον δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχουσι κράσιν συγχρόνως λυμφατικήν καί νευροπαθητικήν. Τὰ ἄτομα ταῦτα πρέπει νὰ ἐπιδίδωνται εἰς τὴν ὑδροθεραπείαν ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας ἕως ὅσον φέρουσι κληρονομικὴν τοιαύτην προδιάθεσιν. Οὕτω τὰ τέκνα φυματικών ἀρθριτικῶν, ἢ νευροπαθῶν γονέων, τὰ παῖδιά ποὺ μετὰ τὴν παραμικρὴν αἰτίαν κορολογοῦσιν, τὰ παῖδιά τῶν ὁποίων ἡ ἀνάπτυξις καθυστερεῖ, τὰ ἄτομα τὰ ὁποῖα, ὡς ἐκ τῶν κοινωνικῶν ἀσχολιῶν τῶν ἢ τῆς μεγάλης διανοητικῆς ἐργασίας τῶν ὑποβάλλονται εἰς ὑπερκόπωσιν πρέπει νὰ κάμνουν συστηματικὴν ὑδροθεραπείαν. Μέχρις ἡλικίας τριῶν ἐτῶν χρησιμοποιοῦνται τὰ δροσερά λουτρά (250—400), κατὰ τὸν χειμῶνα καί τὰ ψυχρά κατὰ τὸ θέρος μετὰ μέσην διάρκειαν ἐκάστου λουτροῦ 2—3 λεπτὰ τῆς ὥρας.

Μετά τὸ 3ον ἔτος γίνεται μετὰ τὸ λουτρὸν ἡ τὴν πρωΐνῃν πλύσιν (ἰδίως κατόπιν θερμοτέρων λουτρῶν) μία σύντομος περίχυσις τοῦ σώματος τοῦ παιδίου διὰ ψυχροῦ ύδατος. Μερικὸς ἐβδομάδας μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν περιχύσεων τούτων δύναται ν' ἀρχίσῃ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν Ντους διὰ ἐκτοξευομένου ψυχροῦ ύδατος (140—160) ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα. Τὰ Ντους ἡμποροῦν ἐπωφελεῶς νὰ συνεχισθῶσι καί κατὰ τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν ἢ διάρκειαν ὅπως αὐτῶν πρέπει νὰ εἶναι βραχεῖα ὅπως καί κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν καί μετὰ πρέπει νὰ γίνεται ζωηρὰ ἐντριβὴ ξηρὰ ἢ μετὰ κολώνων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Ὅσες ἀναγνώστριες ζητοῦν συμβουλὰς ἀπὸ τὸν Δερματολόγον πρέπει ν' ἀναφέρουν τὴν ἡλικίαν των, ἂν εἶναι ἑγγαμοὶ ἢ ἀγαμοὶ, τὸ εἶδος τῆς ζωῆς των καί νὰ τὴν εἰσαγγέλλουν σαφῶς καί λεπτομερῶς περὶ τῶν παθῶν των. Ἐπίσης νὰ καθορίζουν ἐὰν τὸ δέγμα των εἶναι ξηρὸν ἢ λιπαρὸν. Ὅταν αἱ ἐρωτήσεις ὑπερβαίνουν τὰς 2 πρέπει νὰ ἐσωκλείεται πεντάδραχμον γραμματόσημον, ὅταν δέ ζητῆται ἰδιαίτερα ἀπάντησις νὰ ἐσωκλείωνται γραμματόσημα πενήντα δραχμῶν.

ΝΟΡΜΑ ΣΗΡΕΡ Ἀλεξάνδρειαν. — Θὰ πλένεσθε μετὰ σαποῦνι Μασσαλίας καί νερὸ κρύο. Τὸ βράδυ δὲ ἀφοῦ πλυθῆτε καί σκουπισθῆτε καλὰ μετὰ χνουδωτὴ πετσέταν

θὰ ἀλείφετε τὰ μέρη ποὺ πάσχουν μετὰ τὴν κάτωθι κρέμα.

Resorcine	0,20	ga.
Oxyde de zinc	2	»
Lanoline	8	»
Cold Cream	8	»
Precipite geaune	0,30	»

Μετά 20 ἡμέρας ἐὰν δὲν δῆτε ὠφέλειαν μοῦ ἔναγραφετε.

ΚΑΜΠΕΡ Ἐνταῦθα. — Θὰ πλένεσθε μετὰ νερὸ χλιαρὸ χωρὶς σαποῦνι, δὲν θὰ περιβάλλετε δὲ καθόλου τὰ σπυράκια παραγγέλατε τὴν ὁδὸν Κάνιγγος, 12 τὴν κρέμαν. Tarke No 9 μετὰ τὴν ὁποῖαν θὰ κάνετε

Ψυχρὸν Ντούς. Τὸ νερὸ πρέπει νὰ ἐκτοξεύεται μετὰ πίεσιν 1—1½ ἀτμοσφαιρᾶς. Τὸ ἄτομον πρέπει νὰ εὐρίσκεται εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς ἑως δύο μέτρων ἀπὸ τοῦ στομίου τοῦ ἐκτοξευτικοῦ σωλήνος.

Ἡ διάρκεια τοῦ Ντους κυμαίνεται μετὰ 10—1 ἀναλόγως τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ καί τῆς ἰδιοσυγκρασίας τοῦ ατόμου. Πρὸς ἐπίτευξιν διεγέρσεως τὸ Ντούς πρέπει νὰ εἶναι ἐντονόν, ἀρχῆς γενομένης πάντοτε ἀπὸ τῆς ὀρέξεως καί τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Πρὸ τοῦ Ντους ὁ ἀσθενὴς πρέπει νὰ κάνῃ εἰς τὸ σῶμά του ἐλαφρὸν μασάζ, κατὰ τὴν διάρκειαν δὲ αὐτοῦ δὲν πρέπει νὰ μένῃ ἀκίνητος ἀλλὰ νὰ ἐκτελῇ διαφόρους ζωηρὰς κινήσεις. Κατὰ τὸν χειμῶνα ἢ αἰθουσᾶ τοῦ Ντους πρέπει νὰ ἔχῃ θερμοκρασίαν 150. Μετὰ τὸ λουτρὸν ὁ ἀσθενὴς περιτυλίσσεται μετὰ μπουρνούζι τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ θερμαίνεται προηγουμένως (κατὰ τὸν χειμῶνα). Κατόπιν ἐνδύεται γρήγορα καί παραμένει εἰς θερμὸν δωμάτιον. Κατὰ προτίμησιν τὸ Ντούς γίνεται τὸ πρῶτον περὶ τὰς 10 ἢ τὸ ἀπογεῦμα ἀπὸ τὰς 4—6. Στὴν ἀρχὴν γίνεται ἓνα Ντούς τὴν ἡμέραν ἀργότερα δὲ (ἐφ' ὅσον ὑπάρχει λόγος) γίνονται δύο ἀπέχοντα μετὰ 8 ὥρας. Ἡ διὰ Ντους ὑδροθεραπεία δὲν πρέπει νὰ ἀρχίσῃ κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐμμηνορροίας, αὕτη ὅμως ἐμφανιζομένη ἀργότερον δὲν ἀποτελεῖ λόγον διακοπῆς τῆς θεραπείας.

Ἐνδείξεις. Τὰ Ντους ἐνδείκνυνται 1) Ἐπὶ νευροπαθῶν (ὕστερικῶν, νευρασθενικῶν) Ἐν περιπτώσει ἀπνίας ἢ δύναμις τῆς ἐκτοξεύσεως πρέπει νὰ ἐλαττοῦται, καλὸν δὲ εἶναι μετὰ τὸ Ντούς νὰ γίνῃαι ψυχρὸν λουτρὸν. 2) Ἐπὶ δυσπεπτικῶν, ἀσθενικῶν, διαβητικῶν. 3) Ἐπὶ ἀναιμικῶν, ἐξηνητημένων, ἀναρρωνούντων εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας γίνεται ἀρχὴ διὰ χλιαρῶν Ντους, σὺν τῷ χρόνῳ δὲ φθάνει τις εἰς τὰ ψυχρὰ τοιαῦτα. 4) Ἐπὶ νέων καρδιοπαθῶν, οὗτοι καλὸν εἶναι νὰ προφυλάττωσιν τὴν καρδιακὴν χώραν διὰ τῆς χειρὸς κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Ντους. 5) Ἐπὶ ἀρχομένης φυματώσεως τὰ Ντους προκαλοῦν μεγάλην ὠφέλειαν.

Θεράπεια Ντούς. (280—300). Γίνονται κυρίως ὑπὸ μορῇ φθιν βροχίης καί ὠφελοῦν τοὺς ἀναιμικοὺς, νευρικοὺς, πάσχοντα ἐξ ἀπνίας, δυσπεπτικούς καί ἐντεροπαθεῖς.

Θεράπεια (340—360) καὶ ὑπερθεράπεια (380—400) Ντους. Ταῦτα ὅταν διαρκοῦν ὀλίγον ἐπιδροῦν διεγερτικῶς, ὅταν δὲ πολὺ κατευναστικῶς. Ἐνδείκνυνται οἱ θερμοὶ ἐπὶ 1—2 λεπτὰ καί οἱ θερμότεροι ἐπὶ 1 λεπτὸν ἐπὶ ρευματισμῶν, ἐκζέματος ἐπιμόνων κνησμῶν, ἀμηνόρροιας κατόπιν μητρορραγίας.

Ἡ ἀκτίς τοῦ ύδατος περιάγεται ἡπίως ἐπὶ τῆς πασχούσης χώρας, καλὸν δὲ εἶναι μετὰ τὸ τοπικὸν Ντούς νὰ γίνῃαι καί γενικὸν τοιοῦτον. Τὰ θερμά τοπικά Ντούς ἐφαρμόζονται ἐπὶ ἀνυρέτων ἀρθριτικῶν, νευραλγιῶν (ὀσφυαλγίας), κωλικῶν μετὰ δυσκοιλιότητος ἢ διαρροίας (=κοιλιακὴ χώρα, συμφορήσεως ἢ κωλικῶν τοῦ ἥπατος (=ἡπατική χώρα). Τὰ ψυχρὰ τοπικά Ντούς ἐφαρμόζονται ἐπὶ δυσκοιλιότητος καί ἀτονίας τοῦ στομάχου.

ΙΑΤΡΟΣ Π.

ἐπαλείψεις κάθε βράδυ.

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ
Ὁ Δερματολόγος τοῦ «Πανθέου» θὰ δέχεται τὰς ἀναγνώστριάς τοῦ περιοδικοῦ δωρεάν (ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ δύο ἐκ τῶν κατωτέρω δελτίων), μόνον ἐκάστην Πέμπτην 6—7 1/2 μ. μ. Τὸ Σάββατον δὲ τὴν ἰδίαν ὥραν θὰ δέχεται ἐπ' ἀμοιβῇ. Αἱ ἐξετάσεις θὰ γίνωνται εἰς τὸ Κατάστημα Καλλυντικῶν, ὁδὸς Κάνιγγος 12.

Περιοδικὸν «Πάνθεον»
Δελτίον Δερματολόγου
Δελτίον Φύλλου 143

ΠΑΝΘΕΟΝ

«ΕΤΣΙ ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΑΠ' ΑΓΑΠΗΣ!»

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 2022)

ποταμοῦ καί τις μεθυστικὴς μας σιωπὴς ποὺ δὲν τις φράγισε ποτὲ ἓνα φίλημα.

Ἐγὼ ὁ τόσο τολμηρὸς συνήθως μετὰ τὴν γυναῖκα, ἐνοιωθᾶ μὴ παρὰ ξενὴ δειλία, μὴ εὐλάβεια σχεδόν, μπροστὰ τὴν ἡμίαιον ἐκείνην παρθένα. Μία μέρα ἔγραψα στὸν θετὸ τῆς πατέρα, ζητῶντας νέα της.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ καιρὸ πῆρα ἓνα γράμμα μετὰ τὸ ὁποῖο μοῦ ἀνῆγγελε δὲν ἦ Τζέννα δὲν ὑπῆρχε πιά στὴ ζωὴ. Φαίνεται πὼς τὴν ἰδίαν μέρα ποὺ ἔφυγα ἐγὼ, ἡ δυστυχισμένη

κόρη ἔβρεξε μετὰ πετρέλαιον τὰ φορέματά της καί τοὺς ἔβαλε φωτιά. «Ἐτοί μοῦ ἔγραψε ὁ θετός τῆς πατέρα», πεθαίνουν οἱ Βραζιλιανὲς παρθένας ὅταν ἀπελπιστοῦν ἀπὸ ἀγάπης. Δὲν ἀγαποῦν παρὰ μόνον μὴν φορὰ στὴ ζωὴ τους, μὰ δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν, ὅταν χάσουν τὸν ἀγαπημένον τους».

Κλείνω τὰ μάτια μου ἀπελπισμένος καί βλέπω μπροστὰ μου τὴ Τζέννα, ὅπως τὴν εἶδα πρῶτη φορὰ, δλότρεμη ἀπὸ τὸν πυρετό, μετὰ τὰ φλογισμένα ἐκείνα, μάτια.

Τὰ μάτια της ποὺ μετὰ καί, μετὰ καί, ὡς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου καί θὰ μετὰ καί, αἰώνια...

B. BANTIEPI

ΝΕΑ ΜΕΘΟΔΟΣ

Κυρίες μου
Τὸ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ εὐρίσκει εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν νὰ σᾶς παρουσιάσῃ τὸ νεότερον διὰ τὴν Ἑλλάδα μηχανήμα

PERMANANT RADIO-RITA

Εἶναι τελευταίου τύπου, ἀνευ ἡλεκτρισμοῦ, χωρὶς σύματα, τελείως ἀκίνδυνον. Δὲν ἀφαιρεῖ τὴν στιλπνότητα τῶν μαλλίων, ἔχει μεγάλην διάρκειαν καί ἐκτελεῖται ἐντὸς μιᾶς ὥρας. Παρέχοντες τὴν εὐχαρίστησιν εἰς τὰς κυρίας νὰ ἐπισκευθῶν τὰ ἐργαστήριά μας πρὸς παροχὴν συμβουλῶν ἐν σχέσει μετὰ τὴν Radio—PERMANANT δωρεάν.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ PERMANANT
ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗΣ 13 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 24-961

(Συνέχεια εκ της σελ. 2045)

—Πως τρελλό παιδί δεν θέλεις να μάς ακολουθήσης ως τον τόπο της αιωνίας ευδαιμονίας;

—Δεν θέλεις, μαζί με τους έκλεκτους του Θεού, οι οποίοι βρίσκονται βυθισμένοι σ' αιωνίαν έκταση, μέσ' τις λαμπρότητες και τις μουσικές, να δής την ασύγκριτη ομορφιά των ουρανίων κήπων του Παραδείσου, των κήπων αυτών που τα λουλούδια τους είναι αστέρια, αστέρια που μεθούν με τα φασματικά τους άρώματα και τις ευωδιασμένες αναλαμπές τους... Τις ουράνιες αυτές μιμόζες, τις ψυχές;

—Δεν θέλεις, ανάμεσα στις παρθένες του Παραδείσου, που είναι κρίνοι πύθιμοι κι' απ' τους κρίνους και που έχουν τα κεφάλια τους στεφανωμένα με ρόδα, να διαλέξης την άρραβωνιαστική σου... την άρραβωνιαστική σου που θα στροφή με άσπείρευτα όνειρα, το άγγελικό σου γαμήλιο κρεβάτι...;

Μα ο Έμμερλ προτιμάει να ξερύνει από τους άγγέλους τους ατάνησε.

—Όχι... όχι... θέλω να με πάτε στην άρραβωνιαστική μου, τη Γουλιελμίνια που βρίσκεται κλεισμένη σ' έναν ύψλο πύργο και λυώνει κάθε μέρα από τη θλίψη της γιατί η κακή μοίρα μάς χώρισε για πάντα!

—Μα η κόρη που ήταν κλεισμένη στον πύργο δεν είναι πια εκεί...

—Πως... Που είναι τώρα; Δεν θα την ξαναϊδω ποτέ;

—Ναί, θα την ξαναϊδής εκεί που σε πήμε... Σε περιμένει... Δεν ήθελε να μείνει περισσότερο σ' εκείνο τον πύργο. Βαρύνετο σε πια να ζή τόσο λυπημένα!

—Πάμε πύθινο σύντομα, τότε! ξεφώνισε ο Έμμερλ. Θέλω να την συναντήσω για τελευταία φορά, κι' ως πεθάνω.

—Δεν θα πεθάνης... Μα ζήσης κοντά της σ' άλλους τόπους, άγνωστους σε σένα, ώραιους, πολύ μακρινούς από εκείνους που έζησες, μακριά απ' τους ανθρώπους που σε κατεδίκασαν να υποφέρης... αφαιρώντας σκληρά την αγάπη σου.

Έτσι η ψυχή της Γουλιελμίνας, που πέθανε στη γη από το μαράζι της αγάπης της, βρήκε την ψυχή του Έμμερλ, που οι άγγελοι την μετέφεραν στους ουρανούς επάνω στα φτερά τους.

Η γη δεν τους άφησε να ζήσουν... Οι ουρανοί ένωσαν για πάντα τις έρωτευμένες ψυχές τους.

ΑΝ. ΦΡΑΝΣ

(συνέχεια εκ της σελίδος 2023)

Ξανασιμώντας με λαχτάρα.

Ας βιαστούμε λιγάκι στον χωρισμό και στο ξανατάμαμά μας για... τι γοργοζυγώνει το χινόπωρο της ζωής μας. Το νοιώθω από τα πρώτα μαραμένα φύλλα των ελπίδων μου που σιγοπέφτουν κι'

απ' το στεγνό άρωμα των νεανικών μου ονείρων, που σιγοσβύνουν μπρος στη φλόγα της αμείλικτης ζωής.

Ξαναέλα πάλι στα παλιά... Το άπαιτώ... Το θέλω...

Γιστι και νάπαφες να μ' αγαπάς, εγώ σε πονώ ακόμα...

Α. ΣΥΛΒΕΣΤΡΙ

Έντός 2 λεπτών

Έξαλείφονται

Υγεία • καθαριότης
καλωπιεσμός κυριών
Διά της αφαιρέσεως
του περιττού τριχώμα-
τος με το Άγγλικόν

DEPILATOIRE

FLAM

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΦΑΡΜΑΚΕΙΩΝ
ΠΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ - ΑΘΗΝΑΙ

Με το
Persil
έξαοφαρίζετε
ΜΠΟΥΓΑΔΑΝ
ξευούραδην
αποξημασμένην
απαολραπλούνης
μαδαριόλητος
Είναι ιδιόμορφο δια τη δομή
μορφήν, μελαγχρόν...

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΚΟΜΨΟ ΦΟΡΕΜΑ
ΜΟΝΟΝ ΤΟ ΑΤΕΛΙΕ
ΤΟΥΛΑΣ ΚΟΝΤΟΦΡΥΔΟΥ
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 11

Έξασφαλίζει το μυστικό αυτό με το άφθα στο τεχνικό προσωπικό της. Ίκανοποιεί όλα τα γούστα και τα ποιά ιδιότροπα. Έπισκεφθήτε μας και να είστε βέβαιοι για την επιτυχία σας.

ΟΙΚΟΣ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΜΑΡΙΚΑΣ Η. ΓΟΥΔΑ
ΙΔΡΙΘΕΙΣ ΤΩ 1915
ΟΔΟΣ ΒΥΣΣΗΣ
ΚΑΙ ΑΓ. ΘΩΔΩΣ 10
ΑΘΗΝΑΙ

Είς όλα τα μαθήματα
έφαρμοζομεντό νέον μαθη-
ματικόν σύστημα της με-
γάλης Γαλλικής 'Ακαδη-
μίας με αποτελέσματα θε-
τικώτατα και έγγυημένα.

Πλήν της διδασκαλίας
των γυναικείων φορεμά-
των Φλοΰ—Ταγιέρ—'Επα-
νοφοριών—Σπόρ—Ρεγκ-
λάν—Ζαποννέκ. τ. λ. λει-
τουργεί και ιδιαίτερον
τμήμα διά Μοντελίστας.

Τμήμα παιδικών ένδυ-
μάτων αγοριών και κορι-
τσιών, ως και τμήμα ά-
σπροορούχων και Μπιτζα-
μών.

Τά ταγιέρ και τά έ-
πανοφόρια παραδίδει ο κ.
Η. Γούδας ειδικώς επ' αυτών σπουδάσας. 'Η 25τής
πειρά μας και αί χιλιάδες των σημερινών μοδι-
στών που άπεφοίτησαν εκ του Οίκου μας, είναι άρ-
κετές έγγυήσεις διά να μάς έμπιστευθήτε τά κορί-
τσια σας.

Λειτουργεί οίκοςτροφείον έν τή όπείω γίνεται
τελεία ήθική διαπαιδαγώγησις των κοριτσιών

Ζητήσατε οδηγίαις και κανονισμόν.

Καλοκαίρι!
Έποχή του υπαίθρου
και των όπώρ...

Τα μαλλιά δέλουν περι-
ποι. Το Φιχατέρ Μπριλια
χωρίς να περιέχει λιπαρά ουδία
συμκρατεί το κτένισμα
Δέν λερώνγει

Fixateur
Brillat

ΑΝΤ/ΠΕΙΑ • ΓΕ ΤΗΡΙΑ 'ΑΛΜΑ • ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 1

ΠΑΡΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ

ΓΝΩΣΤΟΥ ΚΟΜΜΩΤΟΥ ΚΟΥ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Οι κομμωτάι οι οποίοι μεταχειρίζον-
ται το φάρμακο Colnprimé της Mme
AS plé αποκοτύν μεγάλην πελατείαν,
διότι τὰ μαλλιά παραμένουν ουσίως
μαλακά και γυαλιστερά.

Οι αποστέλλοντες 50 δραχμάς λαμ-
βάνουν 10 κυτία δια 10 περιμανάντ προς
δοκιμήν και χάριν ρεκλάμας Colnprimé.
'Η καλλιτέρα περιμανάντ εκτελείται
εἰς τὸ Κομμωτήριον

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ
Με φάρμακον της Mme Asplé.
COMPRIMÉ

Γεν. 'Αντιπρόσωποι :
ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Χαλκοκονδύλη, 11 Τηλ. 27.975

ΑΝΤΙΠΡ. ΕΠΑΡΧΙΩΝ :

Θ)νίκη : Ν. Ψωμογερίδης, Παύλου
Μελα 22.

Βόλος : Δ. Τακόπουλος, 'Ιωλκού 39

Κομοτηνή : Σ. Σαραντίδης, 'Απολλωνιάδος 2.

Λαμία : Κ. Πλατῆς.

Λάρισα : Παντελῆς 'Αγγελίδης.

Πάτραι : Κ. Κωστίδης, Κορίνθου 270

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικῶν και δερματικῶν

Νοσημάτων

'Οδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25 532

Ιδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἑκαστὸν
ἀσθενῆ.

INSTITUT RADIO-PHYSIO

Κ. 'Αναγνωστίδης, ἱατρός, διευ-
θυντῆς τῆς CLINIQUE ST.
CLOUD, ἰδρυτῆς και διευθυντῆς
τοῦ αἰσθητικοῦ κέντρου ELISEE
τῶν Παρισίων.

Θεραπεύει ὅλας τὰς δυσμορφίας,
ἐγκαύματα, οὐλὰς, στίγματα, ἀγ-
γυιώματα, στίγματα ἐθλογίας κλπ.
ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ

ἀνευ ἡλεκτρολύσεως ἀνευ διαθερ-
μίας. ἀνευ πόνου, ἀνευ στίγματος,
διὰ μοναδικῆς μεθόδου.

ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΣ
ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

Βερανζέρου 12α - Τηλ. 31-434

ΜΕ 100 ΔΡΑΧΜΑΣ

πολλὰ περιμανάντ στο

κομμωτήριον

ΖΑΝΝΩ,,

Καποδιστρίου 26. Τηλέφ. 29 582

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

'Εταιρεία Ψυχικῶν 'Ερευνῶν,
ἐπιστημονικῶς κατηρητισμένη,
Δέχεται ὁδὸς Κεῖτης 6, πύ-
ροδος ὁδοῦ Λιοσίων, στάσις
Σο ρμερλή. Τηλέφ. 29 045.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΕΝΗ ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥ

'Εταιρίας Ψυχικῶν 'Ερευν-
νῶν.

Δέχεται καθ' ἑκάστην 'Ο-
μήρου 46. Τηλέφ. 28.129

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ & ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

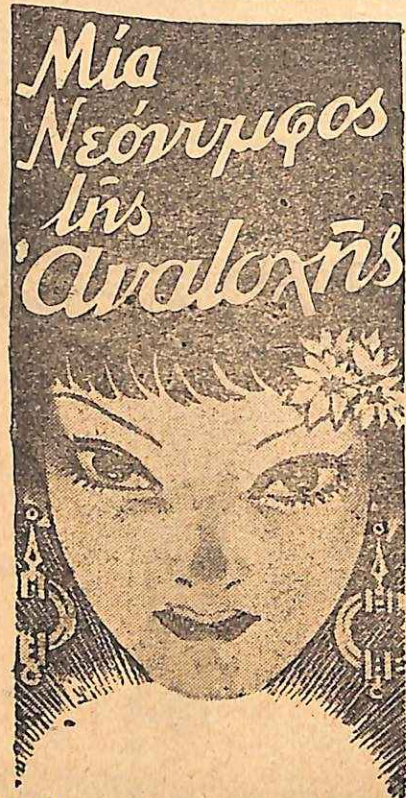
Τέως Βοηθὸς ἱατρός ἐν τῷ Νοσο-
κομείῳ «Εὐαγγελισμὸς»

'Επίσκεψις ἐν τῷ 'Ιατρείῳ

καθ' ἑκάστην 4-6 μ.μ.

'Οδὸς Σωζουπόλεως ἀριθ. 27

Τηλέφωνον 81-014

ΛΕΓΕΙ ΠΩΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Ἦμουν ἀπηλπισμένη. Ἄλλο κορίτ-
σια ἔκαμαν πλουσίους γάμους και ἤ-
σαν εὐτυχῆ. Ἐγὼ δὲν εἶχα καμμιά πρό-
ταση. Μία τσιγγάνα με εἰδοποίησε ὅτι
ἔνα ἄσχημο χρῶμα, μιὰ γυαλιστερὴ
μύτη, και ἐπίδεξις λιπαρά, ὅπως ἡ ἰ-
δική μου, ἔδωκε τοὺς ἄνδρας. Με συ-
νεβούλευσε νὰ δοκιμάσω τὴν Πούδρα
ΤΟΚΑΛΟΝ με MOUSSE DE CRE-
ME. Τὸ ἀποτέλεσμα ἐπῆλθεν ὥς διὰ
μαγείας—εὐτυχῶς διάφορος ἀπὸ τὰς
ἄλλας πούδρας, τὰς ὁποίας εἶχα μετα-
χειρισθῆ. Ἀφήρεσε κάθε ἴχνος γυαλά-
δας, ἐσφίξε τοὺς διεσταλμένους πόρους
μου και ἔδωκεν εἰς τὸ χρῶμά μου ἕνα
λεπτὸ μὰτ χρῶμα ποὺ κάνει νὰ σκιρτᾷ
ἡ ἀνδρική καρδιά. Ἀπλὴ χρησιμοποίη-
σις ἀρκεῖ διὰ νὰ κρατήσῃ ἡ Πούδρα
μου ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα ἢ τὴν βραδυὰ
ὅπου και νὰ εἶμαι ὅ,τι και νὰ κάνω.
Εἶμαι βεβαία ὅτι κάθε γυναίκα δύναται
τώρα νὰ ἀποκτήσῃ ἀμέσως μιὰ μαγευ-
τικὴ χάρι με τὴν Πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ
με MOUSSE DE CREME. Κατὰ ἀ-
ποτελέσματα εἶναι ἡγγυημένα, ἄλλως
τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.

ΚΑΡΤ ΠΟΣΤΑΛ ΔΡΑΧ.
6 ΣΤΟ ΦΩΤΟ ΡΑΔΙΟ 40
ΓΕΩΡΓΑΛΑ
ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΝ ΑΙΟΔΟΥ 63

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΟΜΜΩΤΑΣ

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΓΝΩΣΤΟΥ ΚΟΜΜΩΤΟΥ
Κ. ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Δοκιμάσατε τὸ νέον φάρμακον
Comprimé Περμανάντ τῆς (Mme Asplé).
Εἶναι ἀνώτερον ὅλων εἰς ποιότητα
καὶ σύνθεσιν, ὥστε ν' ἀποκρούῃ τὴν
μεγαλειτέραν καὶ νὰ ἐνισχύῃ τὴν μι-
κροτέραν θέρμανσιν.

Δίδει τὸ φυσικώτερον ὄντουλάρισμα,
μεγάλῃς διαρκείας.

Οἱ ἀποστέλλοντες 50 δραχ. λαμβά-
νουν 10 κυτία διὰ 10 Περμανάντ πρὸς
δοκιμὴν καὶ χάριν ρεκλάμας (Comprimé).

Γεν. Ἀντιπρ.

ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

Χαλκοκονδύλη 11 — Τηλεφ. 27-975

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΠΑΡΧΙΩΝ:
ΘΕΣ)ΝΙΚΗ: Ν. ΨΩΜΟΓΕΡΙΔΗΣ, ΠΑΥΛΟΥ ΜΕΛΑ 22.
ΒΟΛΟΣ: Δ. ΤΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, ΙΩΛΚΟΥ 39.
ΚΟΜΟΤΙΝΗ: Σ. ΣΑΡΑΝΤΙΑΔΗΣ, ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΔΟΣ 2.
ΛΑΜΙΑ: Κ. ΠΛΑΤΗΣ
ΛΑΡΙΣΑ: ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΑΓΓΕΛΙΔΗΣ.
ΠΑΤΡΑΙ: Κ. ΚΩΣΤΙΔΗΣ, ΚΟΡΙΝΘΟΥ 270.
ΧΑΛΚΙΣ: ΕΜ. ΒΥΡΩΝΟΣ 20.